

வாழ்வு ஒரு

வலைப்பந்தாட்டம்

கோகிலா மகேந்திரன்

வாழ்வு மீது விரிவானங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

கோகிலா மகேந்திரன்

வெளியீடு
கலை திலக்கியக்களம்
தெல்லிப்பழை.

VALVU ORU VALAIAPPANTHADDAM.

(A Collection of Short Stories)

By

KOHILA MAHENDRAN

Publishers & Copy right

Lycium of Literary &
Aesthetic Studies - Tellippalai.

DATE OF PUBLICATION

17th July 1997.

PRINTERS

Seewanathi (Pvt) Ltd,
130, Sri Gunananda Mawatha,
Colombo - 13. T.P : 337782.

PAGES : 144

PRICE : 150/-

மாதா - தீருமதி. சீ. செல்லமுத்து

பிதா - தீரு. செ. சிவசுப்பிரமணியம்
(முன்னெணாள் அதிபர், தெல்லிப்பழை
கைவப்பிரகாச வீத்தியாசாலை)

குரு - மகாஜனாவின் சீற்பி,
அமரர் தெ.து. ஜெயரத்தினம்

ஆகிய

மூன்று தெய்வங்களுக்கு

கிந்நால்

சமர்ப்பணம்

உள்ளே.....

பீறுமும் நெருக்கள்.....	01
மரவளப்பிலும் உயிர்க்கும்.....	15
ஒனி.....	28
சமுதாயம் ஒரு சமூக்குப்பாறை.....	42
வாழ்வும் ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்.....	54
மனிதம் மதுவைகளிடம் மட்டும்.....	70
அழுந்து அலுநூபங்கள்.....	85
ஏரியும்.....	96
வீணை.....	107
மனங்குடிய கழுனி.....	115
சர்ப்பமரங்கம்.....	128

iv

வாழ்ந்து

நாறிவினைத் தேடும் ஆர்வம்,
ஆராய்ச்சி, முயற்சி, ஊக்கம்,
பெறுமதி மிக்க பேச்சை—
எழுத்தினைப் பேணும் பண்பு,
சுறுசுறுப் பாகச் சுற்றிச்
சுழன்றுபல் பணிசெய் தாலும்
சிறுமைகள் கண்டால் பொங்கிச்
சிலிர்த்தெழு தலும் நீ செய்வாய்!

ஞன்னத்தில் உயர்வு, பேச்சில்
இனிமை, செய் பணியில் தூய்மை,
உண்மை என் பனகைக் கொண்டே
ஓங்குக; உயர்க! உன்கை—
வண்ணத்தில் எமது பின்னோச்
செல்வங்கள் வளர, அந்த
விண்ணையை மண்ணிற் காண
வேண்டும் நீ ~ ஸதைன் ஆசை!

பண்ணை, எழுத்தை, நாடகத்தைப்
பாலித்திடுமோர் அதிபிரன்றும்
உண்ணும் உணவு, உடுக்கும் உடை,
உறையுள் இழந்த மாணவர்கள்
எண்ணற் றோரைக் கைதாக்க
ஏற்ற பணிகள் மேற்கொள்ளும்
பெண்டிக் கோகிலா வென்றும்
பேசக் கேட்க வேண்டுமடி!

ஞானம் படைத்தோர் கல்வியினை
நடத்தும் காலம் நமக்குற்ற
இனம் ஒழியும்; தமிழரினம்
உயரும் பகையீட்டு பூசிலலாம்
போன வழியும் தெரியாமல்
போம்; நம் கலையும் பண்பாரும்
அனை நிமிரும்; எனகண்ணு ஸ்
அந்தக் காலம் தெரிகிறது!

'ஏரகம்,'
பொற்பதி வீதி,
கொக்குவில்.

-**சோ. பத்மநாதன்**
அதிபர், பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி,
திருவினால்வேலி.

"**கோகிலா மகேந்திரனுக்கு**
அறிமுகம் அவசியமில்லை.
அரசியிர, அதிபர் என்ற பணிநிலைச்
செயற்பாடுகளுக்கு மேலாக எழுத்
தானர், கலைத் திறனாய்வாளர்,
நாடகக் கலைஞர், சமூகச்சிந்தனை
யாளர் முதலிய பன் முகப்பரிமாணங்
களை எய்தியவர் அவர்."

பேராசீரியர்
கலாநிதி. நா. சுப்பிரமணியன்.
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
யாழ். பல்கலைக் கழகம்.
20.01.97

"**Kohila Mahendran**
is one of the three authors
who have been studied in a
dissertation submitted re-
cently to University of Jaffna
for the degree of Master of
Philosophy."

Professor
A. Sanmugadas.
Dean Faculty of Arts,
University of Jaffna.
30-04-97.

பிறமும் நெறிகள்

இருமதி கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் ஒரு ஆசிரிய என்ற வகையிலும் நாடகத்துறையில் சடுபாடு கொண்டவர் என்ற வகையிலும் கல்வி கலை இலக்கியம் என்பதும் முத்துறைகளிலும் பண் பாட்டுப் பங்களிப்புச் செய்து வருபவராகிறார்.

கோகிலா மகேந்திரனைக் கடந்த ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளாக அவர் செல்வி கோகிலா சிவசப்பிரமணியம் ஆகத் தீகழ்ந்த காலத்திலிருந்து அவதானித்து வந்துள்ளேன்.

சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பகுப் பரய்வுசெய்து நோக்கும் இவர் தமக்கே யுரியவகையில் அவற்றுக்கான தீவுகளையும் உணர்த்தி விடுகிறார்.

பேராசிரியர்
ச. வித்தியானந்தன்
8. 5. '86

அவர்கள் அவனைப் பார்த்த பார்வைகள் இன்னும் அவனது உடம்பில் சுக்களாயும் ஏறும்புகளாயும் மொய்த்துக் கிடந்தன.

அப்படி என்னதான் விசித்திரமாய்ப் பார்க்கிறார்கள்? அவனது வகுப்பிலே மீதரனைப் ‘பிரின்சிப்பலு’க்குத் தெரியும். அவன் ஒவ்வொரு தவணையும் எப்படியோ முதலாம் பின்னையாக வந்து விடுகிறான். இவ்வளவு பாடங்களையும் வரி தவறாமல் நினைவில் வைத்துக் கொள்கிறான். தவணை முடிகில் நடக்கும் ‘அசெம்னிஸில்’ மேடையில் ஏறிப் ‘பிரின்சிப்பல்’டம் ‘நிப்போர்ட்’ வாங்குகிறான். எல்லோரும் கை தட்டுவார்கள். இவன் மட்டும் தட்ட மாட்டான்.

“சரியான சப்பல் கட்டை! அவனை என்ன பாராட்டுறது?”

சீலவேளைகளில் இவனும் அவனும் ஓன்றாக நடந்து செல்லும் போது, ‘பிரின்சிப்பல்’ மீதரனைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார். அவனது முதுகிலே தட்டி,

“இப்ப என்ன பாடம் தம்பி?” என்று கேட்கிறார். மற்றவன் கோபி! அவனையும் ‘பிரின்சிப்பலுக்கு’ நல்ல நினைவு. அவன் அதிகமாக விணையாட்டுப் போட்டிகளில், அவர்களது பிரிவில் ‘சாம்பியனாக’ வந்து விடுகிறானே!

வெளியே துருத்திக் கொண்டிருக்கும் பற்களுடன், அவன் எவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறான்?

சிறுத்தை ஓட்டம்!

இவன் பல தடவை கோபியுடன் ஓடிப் பார்த்திருக்கிறான். அவனைப் பிடிக்க முடிவிடுதன்ன? கிட்டவே போக முடியவில்லை!

சம்மா பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடுவான்!

சென்ற வருடம் உயரம் பாய்தலில் ஒரு புதிய சாதனையை நிலைநாட்டினானாம். அடுத்த நாள்...அதற்குத்த நாள்... எல்லாரும் வகுப்பில் அவனது புகழையே பாடுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கோபி என்ன மாதிரிப் பாய்ந்தான்... என்ன மச்சன்?”

“டேய்.. அவன் கடைசியா இரண்டு தரம் தட்டிப் பேரட்டான். பிறகு, குஞக்கோசையும் போட்டிட்டுப் போய்.... அப்பிடியே சர்க்கல்காரன் மாதிரியில்லோ பாய்ந்தான்....?”

“நீ ஜிஞ்சு மணி வரையும் நின்டு பாத்தனியோ?”

“ஓமடா.... ‘பெறக்கோட்’ எண்ட உடனை நாங்கள் உவனைத் தூக்கிக் கொண்டு தீரிஞ்சு... பெரிய முசுப்பாத்தியடா....”

“டேய்... இவன் ‘பெறக்கோட்’ உடைச்சிட்டான் எண்ட உடனை பாரதி இல்லத்தாக்களுக்குச் சரியான ஏரிச்சல் வந்திட்டு தடா....”

இவனுக்கு ஏற்பட்ட உணர்வுகளுக்கு உதாரணிக்க ஓன்றுமில்லை.

“பெரிய கெட்டித்தனம் மதில் பாயிற் மாதிரிப் பாயிறது....” இவனை ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. ‘பிரின்சிப்பல்’ ஓருநாளும் இவனோடு கடைக்கவில்லை. இவனது கண்களில் தீவிரம் ஏரிந்தது!

கண்ணன் கூடப் யடிப்பிலே ‘மொக்குத் தான். சரியான தூங்காளி! வசுப்பில் என்ன பாடம் நடந்தாலும் நித்திரையாகிப் போவான். ஆனால் அவனையும் எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. அன்றொரு நாள், இவனும் கண்ணனும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, ‘வைஸ் பிரின்சிப்பல்’ கண்ணனைக் கூப்பிட்டு,

“கண்ணன் இங்சை வாரும், கண்ணுக்குப் போய் ஒரு ரீ வரங்கீக் கொண்டு வாற்றா ?” என்று கேட்டு இரண்டு ரூபாத்தாளைக் கொடுக்கிறார்.

இவனை அப்படி ஒரு வேலை செய்விப்பதற்குக் கூட ஒரு ஆசிரியர்களும் கூப்பிடுகிறார்களில்லை.

ஏன்....?

கண்ணன் அதிகமாகக் காலையில் தேவாரம் படிப்பான். விளைக்கிழமைகளில் சிவபுராணம் சொல்லிக் கொடுப்பான். ஆனால் இவனுக்குப் பாடவராது.

“வாய் தீறந்தால் கழுதை கத்தினது போல் இருக்கு...” என்று சமயபாட ஆசிரியர் ஒரு நாள் கூற, எல்லாரும் வீழுந்து வீழுந்து சிர்க்கிறார்கள்.

“சிரிச்சால் எல்லாருக்கும் என்ன பெரிய குயில் போலை குரலே?”

நுணுக்கங்கள் நிறைந்த மனம், நுணுக்கங்கள் நிறைந்த தன்பத்தை இவனுக்கு நீண்ட காலமாகவே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

சரி பறவாயில்லை. இப்போது மீனா ‘பிரின்சிப்பலிடம்’ போயிருக்கிறாள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ‘பிரின்சிப்பல்’ இவனைக் கூட்ப்பிருவார்.

இனிமேல் அவனை எல்லோருக்கும் நிச்சயமாயும் நிஜமாயும் தெரிந்தவிரும். பிரின்சிப்பலுக்கும், ஆசிரியர்கள் எல்லாருக்கும், ஏனைய வகுப்பு மாணவர்களுக்குந் தான்.

அந்நால்.... !

இவர்கள் எல்லாம் என்ன அப்படி விசித்திரமாய்ப் பார்க்கிறார்கள்?

அவனது அடி வயிற்றில் இருந்து, வேகமாக ஏதோ ஒன்று உச்சியை நோக்கி எழுந்து செல்கிறது.

மீனா ஏன் கிளாஸ் ரீசரிட்டைப் போய்ச் சொல்லேல்லை? அவ புது ரீசர் ஒருத்தருக்கும் அடிக்க மாட்டா. எல்லாரோடையும் அன்பாத்தான் கதைப்பா. அவட்டைச் சொன்னா.. எனக்கு அடி விழுது ஜமிச்சம் எண்டுதான் பிரின்சிப்பலிட்டைப் போய் இருக்கிறாள்.. போகட்டும்! பிரின்சிப்பலின்றை அடிக்கு நான் என்ன பயமே?

அவன் தனக்குள் கறுவிக் கொண்டான்! ஒருத்தியால் இவ்வளவுதான் இளைக்க முடியும் இவ்வளவுதான் கறக்க முடியும் என்பது போல் இருப்பாள் மீனா. வீட்டிலே வறுமை, அந்நாவும் படிப்பிலே... கூரி...!

அவன் எதிர்பார்த்த படியே, ‘பியோன்’ வகுப்புக்கு வந்து அவனை அழைத்தான்.

“வசந்தனைப் ‘பிரின்சிப்பல்’ வரட்டாம்!”

“அப்பாடி! இண்டைக்காவது பிரின்சிப்பல் என்றை பேரைச் சொல்லிப் போட்டார்!”

அவனது மனதின் முலை யொன்றில், லேசான பயம் தோன்றியிருந்தாலும் பெருமளவு திருப்தியே இள் ஞார வியாபித்திருந்தது.

‘இனி யெண்டாவும்... வசந்தன் எண்டால் அரிரண்டு பிரின்சிப்பலுக்குத் தெரியும்...’

அவன் தயங்காமல்.. ஒரு மகாவீரன் போலப் ‘பியோனாக்குப்’ பின்னால் நடந்தான். என்ன பயம்?

வராழ்க்கையின் துயரங்கள் அவனது முகத்திற்கும் வந்திருந்ததைப் ‘பிரின்சிப்பல்’ கவரைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்த விசாரணையை மிக விரைவாக நடத்தி முடித்துத் தண்டனையையும் வழங்கி விட்டால், தான் அடுத்த அலுவலைப் பார்க்கலாம் என்பதிலேயே அதிபர் குறியாக இருந்தார்.

“வசந்தன்... கெதியா வாடா உன்னை....!” குரலில் கசப்பும், அவசரமும், அலட்சியமும் தகும்பி நின்றன. உதட்டோரம் ஏனைம் சுழித்து நின்றது.

அவன் போய் அவருக்கு முன்னால் நின்றான். மறுபக்கத்தில் மீனா நிற்பதை, இரத்தம் ஓழுக நிற்பதை அவன் கடைக்கண்ணால் பர்த்து விட்டுப் பின்னர் கீழே நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிடிவாதத்தை உணர்த்தும் அவனது மெல்லிய உதகுகளைக் கவனிக்காமலே அவர் கேட்டார்.

“யார் இந்தப் பின்னைக்குப் பினேட்டாலை வெட்டினது?”

“எனக்குத் தெரியாது சேர். நான் காணேன்றை,” ஏன் உடனே உண்மை சொல்ல வேண்டும்? இவர் கொஞ்ச நேரம் செலவழித்து விசாரிக்கட்டுமே!

“என்ன...? உனக்குத் தெரியாதோ? நீ தான் வெட்டினது எண்டு அந்தப் பின்னை சொல்லுது....”

“அவ சொல்லுறுது கட்டாயம் உண்மை எண்டால்... பிறகு ஏன் என்னைக் கேட்டனீங்கள்?”

அவர் திரும்பி மீனாவைப் பார்த்தார்.

“இவன் தான் சேர்! பரிமளா, கலா, பானு... எல்லாரும் கண்டவை. நீங்கள் வேணு மெண்டால் அவையையும் கூப்பிட்டுக் கொளுங்கோ சேர்...”

பரிமளா வந்தான். கோணலான உதகுகளுடன்! “இவன் எப்பும் பின்னைலை இருந்து மீனாவோடை சேட்டை விழுறவைச் சேர். பின்னைலைப் பிடிச்சு இழுப்பான். பட்டம் சொல்லுவான். யூனி :போழுக்கு மை தெளிப்பான். இன்டைக்கும் முதல் யூனி :போரிலை வால் கட்டித் தொங்க விட்டவன்... இவன் திரும்பி ‘என்ன...?’ நீ விட விட ஆகவும் சேட்டை விழுறாய், தெரியுமோ என்னைப் பற்றி....’ என்று வெருட்டினான். இவன் உடனை தன்றை கொம்பாஸ்க்குள்ளை கிடந்த பினேட்டை எடுத்து அவளின்றை கையைச் ‘சதக்’ எண்டு வெட்டிப் போட்டான்.”

பானு வந்து சொன்னான்,

“நானும் கண்டனான் சேர். நான்தான் பிறகு என்றை லேஞ்சியாலை இவளின்றை கையைக் கட்டி விட்டனான்....”

அதிபர் இதன் பின் தாமதிக்கவில்லை!

“பத்தாரம் வகுப்புக்கு வந்திட்டாய்! பொம்பினைப் பின்னைய ஜோடை என்ன சேட்டையடா உனக்கு? ம்... இதை விட்டா நீ நாளைக்கு வானும் கொண்ந்து வெட்டுவாய்... என்ன..?”

தனது ‘ஸ்பிபஷல்’ பிரம்பால் காலிலும், கையிலிலும், முதகிலும் மாறி... மாறி....

இவன் நெளிந்தான். வளைந்தான். அணால் அழவில்லை வாயிலிருந்து ஒரு சத்தமுமே வரவில்லை. ஓவ்வொரு முறையும் அவர் பிரம்பை ஓங்கும் போது, அதைத் தடுக்கும் முயற்சியாய்க் கையால் மறித்தவன் நாவு அடிகள் விழுந்தவுடன் எட்டித் தொங்கிப் பிரம்பைப் பறித்துக் கொண்டான்.

அதிபர் விக்கித்துத் தான் போனார்! இப்படி ஒரு மாணவனை அவர் தமது இருபத்தெந்து வருட ஆசிரிய வாழ்வில் சுந்தித்தாரில்லை.

“நான் இவனைக் கவனிக்கிறன். நீர் ஒரு ‘பிறிவேக்ட்’ ஓடை போய்க் காயத்திற்கு டிஸ்பென்சரியிலை மருந்து கட்டிக் கொண்டு வாரும்....” என்று கூறி மீணாவையும் அவளது சிறைக்கிள்ளையும் வெளியே அனுப்பிய அதிபர் வசந்தனின் வகுப்பாசிரியை திருமதி கேத்தீஸ்வரனைக் கூப்பிட்டனுப்பினார்.

அவர்கள் இருவரும் அங்கிலத்தில் உரையாடியதில் அவனுக்கு அதிகமாய் ஒன்றும் புரியவில்லை.

‘ஜோவினைல் டெலிங்குவன்ட்....’ என்றிராநு சொல் அடிக்கடி கேட்டது.

அவன் பறித்துக் கொண்ட பிரம்புடன் வெளியேறித் தைரியமாய் நடந்து வகுப்பறைக்கு வந்தான்.

“லைப்ற்... றைற்... லைப்ற்... ஜோவினைல் டெலிங்குவன்ற்... லைப்ற்... லைப்ற்....”

அதிபரின் பிரம்புடன் கம்பீரமாய் நடந்து அவன் வகுப்பறைக்குள் வருவதைப் பார்த்து.... அவனை ஒரு ‘ஹிரோ....’ போல நினைத்து... அந்தப் பராவையின் அர்த்தங்கள் பற்றி அவனுக்குத் துப்பரவாக அக்கறையில்லை.

‘மீதரனைப் பாக்கிறியன்... கோபியைப் பற்றிக் கடைக்கிறியன் கண்ணனை ரசீக்கிறியன்.. இன்டைக்கு ஒருக்கா என்னையும் எல்லாரும்....’

அங்கில அசீரியர் வகுப்பறைக்கு வந்தார்.

“சேர்.. ஜோவினைல் டெலிங்குவன்ற் எண்டால் என்ன கருத்து?” அவன் தீமிரன எழுந்து நின்று கேட்டபோது, அவருக்குத் தலையும் புரியவில்லை. காலும் புரியவில்லை.

“ஏன் கேக்கிறீர்? ‘ஜோவினைல் டெலிங்குவன்ற்’ எண்டால் பால்யக் குற்றவாளி எண்டு கருத்து....”

“ஓ.... சம்மா கேட்டனான்....”

அச்சுவேலிக்குப் போகும் வழியில் வருகிற பால்யக் குற்றவாளிகள் பாடசாலை அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அங்கே தான் இவனையும் அனுப்பப் போகிறார்களோ?

அனுப்பட்டும்.

மாலையில் கல்லுரி விட்டதும், பிரம்பை நாலு துண்டாக மறித்து எறிந்து விட்டு வீடு நோக்கி நடந்தான். வழியில் வாசிக்காலையில் நின்று ‘பந்தடி’ பார்க்கலாம். ஆனால் அப்பா மனிக்கூட்டை முன்னால் வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார். முன்று நாற்பதுக்கு அவன் வீடு போய்ச் சேராவிடில், “ஙங்கை நின்டிட்டு வாறாய்டா ?” என்ற அவரது குறுக்கு விசாரணையில் இருந்து தப்பவே முடியாது.

அவனைப் பொறுத்த வரை வீடு ஒரு சிறைக் கூடம். அங்கிருந்து எங்கேயும் போக முடியாது. அவன் அங்கு வாழும் ஒரு மரக் கட்டை!

அந்த நாலு சுவர்களுக்குள்ளிருந்து அவன் எப்போதும் படிக்க வேண்டும். எதைத்தான் படித்துத் தொலைப்படு? மரக்கட்டை எப்படிப் படிக்கும்?

ஒரு நாள் ராணி முத்து வாசித்ததை அப்பா கண்டு விட்டார். மரக்கட்டைக்கும் கூட வலிக்கக் கூடிய தண்டனை கிடைத்தது. அவனது உலர்ந்த மனம் அன்றிலிருந்து மேலும் உலர்ந்து போனது. அதன்பின் அவனது அறைக்கு ஓவ்வொரு நாளும் ‘செக்கிங்’ நடக்கும். பாடப் புத்தகம் தவிர, வேறிறுதலும் வைத்திருந்தான்.... கழுகுக் கண்கள்....! அவர் எப்படியும் கண்டு பிடித்து விடுவார்.

“அவனுக்கு வயது வந்திட்டுது. இனிக் கண்டிப்பாய் இருக்க வேணும் அவனோடு.....”

“இந்த வயதிலை படிக்காட்டிப் பிறகு கஷ்டப்படுவான் நல்லா....”

“இந்த வயதிலை கண்ட பெடியளோடை ஊர் சுத்த விடப்பிடாது....”

“சீனிமாப் பைத்தியம் இப்ப தொடங்கினா... பிறகு ஒண்டும் மிச்சமில்லை....”

“இந்த நாளையிலை, கதைப்புத்தகம் வாசிச்ச ரூசி கண்டாளினண்டால் பிறகு நிப்பாட்ட ஏலாது...”

“சந்தீக்குச் சந்தி நிண்டு கதைக்கிற பழக்கம் இப்பத்தைப் பெடியளுக்கு... அதுக்கு இவனை விடப்பிடாது....”

இந்த வசனங்களை அடிக்கடி அப்பா சொல்லும்போது கேட்க இவனுக்கு ‘விசர்’ வரும். சம்மட்டியால் யாரோ ஓங்கி அடித்தது போன்ற வேதனை நெருஞ்சைக் கவ்வும். அநனாலும்

ஒன்றும் எதிர்த்துக் கதைக்க முடியாது. ஒரு நாள் ஒரு வார்த்தை திரும்பிச் சொல்லி விட்டதற்கு அப்பா ‘பூட்டு’ காலால் போட்டு உதை உதையியன்று உதைத்து விட்டது சீவியத்தில் அவனால் மறக்க முடியாது.

அப்பா ‘பொலிசா’க் இருந்து ‘நிறையர்’ பண்ணியவர் என்பதற்கு இந்த ‘உதை’ தவிர வேறு சாட்சி தேவையில்லை.

அம்மா ஒரு சடம்! வாழ்க்கையைப் பெரும் சமையாகச் சுமப்பது போன்ற மென்னம். அப்பா எது செய்தாலும் அது சரியாகத்தான் இருக்கு மென்ற எண்ணமுந்தான். அம்மா கதைப்பது மிக அருமை! ஏன் அவனுந்தான்....!

வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்த நீண்ட நேரமாய் அவனுக்கு மனதில் ஓர் உறுத்தல் கலந்த மகிழ்வு இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

அவனது பிரத்தியேக உலகங்கள் யாவும் நொருங்கிவிட வழக்கம் போலவே.... அறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த போது...

வெளியே பேச்சுக் குரல்!

யார் இது? கேதீஸ்வரன் ரீச்சர்!

‘அம்மாடி... இவ ஏன் இஞ்சை வந்தவ இப்பா? வேறை என்னத்துக்கு... நான் பிளைட்டாலை வெட்டினதை அப்பரவுக்குச் சொல்ல... பிரம்பு பறிச்சைது....’

அவன் இன்றுடன் தொலைந்தான்!

உறுத்தல் கலந்த மகிழ்வு இப்போது வேதனை கலந்த நஞ்சுக்கமாகி வீட்டதுத்தரை பின்துவிட்டு தலைகுப்புற விழுவது போன்ற உணர்வு! வீட்டை விட்டு ஓடி விலாமா? அவன் விருத்திருந்த பக்கத்தை முடிவிட்டு மெதுவாக ஏழுந்தான். பூனையைப் போலப் பதங்கி வெளியே வருவதற்கும், ரீச்சர் கூப்பிழுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“வசந்தன்...! வசந்தன்! எங்கை தான் உம்மடை வீட்டை வந்திருக்கிறன்.. உம்மைக் காணேன்றை...”

‘என்றை குழப்படியை அப்பாட்டைச் சொல்ல வந்தவ ஏன் இவ்வளவு அன்பா என்னைக் கூப்பிட வேணும்? அப்பாட்டைச் சொல்லிப் போட்டுப் போறது தானே!’

விஸ்திப் போக முடியாமல் அவன் முன்னால் வந்து நின்றான்.

“எப்பிடி... வசந்தன் பள்ளிக் கூடத்திலை குழப்படியோ? ஒழுங்காய்ப் படிக்கிறானோ?”

அப்பா கேட்க, இவனுக்குக் குருதி யெல்லாம் உறைந்து விட்ட உணர்வு!

“ஓ... அவன் படிக்கிறான். இப்பு முந்தியை விடப் படிப்பிலை கவனம். வீட்டிலை என்ன செய்யிறானென்று அறியத்தான் வந்தனான்.”

இதென்ன? அவன் காண்பது கனவா? அன்றி நனவா? “வீட்டிலை அவன் ஒரு குழப்படியும் செய்யேலாது... நான் வலு ‘ஸ்ரிக்கு’ அவன் ‘ஸ்கூலா’லை வந்தால் உந்த அறையை விட்டு எங்கையும் போக ஏலாது. படிக்கத்தான் வேணும்...”

“ஓ... அப்பிடித்தான் நானும் எதிர்பார்த்தன், நான் எதிர்பார்த்தது சரி. நீங்கள் கண்டிப்பாய் இருந்தாலும் அவன்றை அம்மா அன்பா இருப்பாவென்டு நினைக்கிறன்...”

“சீ... சீ... அன்பிபண்ட கதையே இல்லை. சும்மா செல்லம் கொட்டிப் பின்னையளைப் பழுதாக்கப்பிடாது பாருங்கோ. நான் அவட்டையும் சொல்லியிருக்கிறன். தேவையில்லாமல் அவனோடை கதைக்கப்பிடாதென்று. அவ என்றை சொல்லை மீற மாட்டா... அப்பா பிரதாகச் சிரித்துத் தன் வெற்றியை நிலைநாட்டிக் கொள்கிறார்.

“நான் உங்களோடை பிறகு ஒரு நாளைக்கு வந்து ஆற்றலாக் கதைக்கிறன்...”

ரீச்சர் போய்விட்டா.

போகும்போது இவனைப் பார்த்து ஒரு சீர்ப்பு!

வாழ்வுக்கும் இவனுக்கும் என்ன பகைமை என்று அறியத் தான் வந்தாவோ?

இரவும் இதே சீந்தனை தான்! கனவிலும்!.... இவன் மீனாலைப் பிடித்து அவன் முகமில்லாம் கீரிச சட்டையைக் கீழ்த்துப் போடுகிறான்.

கனவு கலைந்த பின் ஓர் உணர்வு! அவனை நாளைக்கு அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்! அவன் ஏன் ‘பிரின்சிப்பலீ’டம் போய்ச் சொன்னவன்? மூச்சை அடைக்கும் ஆத்திரம் இவனுக்கு!

வக்கிர உணர்வுடனேயே அடுத்த நாள், பாடசாலைக்குச் சென்றான்.

போய்ச் சேர முதலே 'ரீச்சர்' அவனைக் கூப்பிட்டா. ஏன்...? ஒரு வேளை இனித்தான் அடியீடு... ஏச்சு... பேச்சு....?

"தம்பி வசந்தன்.... டிப்போவிலை போய் ஒரு பேண வாங்கியாரும்... இந்தாரும் காசு...."

இதுவரை ஒருவரும் இவனைத் 'தம்பி' என்று கூப்பிட்டதில்லை. ஒருவரும் அவனை நம்பிக் காச கொடுத்தது மில்லை.

அவன் 'தறதற' வென்று முழுசீக் கொண்டே அந்த வேலையைச் செய்து முடித்தான்.

முதல் 'பீரியேட்' ரீச்சர் தான்!

"என்ன வசந்தன் வினங்கிச்சுதா....?"

"வசந்தன் கொப்பியைக் கொண்டாரும் பாப்பம்..."

"வசந்தன் இண்டைக்கு வடிவான 'சேர்ட்' போட்டிருக்கிறார் என்ன?"

"வசந்தன் இண்டைக்கு எல்லாக் கணக்கும் சரியாக் செய்திட்டார். கெட்டிடக் காரன்...."

அவனால் நம்பத்தான் முடியவில்லை! ஒரு வேளை ரீச்சர் நடிக்கிறாவோ? ரீச்சர் மனம் நிறையத்தான் பேசுகிறாரிரன்பதை அந்தக் கண்கள் சீர்த்து உணர்த்துகின்றனவே?

மீணாவுக்குச் செய்ய நினைத்ததைச் செய்யவிடாமல் ஏதோ ஒன்று அவனைத் தடுத்து விட்டது.

அவனை அவ்வாறு சாந்த மடையைச் செய்த....

மாணிப்பிலூம் உயிர்க்கும்

அந்த இரவு

இதயப் பரப்பில் துயரக் கருமுகில் கவிந்து முடியது!
கண் விழித்தேன்!

துக்கம் வரண்ட துயர இரவு!

நேரம் சென்று உதித்த நிலவு முக்கால் வட்டத்திலிருந்து அழுது கொண்டிருப்பது யன்னவாடே தெரிந்தது. கனவின் பயங்கரம் இன்னும் மனதை விட்டகலவில்லை.

அந்தச் சீவப்பு நிறக் கூறுவிகாப்டர் இன்னும் எங்கள் வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறப்பதும் தீஸிரனத் தாழ்ந்து குண்டு போட்டு நிமிர்வதும் போல..... அது கனவுதான் என்று அமைதியடைய இதயம் அடம்பிடித்து மறுக்க, அதனுடன் அறிவு போராடிக் கொண்டிருந்தது.

எழுந்து முன் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தேன். கதவுகளைத் திறந்த போது, பந்தாகக் காற்று நூற்றுந்து ஶன்னில் குளிர்ந்தது. வானத்தில் கரு முகில்கள் இடை இடை தொங்கி

இருந்தன. உதிர்தலும் தளிர்தலும் காட்டும் முற்றத்து வேப்பமரம், நிலாவிளசிச்சத்தில் கிளையும் இலையுமாக நிலத்தில் நிழலைப் பின்னியிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு சிறிது நின்றேன்.

தம்பி எழுந்து ‘அட்டுக்கொட்டில்’ பக்கம் சென்றான். நான் கதவு திறந்த ஒசை அவனை எழுப்பியிருக்கலாம். யார்தான் ‘அறுந்த உறக்கம்’ கொள்ள முடிகிறது இப்போது?

வாடை பட்டு மீண்டும் உடல் குளிர்ந்தது. கணவின் நினைவு மனதில் மறையவில்லை.

‘எஞ்சினியர்’ ஒருவர் தான் கட்டிய ஒரு வீடு இடிந்து விழுந்து விட்டது போல் கனவு கண்டார். கனவு கண்ட ஒரு மாதத்தில் அவர் மாரடைப்புக்கு அளவானார். இன்னொருவர் தன் கால் கல் அந்திவிட்டது போல் கனவு கண்டார். சில மாதம் கழித்து அவரது கால் பக்கவாதத்தால் செயலற்றுப் போய்விட்டது.

நோய் வெளிப்படும் முன்பே அதை ஒருவரின் நரம்புத்தொகுதி உணர்ந்து முளைக்குத் தெரிவிக்கிறது. முளைக்கு வரும் இந்தச் செய்தியே எமக்குக் கணவாகத் தோன்றுகிறது.

பிரபல ரஷ்ய டாக்டர் வாசீலி கசட்சின் அவர்களின் இந்தக் கருத்து மனதின் முன்னால் வந்து நின்றது.

அப்படியானால் எனக்கும் ஏதோ நோய் வரப்போவதை என் நரம்புத் தொகுதி எனக்கு அறிவுக்கிறதா? இல்லை... எது சூழலில் நடைபெறும் நிகழ்வுகளால் மனதில் ஏற்பட்டிருக்கும் பய உணர்வே இந்தக் கணவாக வெளிப்பட்டதா?

சிந்தனையில் தெளிவு ஏற்படாமலே உள்ளே சென்று கவர் மணிக்கூட்டில் நேரம் பார்த்தேன்.

பன்னிரண்டு ஐம்பத்தீரண்டு!

நடுச்சாமம்!

இரு பன்னிரண்டு மணிக்கும் ஒரு மணிக்கும் இடைப்பட்ட நேரம் மனிதனின் உயர் இயக்க நேரங்களில் ஒன்றென ஒரு சோவியத் திராய்ச்சியாளரின் முடிவும் நினைவில் வந்தது.

‘ஹோலின்’ நீளமும் நடந்து திரும்பிப் படுக்கச் செல்ல அலுத்தமான போது தம்பின் குரல் கேட்டது.

“அக்கா..... இஞ்சை வந்து பார் அட்டை, கெதியா வா.....”

“ஏன்? என்னடா?”

அட்டை மெல்லிய அழு குலும் கேட்கவே விரைந்து சென்றேன்.

சிருஷ்டிக்கான வதை முடித்து பிரசவம் நிகழ்ந்திருந்தது. கறுப்புக் குட்டி ஓன்று தாயின் பக்கத்தில் கிடந்து, அதன் ‘நக்குதலைப்’ பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மற்றொரு வெள்ளைக்குட்டி சர்றுத் தொலைவில், இன்னும் முகத்தை நீர்ப்பை முடிய நிலையில், நீரும், சேறும், குருதியுமாய் அசைவற்றுக் கிடந்தது. எனக்குத் தெரிந்த முதலுதவி அறிவைப் பயன்படுத்தி வெள்ளைக் குட்டியை முச்சுத் திணறலில் இருந்து மீட்டுத் தாய்க்கு அருகே வைக்கோல்.

பரப்பி பருக்கவிட்டு நான் படிக்கைக்கு மீண்ட போது இரவு இரண்டு மணிக்கு மேல்!

யன்னலின் வழியாக மறுபடியும் வேப்பமரம் அசைந்தது. விடியற் காலையில் ஏதோ கனவு கண்டு அழுதபடியே எழுந்து வந்த மகனுக்கு-

“எங்கடை ‘ஜே’ எல்லோ ராத்தீரி இரண்டு குட்டி போட்டு நிக்குது, போய்ப் பரஞ்சுகோ....” என்று நான் சொல்ல, அவனது அழுகை முகத்திலிருந்து விலகி இலேசான விடியல் தெரிந்தது. தீவிரனச் சிரித்துக் கொண்டு அவன் ‘ஜே’ யிடம் ஓடிய போது, முகத்தில் பாலே பொழிந்தது.

“ஜேயோ..... பட்டுப்போலை சின்னக் குட்டி.....” என்று அவன் அவற்றை ஓடி அணைத்த போது, அவன் கண்ணத்தில் இன் கணிகள் கணிந்தன.

“என்ன பேர் வைக்கப் போறிங்கள் குட்டியனுக்கு ?” மகனைத் தூக்கி அணைத்தபடி கேட்டேன். அவன் விரஸ்களால் என் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டான். அந்த விரஸ்களின் அன்புப் பிரஸ்கிப்பு உடலெல்லாம் வர்ஷித்தது.

“ஸ்ரீராக்குச் ‘சீனா’ மற்றதுக்குத் ‘தானா’!”

அறையில் இருந்து தம்பி குரல் கொடுத்தான்.

“மாமா சொல்றது நல்ல பேர்! கறப்புக்குட்டி ‘சீனா’ வெள்ளைக்குட்டி ‘தானா’!”

மகன் இணக்கமாக ஒத்துக் கொண்டதில் எனக்கும் மகிழ்வு தான்.

இரவு நேரத்தில் சட்டுதியாக இந்தப் பிரசவங்கள் எப்படி நிகழ்ந்தன என்று மகன் கேட்ட நீட்டுக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல நான் தீண்றிக் கொண்டிருந்தபோது, கறப்புக் குட்டி எழுந்து விழுந்து, பின் எழுந்து சென்று தாயின் முலையைத் தேடிப் பிடித்து-

“சீனா பாப்பா குடிக்குது... தானா பாவும் என்னம்மா.....?” என்று சொல்லிக் கொண்டே என் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்ட மகன் வெள்ளைக் குட்டியைத் தூக்கித் தாயின் அருகில் விட்டான்.

நீளமாய் முன்னே துருத்திக் கொண்டு நூரியில் மட்டும் வளைந்திருந்த தன் கொம்பினால் வெள்ளைக் குட்டியைத் தன்னி விழுத்திவிட்டுக் கூறப்புக் குட்டிக்கு மட்டும் தாய் பால் கொடுத்த அதிசயத்தை நான் விழிகள் விரிய நோக்கி வியந்து நின்றேன்.

“ஏன் தள்ளுது இதை? ஏன் பால் குடாதாம் ?” என்று கேட்ட படி மீண்டும் மகன் அதைத் தூக்கி விட்டான். ‘ஜே’ மீண்டும் அதை இடித்து விழுத்தித் தன் பின்னாங்காலைத் தூக்கி இடறிக் கொண்டு தான் கட்டி நின்ற மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

“நாங்கள் போனாப் பிறகு சீல வேளை தனிய வைச்சுக் குடுக்கும்” என்று அந்த விடயத்தை இலேசாய் முடித்துக் கொண்டு நான் இள்ளே திரும்பினேன்.

அன்று மாலை..... !

சாயங்காலத்தின் குழிதிகள் உள்ளே இருக்க நான் வேலையில் இருந்து திரும்பிய போது மகன் பொதுமிப் பொதுமி கன்கள் சீவக் குழுது கொண்டிருந்தான். என்னைக் கண்டவுடன் அடிவயிற்றிலிருந்து மிகுந்த உரக்கவும் தீவிரன்று உடைந்தும் வந்தது அழுகை.

என்னவென்று விசாரித்ததில், “‘ஜே’ வெள்ளைக் குட்டிக்குப் பால் குடாதாம், குட்டி அழுது பாவும்,” என்று முறையிட்டான்.

அவன் அன்று பகல் முழுவதும் அவ்விடத்திலேயே அமர்ந்து வெள்ளைக் குட்டியைப் பால் குடிக்கச் செய்யும் முயற்சியில் ஈருப்பட்டுத் தோற்றுப் போனதாய் அம்மா சொன்னாள்.

நான் உடைமாற்றிக் கொண்டு வந்து “இருக்கா இந்த ‘ஜே’ யைப் பிடியுங்கோ..... வெள்ளைக் குட்டியை ஊட்ட விருவும்,” என்று கணவரையும் அழைத்து, நான் முன் காலைப் பிடிக்க, கணவர் கொம்பைப் பிடிக்க, அம்மா குட்டியைப் பிடித்து முலையடியில் விட்டார். அப்போதும் ‘ஜே’ திமிரிப் பின்னங்காலைத் தாக்கீக் குட்டியை எட்டி உடைத்தது, எவ்வளவோ முயன்றும் அது தன் குட்டிக்குப் பால் கொடுக்க மறுத்துவிட்டது.

“.....சனியன்.....”

கருணையின் காற்று இதற்குள் எப்படி உயிர்க்கும்?

“என்மா, இது..... தானே பெத்த குட்டிக்குப் பால் குடா தாம்? அதுகும் ஆம்பிளைப் பின்னைக்கு.....?”

நான் முதன் முறையாய் ஒரு ஆய்வுக்கு ஆரம்பித்தேன்.

‘இப்பத்தையப் பொம்பினையைச் சீல பேர் தங்கடை பின்னையறாக்குப் பால் குடுக்கிறேல்லை. தங்கடை வழவு குறைஞ்சு போமென்று. அது மாதிரித்தான் இதுகும் நினைக்குதோ?’

ஒரு சீல பெண்களின் குற்றங்களைப் பொதுமைப்படுத்தி என்னைச் சீண்டி ரசீக்கும் தன் வழமையான இயல்புக்கு வந்தார் கணவர்.

“பெட்டைக் குட்டி தன்றை இனம். அதைக் கவனிக்குது. கீடாய்க் குட்டி வேறை இனம் எண்டு இன அழிப்பு நடத்தப்பாக்குது.”

அறையில் படித்துக் கொண்டிருந்த தம்பி தன் பங்கிற்கு நியாயம் கூறினார்.

இருமியபடி வெளியே வந்த அம்மா, “அது உப்பிடித்தான் பின்னை சீல ஆருகன். ஒரு குட்டிக்குப் பால் குடாது. அண்டைக்குப் பிறந்த உடனையும் இந்தக் குட்டியை அது காணேல்லைப் போலை. இது தன்றை குட்டி இல்லை எண்டு நினைக்குது போலை” என்றார்.

இந்த ஆய்வில் மிகத் தீவிரமாக நாங்கள் ஈருப்பட்டிருந்த போது, ‘ஹெலிகாப்டர்’ என்று பறந்து வரும் சத்தம் கேட்டது.

“அம்மா..... ஹெலி வருது, அம்மா” என்று மகன் கூற முன்னரே, ‘ர...ர...ர....டும்....டும்’ என்று ஆகாயத்திலிருந்து சுரும் சத்தம் கேட்டது.

“அம்மா..... சுந்ராங்கள் அம்மா” என்று கத்தியபடியே குசினுக்குள் பயந்து ஓடிய மகன், வழமை போல் புகைக்கூண்டின் ‘பினாற்’ றுக்குக் கீழே படுத்துக் கொண்டான்.

வானத் தாக்குதல் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

காது செலவிழப்படும் சத்தம்! அலுமாரியில் ஆயத்தமாக இருந்த பஞ்சத் துணிகளை எடுத்து மகனின் காதில் வைத்தேன். ஒவ்வொரு சுரும் எங்கள் தலை மேலேயே விழுவது போன்ற உணர்வு!

பிளாற்றின் கீழே படுத்துக் கிடந்த எல்லர் முகத்திலும் இறுக்கமாக ஒரு பயம் அப்பிக் கிடந்தது. வீட்டின் மொத்தத்திலும் ஒரு நிச்சயமற்ற இருட்டு இருந்தது.

“ஏன் அம்மா சுருஙாங்கள்” மகன் என் காதில் மெதுவாகக் கேட்டான்.

“தெரியேலை ராசா.....”

“வான் ஏதும் நோட்டிலை போறதைக் கண்டிருப்பாங்கள்” என்றான் தம்பி.

“மாடுகள் நடந்து போற சரசரப்புச் சத்தம் கேட்டிருக்கும்” இது கணவர்.

“எங்கடை வீட்டையும் சுருஙாங்களோ அம்மா?”

“சொல்ல ஏலாது ராசா....”

என் மதியில் கண்களை முடிக் கொண்டு படுத்திருந்த மகன் தீட்டிரன்று எழுந்தான்.

“வெளியாலை போகப்பிடாது ஐயா, இதிலை படுங்கோ....”

“வாறன் அம்மா....” என்று வேகமாக ஓடியவன், வெள்ளை அட்டுக் குட்டியைச் சீரமத்துடன் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்தான்.

“பாவம் அம்மா அது. ‘ஜே’ இடிக்கும். அவங்கள் மேலே இருந்து கண்டிட்டுச் சுட்டாச் செத்துப்போர்” என்று கூறி அதைத் தன் மதியில் வைத்துக் கொண்டே பிளாற்றின் கீழ் இருந்தான்.

‘ர.....ர.....ர.....ரும்....’

தாக்குதல் நாலு மணி நேரம் தொடர்ந்த பின், சந்தர்ப்ப வசமாய் எங்கள் வீட்டில் சன்னங்கள் ஏதும் படாத நிலையில் வெறுவெறு பறந்து சென்று மறைந்தது. பறந்த உயிர்கள் தீரும்பி வந்த நிலையில் நாங்கள் மீண்டும் உயிர்ப்படைந்தோம். வலியை உணர முடியாது அவ்வளவு நிறையவே வலித்தது மனதினுள்.

“பால் குடிக்காமல் ‘தானா’ சாகப்போகுது, பாவம்.” இருவு மீண்டும் மகன் நச்சரிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

மகன் பாவித்த பழைய ‘போச்சி’ ஓன்றில் குஞக்கோச நீர் விட்டுப் பருக்கியதில் சிறிது பருகிய ‘தானா’ படுத்து நித்திரையாகி விட்டது.

அடுத்து இரண்டு நாள் இப்படியே அடிக்கடி குஞக்கோச கொடுத்ததில், இப்போது நாங்கள் போய், ‘தானாக்குட்டி’ என்று கூப்பிட்டால், உடனே எங்கள் பின் ஓடிவந்து மதியில் படுத்து, குஞக்கோச குடிக்கும் நிலைக்கு வெள்ளைக் குட்டி மாறியிருந்தது.

அது அவ்வாறு குடிக்கும் போது, மகனின் முகத்தில் தோண்றும் சிரிப்பு! அவனது முரண்டு, பிடிவாதம், அழுகை எல்லாவற்றையும் இந்தச் சிரிப்பு கழுவிக் கொண்டு போய்விடும்.

குஞ்சுகோசு கொடுப்பதிற் தாமதித்தால் ‘அம்மா’ என்று கூப்பிட்டுத் தன்னை நினைவுட்டும், ‘தானா.’

நாலு நாள் நிறைந்த ஒரு காலை! வானத்திரையில் சூரியன் ஓளித்தடம் துவங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

கறுப்புக்குட்டி துள்ளித் துள்ளி ஓடி, சுவர்ப் பத்திரிப்புக்களில் ஏற்றித் திரிய வெள்ளைக் குட்டி நாலு காலும் ஓட்டி, முதுகை ஓட்டகம்பேல் வளைத்து மயிர்கள் சிலிரத்திருக்கக் குளிர்ந்து நடுங்கிப் பெரும் பரிதாபமாய் நின்று கொண்டிருந்தது.

“அம்மா, ‘தானா’ செத்துப் போமோ அம்மா? ‘தானா’க்கு வருத்தமோ அம்மா?”

மகன் என்னைப் பிராண்டினான்.

“இல்லை ராசா....அதுக்குச் சாப்பாடு கரண்து. சத்து ஒண்டும் இல்லை. ஏதும் பால்தான் வாங்கிக் குடுக்க வேணும்”

அன்று மாலையே அதற்குப் பால்மா வாங்கப்பட்டது.

பாலைக் குடித்துவிட்டு அது மஞ்சள் திரவமாய் மலங்கழித்த போது தன் சிரிப்பை எல்லாம் கழுற்றி வைத்துவிட்டவன் போல் வெற்று முகத்துடன் திரந்தான் மகன்.

அன்று அந்திப் பொழுதில் ஒரு மெல்லிய முனகல் கேட்டு நாங்கள் எல்லோரும் ஓடிப்போய் பார்த்தபோது, ‘தானா’ ஒரு முலையில் பதங்கிக் கிடக்க, அதன் மேல் அது அசைய முடியாதபடி தன் கால்களைப் பரப்பிக் கிடந்தது ‘ஜீ’.

தீங்கிறனப் பயந்து ஒரு அமன்தமான குரலில் கூக்குரலிட்டு விட்டான் மகன்.

“செத்துப் போச்சோ அம்மா?”

“இல்லை இல்லை..... அது சாகேல்லை” என்று அவனைத் தேற்றிக் குட்டியை இழுத்துத் தூரத்தில் விட்டேன். அழினும் அது நிற்க முடியாமல் சோர்ந்து விழுந்தது.

மிருக வைத்தியர் ஒருவரை மிக அவசரமாய்ச் சென்று அழைத்து வந்தான் தம்பி.

அவர் ஒரு ஊசி போட்டு, அதற்குக் கொடுக்க வேண்டிய மருந்துகளையும் எழுதித் தந்தார்.

தாயை நிறுத்தி அதன் பாலைக் கறந்து அதையே போச்சியில் விட்டு ஒவ்வொரு நாளும் பருக்கச் சொன்னார்.

தாய்ப்பால் அந்தக் குட்டிக்குத் தேவையான உணவுக் கூறுகள் யாவும் சரியான செறிவிலும் விகிதத்திலும் சரியான வெப்ப நிலையிலும் வழங்கப்படும் என்றும், அதைப் பருகும்போதே குட்டி போதிய நோய் ஏதிர்ப்புச் சக்தியைத் தன் உடலில் பெறும் என்றும், நோய்க் கிருமிகள் உள்ளே சென்றுவிடும் சந்தர்ப்பமும் தாய்ப்பால் குடிக்கும் போதே அரிதாக இருக்கிறதென்றும் பெரியதோர் விளக்கம் தந்தார்.

அவரது ஆலோசனைகள் தவறாமல் செயல்படுத்தப் பட்டன.

குட்டி சுற்றுச் சுறுசுறுப்பு அடைந்து மெதுவாக ஓடித்திரிய அரம்பித்த போது, சந்தோஷத்தின் சிறுகள் மகனுக்குள் முளைத்திருந்தன. குட்டி எந்த நேரமும் அவனுக்கு அருகிலேயே படுத்து உறங்கும். அவன் குளிக்கச் சென்றாலும் பின்னே செல்லும், சாப்பிட வந்தாலும் பின்னாலே வரும். பறவை சிறைகச் சிலுப்பினது மாதிரிக் கைகளைத் தூக்கி அதை அணைத்துக் கொண்டு அவன்!

ஈப்போது ‘தானா’ வுக்குக் கொம்புகள் முளைத்து விட்டன! ‘ஜே’ கட்டி நின்ற மரத்துக்கு அருகே முருக்கங் குழையைக் கொண்டு வந்து போட்டான் தமிழி. அதனைச் சாப்பிட விரைந்து ஓடி வந்தது ‘ஜே’. அருகில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ‘தானா’ வும், ‘சீனா’வும் ஓடிவந்து, தமது சீரிய கொம்புகளால் ‘ஜே’ யை இடித்துத் தள்ளின. முருக்கங் குழையைத் தூக்கிக் கொண்டு தாரத்தே ஓடி இரண்டும் உண்டன. மகனுடைய முகத்தில் பிரபை கொள்ளும் பிரகாசம்!

பப்பாசிக் குழாய் ஒன்றில் கயிறு கட்டித் தோளில் தொங்கப் போட்டிருந்தான் அவன்.

“உதென்ன ராசா?” என்ற என் கேள்விக்கு அவன் தந்த பதில்,

“இனி ஹெலி வரட்டும் அம்மா, பாப்பம்....” என்று!

சீத்திரைக்கே இரித்தான வாசனை முச்சை வேப்பமரம் வெளியிட அரம்பித்திருந்தது. அதில் படர்ந்திருந்த ‘ஆட்டுப்பு’

மரத்தில் நீலம் நீலமான பூக்கள். குப்பிபன்று மகிழ்ச்சி பரவியது என் நெஞ்சில்.

‘காலை ஒன்று கீழக்கில் விடிந்தது’ என்று தொடங்கும் மகாகவியின் காவியத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

(மல்லிகை - ஆளி 'ஃ)

ஒலி

'IDPதங்களில் நான் மார்க்டியாக இருக்கிறேன்' கண்ணன் சொன்னானாம்! தேவர்களுக்கு ஆறு மாதம் பகுற்காலம், ஆறுமாதம் இராக்காலமாம்!-தேவர்களுக்கென்ன, துருவ வாசிகளுக்கும் அப்படித்தான்! வெள்ளிக்கோளில் இவர் போய் வசீத்தால், இவருக்கும் நாற்றப்பன்னிரண்டு நாள் இரவும், நாற்றப்பன்னிரண்டு நாள் பகலுமாய் இருக்கும். இதென்ன பெரிய அதிசயமே? ~ அந்த ஆறுமாத இரவு முடிந்து விடியும் காலம் மார்க்டியாம்! அதனால் அது சிறப்பான மாதமாம்!

கண்ணவுக்கு மனச்சந்தோஷமாக இருக்கட்டும்! இவருக்கு இந்த மாதம் முழுதுமே 'வரண்ணாக' இருந்தது! உயரமும் அமைதியான கண்களுமாய் அவர், அவரைச் சுற்றி ஒரு நெருக்கமும் பழுக்கமும் எப்போதும் இருந்தன. அவருக்குள் இருந்து இடையிடை கானமிசைத்த ஒருசில பறவைகளும் பறந்து விட்டது போல!

எத்தனையோ முறை திருப்பித் திருப்பிச் செய்ததில் இரண்டு குவிவில்லை கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இந்தத் தொலைகாட்டி இம்முறைதான் சரியாக வந்திருக்கிறது. மார்க்டி மாதத்தின் அதிசயங்களில் ஒன்றாய் இன்று வானம் மிகத் தெளிவாயும் இருக்கிறது. முற்றத்தில் நிறுத்தப்பட்ட தாங்கியில் தொலை காட்டியைப் பொருத்தினார் மாஸ்டர்.

மேற்கு வானில் மிகத் தெளிவாய் தெரியும் வியாழன்... தொலைகாட்டியூடாகப் பார்த்தபோது, பஸ்வேறு நிறங்களை வெளிவிட்டு மிக அழகாய் ஜோலித்த அந்த விநாடி அந்துமாய் இருந்தது. தொலைகாட்டியூடாக வெள்ளோளி நிறப்பிரிசை அடையும் அழுகு! (Chromatic Aberration) அவர் சந்தோஷிக்கிற ஒரு கணம்!

பிரதான வீதிக்கும் மாஸ்டரின் வீட்டு மதிலுக்கும் இடையில் ஒரு அடி தாரமிருக்கும்..... வீதியை மருவியபடி வீடு! பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கியவுடன் வீட்டு வாயிலில் நூழையலாம் என்று அப்போது நினைத்து மனைவியின் சீதனப் பணத்தில் ஆடசெய்டன் வாங்கிய வீடு! இப்போது....?

சற்று முன்னர் தான் பெரும் ஒலி ஏழுப்பியபடி கணரக வாகனங்கள் அந்த வீதியால் நீண்டு சென்றன. அவை சென்றதன் அடையாளமாய் இரண்டிடாரு வேட்டிடாலிகள். பின் வெறிச்சோடிப் போன தெரு! சோர்ந்து வழிகின்ற வீதியோரத் தென்னைகள்!

மிக அருமையாயும் அதிசயமாயும் ஒரு பத்து நிமிடம் அவரது செவிப்பறை மென்சவ்வை ஏந்த ஒலி அடையும் தாக்கவில்லை! அந்த அமைதியைப் பயன்படுத்தியே அவர் இந்தத் தொலைகாட்டியை அமைத்து முடித்தார்.

மீண்டும் தொலைகாட்டியைக் கிழக்கு நோக்கித் திருப்பி, ஒருகூட்டமாகத் தெரிந்த 'கார்த்திகை' நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தார். அதற்கு அருகில் மாடம் போலத்தெரிந்த 'ரோகினை' அதற்கும் கீழே பிரபலமான அந்த ஓரியன் (Orion) எட்டாம் வகுப்பு விஞ்ஞான பாடத்தில் வொளியில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டு, அதற்கான ஆசிரியர் பாசறைக்கும் சென்று வந்த பின்னர்தான் இந்த நட்சத்திரங்களைத் தேடிப் பார்ப்பதில் மாஸ்டருக்கு ஒரு பிரியம் ஏற்பட்டிருந்தது.

“அப்பா..... இதுக்குள்ளே என்ன தெரிது...?”

நீர் காலுக்கடியில் குளிர்ந்து பெருகுவது போல, அவற்று காலுக்குள் ஓடிவந்தான் அவற்று மழலை மகன்.

“இதுக்குள்ளையோ கண்ணா... இதுக்குள்ளை தெரியிறுது ஓரியன் எண்ட வேட்டைக்காறன் நட்சத்திரம்.... அங்கை... அதிலை ஒரே நேருக்கு முண்டு பிரகாசமாத் தெரிது. அதுதான் வேட்டைக்காறன்றை ‘பெல்ற்’... மற்றுப் பக்கமா முண்டு... அதுதான் அவன்றை வான்... அந்தப் பக்கம் தனிய ஒரு நட்சத்திரம்... அதுதான்... அவன்றை தலை... இனி உவவுக்குப் பின்னாலை கீழ்க்குப் பக்கத்திலையிருந்து இரண்டு நாய் வரும்...”

மாஸ்டர் மகனை அணைத்தபடி, விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் அந்தச் ‘சுத்தம்’ கேட்டது. பஸ் கண்ணாடிகள் நொருங்கிய பின்பும் அப்படியே சீலசமயம் நிற்பது போல, மகனது முகம் ஆயிரம் நஞ்சுக்கவுடன் நொருங்கி நின்றது. வீட்டு யன்னல்கள் உண்மையாகவே அதிர்ந்து-நொருங்காமல் ஓய்ந்தன. மாஸ்டரின் இதயம் ஒரு முறை நின்று விட்டுப் பின் தழுக்க ஆரம்பித்தது போல ஒரு உணர்வு! வழக்கம் போல... மனம் விறைப்படத்து அமைதியிழுந்தது. உலகம் வண்ணமிழுந்து போனது போல்...!

வான் கொண்ட நட்சத்திரங்களைத் தொடர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை! சந்திரன் சோகை பிடித்தாற் போல், மேற்றிசையில் சாம்பல் பூசி வெளிறித் தெரிந்தான்.

“என்னப்பா... பிரிய வெடியாயிருக்குது...? உங்களுக்கு... என்ன செய்யுது...? படுங்கோ இப்பிடி...!”

உள்ளேயிருந்து ஓடி வந்தான் மனைவி.

இப்போது சீல காலமாய்... பிரிய ஓலிகளைக் கேட்டவுடன் அவர் சமநிலை இழுந்து, அந்தரப்படிவது அவளைப் பதற வைத்தது.

“எனக்கு ஓண்டும் செய்யேலை. நீ பதகள்ப்படாதை. இப்பதானே உதாலை போனவங்கள்... எங்கை வெடிச்சுதோ தெரியேல்லை... கண்ணிலிவடி போலைதான் இருக்கு...”

மனைவியைப் போலியாய் சமாதானம் செய்தவர் சாய்கதிரையில் மெதுவாக அமர்ந்து விட்டார்.

நேற்று முழுதும் பாடசாலையில் தன்னைப் பூச்சாண்டி காட்டிய அந்த ‘மின் சுற்றுக் கணக்கை’ இப்போதாவது செய்து பார்த்து விடலாம் என்றால்.... ?

வடக்குப் புறத்தில் இவற்று வீட்டு மதிலை எல்லையாகக் கொண்ட டியும்றந் பிலிருந்து மெதுவாகக் ‘கசமுச்’ வென்று வந்து கொண்டிருந்த ஒலி இப்போது இந்தக் குண்டுச் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து பெரும் இரைச்சலாகக் கேட்க அறமுபித்தது! அவர்கள் குண்டு வெடிப்புப் பற்றி அலகுகிறார்கள்! அவர்களிலும் பின்தே இல்லைத்தான் இனி, அவர்களின் ‘டியுசன் மாஸ்டர்’ வரும் வரையில் சீல சமயம் வந்த பின்னரும் இந்த இரைச்சல் தொடரும்!

சென்ற வாரத்தில் ஒரு நாள் இப்படித்தான் இவர்கள் இரைந்து கொண்டிருந்த போது,

மனைவி மதிலுக்கு மேலே எட்டிப் பார்த்து “ஸ்” என்றதும், அவர்கள் “பயித்தங்காய் தலையை நீட்டுது, இஞ்சை பாராடி பயித்தங்காய் கதைக்குது....” என்று மனைவியின் ‘பட்டத்தை’ சொல்லி என்னி நகையாடி, மேலும் பலமாய்ச் சீரித்துக் கதைத்ததும், இன்றைக்கும் இந்த மதிலில் ஞாபகமாய்க் கிடக்கிறது!

“சரி, இனி ஒரு வேலையும் செய்ய ஏலாது சாப்பிடுவம், சாப்பாட்டைப் போடு....”

மாஸ்டர் சாப்பிடப் போன போது, முன் கடையில் இருந்து ‘ஐ அஹ் எ டிஸ்கோ டான்ஸர்...’ பாடல் ஓலிக்கத்திறாடங்கீழது.

“கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி அவங்கள் போன உடனை கடையை இழுத்துப் பூட்டினவங்கள், இப்ப அதுக்கிடையிலை தீற்று வைச்சுக் கொண்டு ‘ரேப்பும்’ போடத் தொடங்கிட்டாங்கள்.”

எரிச்சலுடன் புறப்பறத்தான் மனைவி.

அது ‘இறகோடிங் பார்’ அல்ல! ஒரு சிறிய சிற்றுண்டிச் சாலைதான்!

ஒரு மாதத்திற்கு முன் ஒரு மழை நாள் இரவில், இந்தக் கடைக்கானுடன் கடைக்கப் போனதும் அவமானப்பட்டுத் திரும்பி வந்ததும் இவர் மனக் குகையில் மிக அழுமான ஓவியமாய் வரையப்பட்டிருந்தது.

மெல்தான குளிர்காற்று ‘சலக் சலக்’ என்று மரத்தின் இலைகளோடு சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீட்டில், பஸ்ஸில், தெருவில், பாடசாலையில், கடையில்.... என்று எல்லா இடத்திலும் உலகம் ஓலியால் அழக்கப்பட்டிருந்த எரிச்சலில், குடையை அந்தப் பக்கழும் இந்தப் பக்கழும் விசிரிக் கொண்டு வேகமாய்ப் போன இவர்,

“தம்பி, இஞ்சை என்ன கலியாண வீடோ நடத்திறியள் ஒவ்வொரு நாளும்....?” என்றார்.

இவரை ஒரு பயித்தியம் போல் நிரிந்து பார்த்தான் கடைக்காரப் பெடியன்.

“நீங்கள் கடையிலை உந்தப் பாட்டுக்களை உவ்வளவு சுத்தமாவிடப்பிடாது...”

“விட்டா... உமக்கிண்ண செய்யுது...?”

தண்ணீர் தெறித்தது போல் அந்தப் பதில் ‘உங்களுக்கு’ என்று மரியாதை ‘உமக்கு’ என்று குறுகிவிட்டதிலும் இவர் ஆவேசமடைந்தார்.

“எனக்கு இடைஞ்சலாய் இருக்குது. ஓண்டும் சிற்றிக்க முடிதில்லை” உரப்பாகச் சொன்னார்.

“சத்தம் போடுறதாலை தான் எங்களுக்கு யாபாரம் நடக்குது. ஆனபடியால் அது எங்கட உரிமை. நீர் அதைத் தடுக்கேலாது...”

அதை விட உரப்பாக்னான் அவன்.

“வழக்குப் போடுவன்” வெருட்டிப் பார்த்தார்.

“இப்ப பொலிச் எங்கையிருக்கு? கோடு எங்கையிருக்கு? வழக்குப் போட... போட்டுப் பாருமன்....”

அவன் சவால் விட்டான்.

“நெடுக இரைச்சலுக்கை வாழ்றவையின்றை காது கெதியிலை மெல்லிய ஓலிகளைக் கேட்கிற தன்மையை இழந்திடுதாம். பிறகு காதுக்குச் சானை பிடிக்கேலாது.....”

அவர் கொஞ்சம் இறங்கி வந்து நிலைமையை விட்டுள்ள ரத்யாக விளக்க முற்பட்டார்.

“நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படேல்லை....”

“இனி மேல் இந்த மனீசனோடை கதைக்கிறதிலை பிரயோசனமில்லை,” என்பது போல ஏழந்து தன் வியாபாரத்தைக் கவனிக்க உள்ளே போய் விட்டான் பெடியன்.

அவர் தோல்வியுடன் மௌனமாய் வீடு திரும்பினார். அந்த மௌனத்தில் புயலின் கணம் இருந்தது. நிழல் விழுத்தும் பெரு மரங்கள் வீதியில் பயங்கரமாய்த் தோன்றின.

“நீங்களேன் கதைக்கப் போன்றுகள் ?” என்று மனைவியும் கேட்டபோது,

“குழல் மாசடையிற்றைப் பற்றி உனக்கு என்ன இழவு தெரியும்? சும்மா கத்தாமல் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு கிட....”

கடைக்காரப் பெடியன் மேலிருந்த அந்திரத்தையும் மனைவிமேல் கொட்டித் தீர்த்தார். இந்த ஓவியம்... எப்படி அழியும்?

“ஓரு ஜிஞ்சாவு மாசத்துக்கு முந்தி, கனரக வாகனங்கள் போனால் இரண்டு முன்னு நாளைக்குச் சுற்றாடல் அமைதியா இருக்கும். இப்ப அதுகும் இல்லை. அதுகள் போய் ஜிஞ்ச நிமிச்த்திலை எல்லாம் ‘நோர்மல்’. இனிமேல் யாழ்ப்பாரணத்துச் சனத்தை ஒருத்தராவும் பயப்பிடுத்த ஏலாது போலை கிடக்கு....”

சாப்பிட்டு முடிந்த பின்னும் மாஸ்ட்ரின் சிந்தனைகள் அத் திசையிலிருந்து ஓயவில்லை. வெளியே ஓலிகளும் ஓயவில்லை.

இப்பியாழுது தெருவில் வாகனங்களும் மீதுவாக ஓடத்தொடங்கி விட்டிருந்தன. ஒரு மோட்டார் சைக்கிள், சிறிது நேரத்தின் பின் பலமாக ‘ஹூர்ஸ்’ அடித்தபடி ஒரு கார்.. தொடர்ந்து ஒரு லெரர்...!

எந்த ஓலியும் வீட்டிலும் நு ஷையாமல் தடுக்கும் முயற்சி போல யன்னல்கள், கதவுகள் எல்லாவற்றையும் அடித்துச் சாத்தினார். “சீ... நான் படுக்கப் போறன்... நாளைக்கு விடிய எழும்பி ஏதும் அலவல் பாப்பம்.”

என்று அலுத்துக் கொண்டபடி படுக்கச் சென்றார்.

மேற்குப்புற வீட்டிலிருந்து அஹி அடிப்பது போல ஒரு சத்தம்: இடையிட்டு... இடையிட்டுக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது... அந்த வீட்டின் பத்து வயது வாண்டுப் பையன் ஏதோ இடைக்கிறான்.

தன் இலகம் பாடசாலை, வீடு, சத்தம் என்று சுருங்கி விட்டதில் பெரிதும் மன வெறுமை அடைந்திருந்தார் மாஸ்டர்.

நித்திரை வர மறுத்தது!

எல்லாவற்றையும் தலையைத் தீருப்பி நோட்டம் விருக்கிற மின் விசிரி சுழன்று கொண்டிருந்தும், புழுக்கம் அசைய மறுத்து அழுத்தமாய் மண்டிக்கிடந்தது. இந்த மார்க்கூரியில் அந்தப் புழுக்கம் அதிசயமாய் இருந்தது இவருக்கு!

பத்து மணிக்குப் பிறகு எழுந்து சென்று இரண்டு மில்லி கிராம் (2mg) ‘வலியம்’ (Valium) மாத்திரையில் ஓன்றை விழுங்கிவிட்டு வந்து படுத்தார்.

“என்னப்பா நித்திரை வரேல்லையா?”

மகளை நித்திரயாக்கிவிட்டு வந்த மனைவியின் குரலில் கவலை மிதந்தது.

“இன்டைக்கு நித்திர வராது பேரவைதான் கிடக்கு...” நித்திர வராது என்ற எண்ணம் மனதில் கடுமையான பரப்பியும் அந்தரமும் கொண்ட ஒரு நிலையைத் தோற்றுவித்திருந்தது.

முன் கடையின் ‘டஸ்கோ’ பாட்டுக்கள் இன்றும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. வழக்கமாய்ப் பத்து மணியுடன் முடிந்து போகின்ற பாடல்கள்? இன்று...?

பின்புற வீட்டிலிருந்து ஒரு முடியின், கீழ் விழுந்த உருளல்... கண்ணாடிப் பாத்திரங்களின் முனு முழுப்பு ஓலி ஏழப்பும் சூழல் முழுவதையும் அறைந்து... சாகடிக்க வேண்டும் போல இவருக்குள் ஒரு வேகம்! ஆனால் செய்ய முடியாதே!

படுக்கையில் அமைதியற்றப் புரண்டார்.

மனதில் மெல்லிழையாக ஊர்ந்திருந்த ஒரு வேதனை ஊதிப்பிருகி ஊருவ அரம்பித்தது.

இரைச்சல் இருதய நோய் உயர்குதி அழுக்கம் அதிகமாகவுற்றைக் கொண்டு வருகிறது என்றும், அதுவே சூழலை மாசுபடுத்துவதில் முதலிடம் வகீக்கிறது என்றும் அண்மையில் எங்கோ வாசித்த நினைவு...!

தனக்கும் இருதயநோய்தான் ஏற்பட்டு விட்டதோ?

எங்கோ, என்ன எங்கோ? தமிழ் நாடு சுகாதார அமைச்சர் டாக்டர் எச்.வி. ஹண்டே தான் இவ்வாறு பேசியிருந்தார். அவருக்குப் புரிகிறது!

‘யாழ்ப்பாணத்திலை இருக்கிற சனம் ஒண்டுக்கும் இது விளங்குதலையே?’

சின்ன வயதிலேயே இதை நன்றாகப் புரிய வைக்க வேண்டுமென்று எட்டாம் வகுப்பிலேயே சூழல் மாசடைதலைப் பற்றி...!

அந்த அலகை வகுப்பில் கற்பித்தபோது, காண்மூன் கேட்டான்.

“கிருமி நாசினீயன், செயற்கைப் பசனையள் தண்ணியோடை சேந்தாத் தண்ணி மாசடையுது என்னு சொல்லம். ஏனெண்டால் அதுகள் நஞ்சகள். ஆனால் ஓலி காத்திலை கலந்தா... வளி எப்பிடி மாசடையும்? ஓலி நஞ்சுப்பிராருனே... இல்லையே... ?”

“எந்த ஒரு பொருளும் அளவுக்கு அதிகமான செறிவிலை ஒரு இடத்திலையிருந்து, அதன் மூலம் மனித இனத்துக்குத் தீமை செய்யிற்போது அது மாசாகும்... நீரும் கூடச் சீல சுந்தரப்பங்களில் மாசுப் பொருளாகும்... வெப்பமும் சீல சுந்தரப்பங்களை மாசாகும்...”

இவற்றைக் காண்மூனுக்குப் புரிய வைப்பதில் மாஸ்டர் நீண்ட நேரம் செலவிடவேண்டி இருந்தது.

‘முன்கடைப் பெடியலுக்கு’ எவ்வளவு நேரம் செலவழித்தும் புரிய வைக்க முடியவில்லை!

ஏதேதோ சிந்தனைகளுடன் உறங்கிப்போனார் மாஸ்டர். அதுவும் அழுமான நித்திரயால்ல! கணவுகள் நிறைந்த, அமைதியற்ற, அடிக்கடி விழிப்பு ஏற்படுகிற நித்திரை!

தான் ஒரு பயங்கர மனதோயாளியாய் அங்கொடை ஆஸ்பத்திரியில், இரும்புவலைக் கட்டிலுக்குள்ளே படுத்துக் கிடத்து - மனைவியைப் பார்த்துப் பேய்ச் சீரிப்புச் சிரிப்பதாய்...

கனவுகளும் வாழ்க்கையும் எந்தப் புள்ளியில் சுந்திக்கின்றன என்று மாஸ்டருக்குத் தெரியவில்லை.

அந்தக்கனவு முடிவதற்கிடையில் ஒரு பயங்கர ஓசை! நட்சத்திரங்களும் நடுங்கித் துயருறம் நன்றிரவில் அந்த ஓசை... மிக அண்மையில் கேட்டது.

கெட்டித்துப்போன முகத்துடன் எழுந்து படுக்கையில் அமர்ந்தார். மெதுவாக எழுந்து கதவுக்கருகில் சென்றார். தீந்து வெளியே பார்ப்போம் என்று நினைத்தார்.

“ஜீயோ, ஜீயோ, கதவைத் தீறக்காதையுங்கோ! இந்தக் காலத்திலை என்ன அவசரம் எண்டாலும் இரவினை கதவைத் தீந்து வெளியிலை போகப்பிடாது....”

கதறியபடி ஓடி வந்த மனைவி அவர் கையைப்பிடித்துத் தடுத்தாள். முப்பதாயிரம் வருட முதலையும் பயமும் அந்தக் கணத்தில் அவள் முகத்தில் குடியேறியிருந்தன.

வாழ்வில் எப்போதுமே மனைவி சொல்லைத் தட்டி அறியா தவர் போலப் பணிந்து திரும்பி வந்து படுத்தார் இவர்.

‘அற்ப ஜீவிகள்-மனைதனோடு ஓப்பிடும் போது ஒரு ‘இத்தனீயாயித்’ தெரிகிற வைரசுக்கள், பற்றியங்கள், பூச்சிகள், ‘புரததோசோவன்’கள் சில சமங்களில் மனைதனை எப்படி

இட்டிப்படைத்து விழுகின்றன என்பது பற்றி எது வைத்தியர்களைக் கேட்டால் சொல்லவார்கள் கதை கதையாய்! பூச்சிகள் சில... ஒரு மனைதனைப்படுத்திய பாட்டைப் பற்றிச் சிறுக்கை எழுதிய ஒரு எழுத்தாளங்கு இந்தியாவில் சில வருடங்களுக்கு முன் ‘இலக்கியச் சிந்தனைப் பரசு’ கிடைத்திருக்கிறது!

‘இந்த ஒலி, உயிர்கூட இல்லாத இந்த ஒலி மனைதனைச் செய்யும் வதை... இதைப்பற்றி ஏன் நான் ஒரு கதை எழுதக்கூடாது? எழுதினால் என்ன கிடைக்கும் எனக்கு? இந்த நாட்டில் தமிழிலூக்கு என்ன கிடைக்கும்...? சூழுதான் கிடைக்கும்?’

‘ஒன்றும் கிடைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. காலையில் எழுந்து அந்த மிளக்கற்றுக் கணக்கைச் செய்து விட்டு இதை எழுதத்தான் வேண்டும்....’

நினைத்தபடியே கொஞ்சம் உறங்கிப்போனவர் மீண்டும் கண்விழித்த போது, “போற்றி என் வாழ் முதலாகிய பொருளே” என்ற பாடல் உச்ச உரப்பில் வானில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தது. இது தீருவெம்பாவைக்காலம் என்பது இவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

அமைதியான காலைப் பொழுதை விழுங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பாடல், அருகில் இருந்த வைரவர் கோயிலில் இருந்து ஓலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது!

இரவு முழுவதும் வதைபட்டதில் கண் ஏற்றத்து. தலை சுற்றுவது போலிருந்தது. மனதில் தொடர்ந்து அந்த ‘வரண்சன்’ உணர்வு.

பல பலா விடியலுற்றபோது, துமி துமி என மழை துமித்துக் கொண்டிருக்க,

“இஞ்சரப்பா! என்னாலை தலை நிமித்த முடியேல்லை. கொஞ்சப் ‘பிளோன்ஸ்’ கொண்ந்து தாரும் பாப்பம்...” என்று மனைவியை மழுப்பினார்.

அவன் எழுந்து குசினிக்குள் போய் ஜந்து நிமிடம்கூட இருக்காது! திடீர் என்று எங்கிருந்தோ தோன்றிய ஜந்து ‘ஹெலிகாப்டர்கள்’ தாங்க முடியாத இரைச்சலுடன் அந்த ஊரின் மேல் வட்டமிட்டுப் பறக்கத் தொடந்கினா.

அந்திரி இல்லாத அந்கிரமிப்பு! அந்காயத்திலிருந்தும், தரையலிருந்தும் இடைவிடாது கேட்ட கூட்டுச் சத்தங்கள் ஊசி இழைகளாய் உயிர் நரம்பையே ஊட்டுவின்ன.

கோவிலில் தீருவெம்பாவைக்குக் கூடிநின்ற சிலர் குழநியபடி தெருவில் ஓடுவது கேட்டது. காலையில் எழுந்து வைத்தியரிடம் செல்ல வேண்டும் என்ற நினைவு முற்றாக விடைபெற்றுவிட்டது.

மனதின் ‘ரென்சன்’ ‘அங்சைற்றி’ அகியவை அதிலுச் சிலையை அடைய... படுத்த கட்டிலின் கீழ் பதுங்கிக் கொண்டார் மாஸ்ரர்.

“நீ வெளிலை போகாதை....” என்று மனைவிக்குப் பணித்த வார்த்தைகள் பிசினைப் போல் தொண்டையில் ஓட்டிக் கொண்டு, மிகக் கடினப்பட்டு வெளியில் வந்தன.

சோகமே மௌனமாய் உருக்கிகாண்டு சிலையாய்ச் சமைந்தது போல் சுவர் மூலையில் தின்றாள் மனைவி. அவனை ஓட்டிக்கொண்டு அவனின் கேலையைப் பிடித்துபடி அழுதுகொண்டு மகன், மனைவியின் கண்களிலும் ஈரம், கண்ணிருக்குத் தேவையான உரம், பயத்திலிருந்தும் கிடைக்கிறதா?

அதிகாலையில் தாங்கள் துலாவில் ஏறி, பட்டை மூலம் நீர் பாய்ச்சுக்கையில், பறவைகளின் இதயத்திசை தமக்குத் தேனிக்கும் என்று மாஸ்டரின் தந்தையார் முன்னர் ஒரு முறை கூறியது இப்போது அவர் மனதில் படமாய் மட்டும் விரிந்தது.....!

(அமிர்தகங்கை - புரட்டாதி '86)

சமுதாயம் ஒரு சுறக்குப் பாறை

மல்லிகா என்னும் ஆட்டுக் குட்டி!

விடியும் நேரத்திற்கு எப்போதுமே ஒரு தனி அழகு உண்டு!

அதிலும் தமிழினத்தின் முப்பது வருட நீண்ட போராட்டத்தின் முடிவில், உள்ளே குமையும் ஊமைத் துண்பங்களையில்லாம் விழுங்கிவிட்டு, அதற்குமேலே எழுகின்ற புதிய தைப்பிராங்கல் விடியற்காலை அபார அழகைத் தந்து கொண்டிருந்தது.

துக்கமோ மகிழ்வோ அல்லது இரண்டுமே சேர்ந்தோ ஒரு உரமான உணர்வு நெஞ்சைக் கவுனி அடைக்க, அந்த அழகைத் தரிசித்தபடியே கண் விழித்தாள் தங்கராணி.

மல்லிகா என்னும் ஆட்டுக்குட்டி முருக்கங்குழையும், பசுஞ் செடிகளும் நிறையத்தின்று மொழு மொழுவன்று வளர்ந்து குட்டிபட்டுக் கண்ணிக் குட்டித்தாய்ச்சியாக நின்ற நேரம்!

நேற்றைய நிகழ்வுகள் எதுவும் மனதை விட்டகலவில்லை. செல்லம் பாவித்த சொல்லம்புகளுக்கு மேலாகத் தானும்

சொல்லியிருக்கக்கூடிய பலவிடயங்கள் மனதில் ஓடி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தன.

“உன்றை அவர் வெளிநாட்டிலை என்ன வெல்லாம் செய்தவர் எண்டு எங்களுக்குத் தெரியாதோ?” என்றாவது கேட்டிருக்கலாமோ?

“! அவளின் தரத்திற்குத் தானும் இறங்கிக் கடைக்காமல் மௌனமாக இருந்து விட்டது தான் சரியோ?

இரவிவல்லாம் நித்திரயின்றி இவற்றை மனதிலேயே ஏழுதி ஏழுதி மனதிலேயே கீழ்த்துப் போட்டிருந்தாள்.

“சம்பரப்பிள்ளை வாத்தியார் என்ன செய்தவ வெண்டு எங்களுக்குத் தெரியாதோ?” என்று செல்லம் கேட்ட கேள்வி:

சீல வசனங்களைக் குத்தலாகச் சொல்கையில் ஏற்படும் குருமான மனநிறைவைச் செல்லம் அப்போது அடைந்திருக்கலாம், ஆனால்! நெஞ்சு முழுவதும் உப்பாகக் கரிப்பது போலிருந்தது தங்கராணிக்கு, செல்லத்தின் மனதின் சத்திய ஆழத்திலிருந்து இந்தக் கேள்வி பிறந்திருக்குமா? இல்லை, வெறும் நூனி நாக்கிலிருந்து பிறந்த வார்த்தைகள் தானா? களிப்பைக் களாற்றிக் ‘கிறினர்றை’ எறிந்தது போல, நெஞ்சீல் விழுந்து வெடித்துச் சிதறி எரியுட்டிய வார்த்தைகள்!

தைப்பிராங்கல் என்ற நினைவு தீவிரன் வந்தவுடன் பாயைச் சுருட்டி கூடவே மனதின் எண்ணங்களையும் சுருட்டி, மூலையில் போட்டுவிட்டு, தலையை அள்ளி அள்ளுகிகாண்டையாய் முடித்துக்கிகாண்டு வெளியே வந்தாள் தங்கராணி.

ஓவ்வொரு காலையிலும் எழுந்தவுடன் அவன் வழிமையாய்ச் செய்யும் வேலை திட்டங்களைக் கூட்டி மல்லிகாவுக்கு முருக்கங்குமை தூக்குவதுதான்!

அந்த ஆடு மல்லிகா! முற்றத்தைக் கூட்டவேண விளாக்குமாறு ஏடுக்க வீட்டின் கோடிப்புறம் போனவன், மல்லிகா நின்ற கொட்டிலைப் பார்க்காமல் திரும்ப முடியாதவளாக ஒரு விநாடி திரும்பிப் பார்த்தான்.

வெள்ளை நிறத்தில் கபிலப் புள்ளிகளுடன், நிமிந்து, நேரிய கொம்புகள் இரண்டை நீட்டி நிற்கும் மல்லிகாவின் கொட்டில் வெறுமையாக இருந்தது. பிழக்கைகள் எதுவுமின்றி நிலம் சுத்தமாகக் கிடந்தது. கிடங்கு வெட்டி மல்லிகாவைப் புதைத்த இடத்தைக் கண்கள் வலியவே சென்று துழாவின. வாழைக் குட்டிகளின் நடுவில் புரட்டிப் போடப்பட்டிருந்த அந்தப் புதிய மண்ணின் அருகே சதீஸ் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் எப்போது படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்தான் என்று தெரியவில்லை.

மல்லிகாவின் வயிற்றில் நிறை மாதமாக வளர்ந்திருந்த குட்டி வெளியே பிறந்து விட்டிருந்தால் கூட, அது தாயின் இழப்பை சதீஸ் அளவிற்குக் கொண்டாடியிருக்காது? சதீஸ் கவலையை அற்றவே முடியாது போலிருந்தது. மாலை நேரங்களில் 'வெட்டை'களுக்குச் சென்று செந்த கொட்டுகளை மேய்ந்துவிட்டு வரும் மல்லிகாவைக் கொட்டிலில் கட்ட யாரும் போகாவிட்டால் வீட்டிரு வாசலுக்கு வந்து படியில் இரண்டு கால்களை வைத்து நிமிந்து உள்ளே எட்டிப்பார்த்து, "மே.....மே...." என்று கூப்பிரும்.

அது தன்னைத்தான் கூப்பிருகிறதென்று ஓடிப்போகும் சதீஸ், அதன் கழுத்தில் கட்டிய தடியை அவிழ்த்து, முதுகில் தடவி

அழைத்துச் சென்று கொட்டிலில் கட்டிவிட்டு வருவான். இதுவரையில் யாருடைய தோட்டக்காணிகளுக்குள்ளும் மல்லிகா நூற்றாய்ச் சரித்திரமே இல்லை. அப்படியான மல்லிகா!

சதீஸினால் அந்த இழப்பைத் தாங்க முடியாதுதான்!

"சதீஸ்.....! இண்டைக்குப் பொங்கலெல்லே ராசா! அப்பா தோட்டத்தாலை வர முந்தி மாவினை தோரணத்தைக் கட்டு மேனை..."

அவனை முதுகில் தடவி அறுவதல் படுத்திவிட்டு வீட்டைக் கூட்டி, முற்றத்தையும் கூட்டிச் சாணி தெளித்தாள் தங்கராணி.

அப்போதுதான் நித்திரை விட்டிடமுந்து தலையைச் சொறிந்து கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்த கெளி, "அம்மா நான் கோலம் போட்டட்டே?" என்று ஏந்தவிதமான பாவழும் அற்ற குரலில் கேட்டாள். அவனது குரலில் இருக்க வேண்டிய தள்ளலையும் மல்லிகா கொண்டுபோய் விட்டதா?

சட்டியில் கரைத்திருந்த கோதுமை மாவில் பழந்துணி நூலியைத் தோய்த்தத் தோய்த்த, கோடுகளைக் கீற்றைகயில் பன்னிரண்டே வயதான கெளசியின் அழகீய நீள விரல்கள், கோலங்களை உருவாக்கும் அழகைத் தனக்குள் ரசித்து நிறைந்தவாறே அடுப்பை மூட்டிப் பானையை ஏற்றினாள் தங்கராணி.

அடுப்பில் பானை மூண்டு நன்றாக எரிந்து கொண்டிருந்தபோது, மின்காய்க் கன்றுக்கு நீருற்றிவிட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து திரும்பி விட்ட கனகர் குளித்துவிட்டு அள்ளு செம்பில் நீரும் கொண்டு வந்தார். சதீஸ் வந்து அப்பாவுடன் சேர்ந்து குடத்தில் நீர் விட்டு

மாவிலையும் தேங்காயும் பூவும் வைத்து தலைவாழையிலை மேல் நிறைகுடம் வைத்தான். செல்லம் வீரும், தங்கராணி வீரும் தமது பொங்கல்களைப் பரஸ்பரம் பரிமாறிக்கொள்வது எத்தனையோ வருடகால வழக்கம். இம்முறை செல்லம் பொங்கல் தர வரமாட்டாள் என்றே நினைத்தாள் தங்கராணி. கடந்த பல வருடங்களில் இரு வீருகளினதும் அந்தஸ்துகள் சமமாக இருந்திருக்கின்றன. கடந்த இரு வருடங்களாய்... மீது மீதுவாக அந்தச் சமநிலை குலைந்தவருகிறதே!

செல்லத்தின் கணவன் சீவராஜூ வெளிநாடு சென்றதன் பின் பணமும் சேர்ச்சேரக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிறம்மாறி, இப்போது முற்றாகவே சுயநிறம் அற்றவளாகிவிட்டான் செல்லம். இப்போதெல்லாம் அவளது மனம் இருந்த இடத்தில் அதற்குப் பதிலாகத் திமிரும் அகங்காரமும்தான் கொலு வீற்றிருக்கின்றன. உடம்பில் செங்குருதிக்குப் பதிலாக சுதியின் 'ரிபால்' தான் ஒடுகிறது.

இல்லாவிட்டால் இப்படியில்லாம் செய்யக் கூடியவர் அல்ல அவன்!

"பின்னை கொசி, அங்கை குசினி அலுமாரி அடித்தட்டிலை சக்கரையும் பயறும் வைச்சீருக்கிறன். எடுத்துக் கொண்டு வா மேனை ... !"

கோலம் போட்டு முடித்துக் கை கழுவிக் கொண்டு எழுந்த கொசி உள்ளே செல்ல,

"கச்க்கொட்டை, முந்தீரிகை வத்தல், நெய்... ஓண்டும் இல்லையோ அம்மா?" என்று கேட்டான் சதீஸ்.

"கொண்ணன் இருந்திருந்தால் எல்லாம் போட்டுச் செய்திருப்பனர்....." என்பது தங்கராணியின் அழுகை ஊடறுத்த பதில்.

"முன்டு வருஷத்துக்கு முந்திப் போனவனை இப்ப நினைச்சு அழாமல் வேலையைப் பார் தங்கம்..."

என்று கூறிக்கொண்டே வட்டமாய் உருட்டி மூலை பிடித்த பின்னையாருக்கு அறுகம்புல் குத்தி வாழையிலையில் வைத்தார் கனகர்.

'லட்சத்திலை லட்சமா..... ர, எழும்பு வாழ்க்கை வாழுந்து போனவனே என்றை பின்னை ? அல்லது செல்லத்தின்றை மேன் மாதிரிப் பயந்து வெளிநாட்டுக்குப் பறந்தவனே ? அப்பிடி எண்டாத்தான் கவலைப் படவேணும்.'

நினைக்க வேண்டாம் என்று தானே கூறும் விடயத்தைத் தானும் ஒருமுறை நினைத்து முடித்தார் கனகர்.

"செல்லம் மாமியவை எல்லாம் போட்டு வடிவாப் பொங்குவினம்..... என்னம்மா ?" என்று மீண்டும் கச்க்கொட்டையை நினைவில் கொண்ட சதீஸ்..... போன வருஷம் கொஞ்சத்தி மீதம் இருந்த இரண்டு பூவிறிச்களை எடுக்க உள்ளே ஓடினான்.

"அவை இந்த முறை எங்களுக்குப் புக்கை தராயினம். அவரையின்றை வெளிநாட்டுக் குறோட்டன்னை ஒரு இலையை எங்கடை மல்லிகா திண்டிட்ட கவலையிலை...."

நேற்றைய சம்வைத்தை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டந்தாள் கொசி. வெளிநாட்டுப் பணத்தில் கட்டிய புதிய வீரு, வெளிநாட்டு

நிவி, பெடக், வெள்ளாட்டு 'அல்சேஷன்' நாய், வெள்ளாட்டுச் சட்டைகள், மணிக்கூட்டுகள், வெள்ளாட்டுக் குறோண்டா, குறோட்டும் வெள்ளாட்டுக் குறோட்டன்!

பால் பொங்கிக் கிழக்கே சரிந்ததை ஒரு விநாடி மகிழ்வுடன் பார்த்தாள் தங்கராணி. ஒரு விநாடிதான்!

"பால்பியாங்கிட்டுது... அரசினையப் போடுங்கோவனப்பா..." சலனமற்று அந்த வார்த்தையைச் சொன்னார்.

மல்லிகாவின் பால் நிறைந்த முலையையும், இன்றோ நாளையோ குட்டிபோடப் போகிறேன் என்றிருந்த வயிற்றையும் பார்த்தும் கூடவா அதற்குப் பூர்வங்குழையில் 'என்றெக்ஸ்' ஊற்றிக் கொடுக்க மனம் வந்தது செல்லத்திற்கு ?

வேலியின் மறுபுறத்தில் செல்லத்தின் நடமாட்டம் தெரிந்தது. சீவராஜா வெளி நாட்டுக்குப் போக முன்னர் இவன் அறிந்திருந்த செல்லத்திற்கு இப்போது நாலு செல்லம் உடம்பில் குடியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லக் கூடிய தோற்றும் ! எல்லாம் வெள்ளாட்டுப் பட்டர் செய்த வேலையோ?

பெட்டியில் இருந்த பச்சை அரசினையக் கைகளில் ஏருத்துப் பொங்கல் பானையை முன்று முறை சுற்றி அரசினையப் பானையில் போட்டார் கனகர். முன்றுமுறை அவ்வாறு போட்டமின் மீதி அரசினைத் தான் வாங்கிப் பானையில் கொட்டினாள் தங்கராணி.

பொங்கல் வெந்து கொண்டிருந்தது, தங்கராணியின் மனதைப் போலவே! வழக்கமாகக் கொட்டிலில் கட்டி நிற்கும் மல்லிகா மாலை நேரங்களில் தான் வெட்டைக்கு மேயப் போகும். அதுவும் கழுத்தில் பெரிய தடிகடிய நிலையில் ! மேயப் போகும் வழியில்

செல்லத்தின் பெரிய இரட்டைக் கேற் திறந்திருந்தால்... இடையிடை மல்லிகா எட்டுப் பார்த்தது உண்டு தான் ! ஆனால் அப்போதில்லாம் அதை ஒரு பெரும் பிரச்சினையாய்த் தங்கராணி உணர்ந்ததில்லை.

"எங்கடை அருமந்த குறோட்டன்ஸ், வெறி பியற்றிஃபுல் குறோட்டன்ஸ், வெள்ளாட்டிலும் நூலிலியாவிலுமிருந்தும் கொண்நத குறோட்டன்ஸ், யப்னாவிலை ஒரு இடத்திலையும் இல்லை இப்படிக் குறோட்டன்ஸ், உங்கடை மல்லிகா கடிக்கப் பாக்குது....." என்று கண்ணை உருட்டி வாயை நெனித்து, வெகு 'ஸ்ரெலா' ஓரிரு முறை செல்லம் முறையிட்டதைக் கணக்கில் எடுக்காத தன் தவறை உணர்ந்து ஒரு நிமிடம் வருந்தனாள் இவன்.

இப்படிச் செய்வார்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் வேலிப் பொட்டைப் பார்த்துக் கவனமாக அடைத்திருக்கலாம். செத்துப்போன தன் விவேகத்திற்கு, ஆட்டுத்திற்கு, போய்விட்ட மகனுக்கு முன்றுக்கும் சேர்த்துக் கொஞ்ச நேரம் மௌனன அஞ்சலி செலுத்துவது போலிருந்து தங்கராணியின் நிலை.

வாழ்க்கை வள்ளாம் வறுமை அலைகளுக்குள் போராடினாலும் அமைதியான குடும்பம் இவருடையது. அந்த அமைதியுடனே பொங்கலை நடத்தியிருக்கலாம். சீ....! மல்லிகா எல்லாவற்றையும் வெறுமையாக்கி விட்டது.

மல்லிகாவைக் கட்டியிருந்த கயிறு உக்கியிருந்ததைத்தான் இவன் கவனிக்கவில்லை யென்றால்... உக்கியிருந்த கயிற்றை அறுத்தக்கொண்டு செல்லத்தின் வீட்டினுள் அது நூழைந்ததும் பல நிமிடங்களாய்த் தெரியவில்லை. கனகர் தோட்டத்திற்குப் போய்விடி, சதீஷாம் கெளசீயும் பின் வளவில் படலப்பட்டம் விட்டுக்கொண்டிருக்க, இவன் மும்முரமாக மத்தியானச் சமையலில் ஈடுபட்டிருந்த நேரம் மல்லிகா மௌனனமாய்த் தன் மரண இர்வலத்தைத் தொடர்க்கிவிட்டது.

செல்லம் மல்லிகாவிற்கு நஞ்சுட்டி அது இறக்குந் தறவாயில் போட்ட ஒருமரண ஓலத்திற்றான் இவள் வந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள்.

மல்லிகாவின் குரலை உடனே இனம்கண்டு அடுப்பில் குழம்பு பொங்கி ஊற்றினாலும் ஊற்றட்டும் என்று இவள் செல்லம் வீட்டிற்குத் துடித்துப் பதைத்து ஓடிப்போனாள்.

நாலு காலையும் வீசீ ஏற்று உதறி நூங்கீக் கொண்டிருந்தது மல்லிகா. அப்போதும் கூட இவள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

“என்ன செல்லமக்கா...? என்ன நடந்தது மல்லிக்கு ?” என்று கேட்டபடி அருகில் வென்றபோதுதான் மல்லிகாவின் தலைப் பக்கத்தில் கிடந்த பூவரங் குழையில் ‘என்றிரகஸ்’ நெடு முக்கையரித்தது.

விஷயம் வினாங்கி விட்ட ஒரு கணத்தில் குபீரன்று தீப்பற்றியது மாதிரி இவள் முகத்திலும் கண்களிலும் படர்ந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு செல்லத்திலும் செல்லத்தின் பின்னால்களிலும் தெரிந்த மீண்டதை மேவிக்கொண்டு மீண்டும் கேட்டாள்.

“ஏன் அக்கா இப்படிச் செய்தனிங்கள்...?”

“நாங்கள் என்ன செய்தனாங்கள்? தோட்டத்துக்கு அடிச்ச ‘என்றிரகஸ்’ மிச்சம் உதுலை ஊதிக்கிடந்தது. உன்றை மல்லிகா உண்ணைப் போலை கெஞ்சிலை வந்து திண்டதுக்கு நாங்களே பாடு?”

முதல் அம்பே நஞ்ச தோய்த்து வந்தது.

சீல வருடங்களுக்கு முன் இருந்த செல்லம் எங்கே? இப்போது அந்தச் செல்லத்திற்குள் எத்தனை செல்லங்கள்?

குஞரமான செல்லத் தீமிர் கொண்ட செல்லம்! உயிர்களில் கருணையற்ற செல்லம்! அருட்தவை அவையியாதை செய்து மகிழும் செல்லம்!

செல்லம் சொன்னது வெறும் பொய்யைத் தவிர வேறில்லை என்று அந்தக் கண்களின் இடுக்கிலும், உதட்டில் நெளிந்த வஞ்சகச் சிரிப்பிலும் எழுதி ஓட்டியிருந்தது. அழினும் தங்கரானி பொறுமையுடன் கேட்டாள்.

“அநு வந்த உடனை நீங்கள் என்னைக் கூப்பிட்டிருக்கலாமே அக்கா ?”

“அநு எங்கை வந்தது? நீங்கள்தானே ஏசிசலிலை அவிட்டு விழுநனிங்கள்? பிறகேன் உங்களைக் கூப்பிடுவான்?”

பார்வையில் இருந்த சிறிதளவு தோழுமையையும் அவசரமாக விஸத்திக்கொண்டு கூறினாள் செல்லத்தின் முத்தவள் ராஜி.

“நீங்கள் பக்கத்து வீட்டிலை இவ்வளவு வசதி வாய்ப்பா இருந்தும் ஒரு அந்தரம் அப்பத்துக்கும் நான் உங்களிட்டைக் கடமைப் படேல்லை. நான் என் பாடாய் இருந்தன். நான் உங்களுக்கு என்ன செய்து போட்டன் என்டு நீங்கள் இப்பிடி...?”

சரேவெள்ளு தங்கரானியின் பார்வை கூர்மையாகி செல்லத்தின் கண்களுக்குர் பதிந்தது. குரல் வேகமாகி இறுக்கிற்று. பின்னர் தீவிரன்று இளகிக் கண்களில் நீரும், குரலில் தளதளப்பும் தோன்ற, வசனம் முடியாமல் நடுவில் நின்றது.

“நாங்கள் உனக்கு எவ்வளவு உதவியள் செய்திருப்பம்..... அனால் நீ உன்றை ஆட்டைவிட்டு எங்கடை வடிவான குறோட்டன்னை அழிக்க வேணும் என்டு நான்டு கொண்டு நிண்டாய்.. கடவுள் தீர்ப்பு” என்று செல்லம் சொல்லிக் கொண்டிருக்

தையில் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டு, இவள் கேட்டாள் “நீங்கள் என்ன செய்தனீங்கள்?”

அப்போது தான் அந்த ‘கிறனேற்’ செல்லத்தீணால் வீச்பாட்டது.

“ஓ.... நாங்கள் உனக்கு ஒண்டும் செய்யேல்லைத் தான்... சம்பரப்பின்னை வாத்தியார் என்னசெய்தவர் எண்டு எங்களுக்குத் தெரியாதே?”

அதற்கு மேல் தங்கராணி எதுவும் கடைக்கவில்லை. ஒரு விநாடியில் சாதாரணப் பட்டுப் பேரனவள் மாத்ரி இறந்து விட்ட மல்லிகாவைக் தறதறிவென்று இழுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தாள். வாழைக் குட்டிகளுக்கிடையில் வெட்டிப் புதைத்தாள்.

உள்ளே புகைந்து புகைந்து வெகுநேரம் ஏற்று கொண்டிருந்த ஒரு உணர்வு இன்னும் வெகு நேரம் புகையும் என்று தோன்றியது.

வெற்றிலை, வாழையிலை, வாழைப்பழம், தேங்காய், இராசவள்ளிக்கிழங்கு போன்ற பொருள்கள் தொடர்பான ‘கொடுக்கல் வாங்கல்’களுக்கு அடிக்கடி கணக்கிடம் வந்து சந்தோஷமாய் கடைத்துத் தேநீர் அருந்திப்போகிற சிதம்பரப்பின்னை உபாத்தியாருக்கும் மல்லிகாவின் கொலைக்கும் என்ன தொடர்பு?

பொங்கல் முடிந்து, முன்று இலைகளில் படைத்து, கர்ப்புரம் காட்டிப் படையலைச் சுற்றிவந்து சூரியனை வணங்கினார்கள் தங்கராணி குடும்பத்தினர்.

மார்கழி முப்பது நாளும் ஓவ்விவான்றாக வைத்து வழிபட்ட பின்னையார்களை ஒன்றாக ஒருதட்டில் வைத்து கோயில் குளத்தில் போடுவதற்காக எடுத்துச் சென்றான் சதீஷ்.

படைத்த இலைகள், பொங்கல்ப்பானை, வாழைப்பழம் போன்ற பொருள்களை உள்ளே எடுத்துச் சென்றாள் கெளசி.

திருநீறும், சந்தனமும், குங்குமமும் எல்லைருக்கும் விநியோகம் செய்தார் கனகர். செல்லம் வீட்டிற்குப் பொங்கல் கொடுப்பதா, இல்லையா? மனக்கடலில் சீந்தனை எனும் கரு அரூப்பரித்துத் துள்ளி எழுந்து, வாயைப் பின்து, இறுதியில் கணகருடன் ஏதும் கலந்தாலோசிக்காமலே, ‘அயல் வீட்டுடன் பகை’ இருக்கக் கூடாது என்று நிதானமான முடிவுக்கு வந்து ஒரு சிறு பெட்டியில் பொங்கல் எடுத்துக்கொண்டு செல்லம் வீட்டினுள் நுழைந்தாள் தங்கராணி.

முற்றத்தில் கட்டி நின்ற ‘வெளிநாட்டு அல்சேஷன்’ நாயின் முதுகைத் தடவிக்கொண்டு,

“நீ பொல்லாத பெட்டை என்ன? முன் வீட்டு முத்தையாப் பரியாரியாற்றை கோழிக் குஞ்சகளைப் பிடிக்கப்பிடாது எண்டு உனக்கு எத்தினை தரம் சொல்லியிருப்பன்....ம... இன்டைக்கும் இரண்டு முடிச்சுப் போட்டாய் என்ன.... எண்டாவும் அதன்குறி தவறாமல் பிடிக்கிறதிலை வவுகெட்டுக்காரி.... நைஸ் டெய்சி....”

என்று கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த செல்லத்தீன் வார்த்தைகள் தங்கராணியின் செவிகளில் தெளிவாகவே விழுந்தன....

சமுதாயம் என்ற பாறையில் பணம் என்ற படிகளைக் கொண்டு வேகமாகவே ஏறிய செல்லம்!

(ஈழநாடு - 11.01.'87)

வாழ்வும் ஒரு வலைப் பந்தாட்டம்

முந்தின விருமுறை நாளின் மகிழ்வை நினைத்து ஏங்கி, மறு நான் பிறந்தும் விருப்பாத துயரில் முழுக்கிக் கிடக்கும் இந்தத் தீங்கட்கிழமை, பல சமயங்களில் இவளுக்கு வெகு துயரம் மிக்கதாய் இருந்திருக்கிறது.

அவற்றைப் போலில்லாமல் இந்தத் தீங்கட்கிழமை மாலை உற்சாகம் நிறைந்ததாய்த் தொடங்கியிருப்பது போலவே, உற்சாகம் நிறைந்து முடியவேண்டும் என்று அவன் மனதார விரும்பினான். இறைவனை வேண்டினான்.

இலை துளிர் காலத்து அறிகுறியாய் மைதானத்தைச் சுற்றியிருந்த பெரு மரங்கள் யாவும் பூத்து நிறைந்திருந்தன. அஞ்சே நிற்பவர்களை மணம் வீசி மகிழ்வித்தன. இந்தப் பருவகால விதிகள் அவளுக்கு நிறையவே பிடிக்கும்!

வலைப் பந்தாட்ட விதிகளும் கூடத்தான்!

மையத்தில் நின்று விளையாடும் தேவகி அபாரமாக ஆழக்கிகாண்டிருந்தாள்! அவனிடம் வருகின்ற பந்துகள் யாவும்

பெரும்பாலும் தவறாமல் சிறை தாக்கு வோளிடம் சென்று பேற்றுக் கொய்யும் மதிவதனியிடம் சென்று கொண்டிருந்தன. மதிவதனி ‘கொக்கு’ என்ற பிரபலமான அவளது பட்டத்திற்குப் பொருத்தமாய் நல்ல உயரம்! அவனிடம் பந்து போய்விட்டால்... நின்ற நிலையில் எட்டிப் போட்டால் போதும்! பந்து தவறாமல் வளையத்திற்காக விழுந்து கை தட்டலைப் பெற்றுக் கொள்ளும்.

இன்றைய வெற்றி எப்படியும் அவளது கல்லூரிக்குத் தான் வரும்! வரவேண்டும்! இல்லாவிட்டால்...?

“என்ன மிஸ்..... ரங்காதரன்... இன்டைக்கு நாங்கள் வெல்லுவமோ?” இறுதிப் போட்டியைப் பார்ப்பதற்குத் தானாகவே ஆற்றும் கொண்டு சைக்கிளில் வந்திருந்த நல்லநாதன் மாஸ்டர் அருகில் வந்து கேட்டார்.

“எங்கடை வெற்றியைப் பொறுக்க மாட்டாமல் அவையின்றை அடக்கன் இடையிலை ‘கிறவுண்சிலை’ பூந்து குழப்பியடிக்காட்டில் போதும்... அசைக் கேலாது எங்கடை வெற்றியை....”

தீர்க்கமான நம்பிக்கையுடன் கூறிக் கொண்டே ‘ஸ்கோர் போர்ட்’ டைப் பார்த்தாள்.

இந்தக்கு ஆறு!

ஆட்டம் ஆறும்பித்து ஏழு நிமிடங்கள் முடிந்த நிலையில் எதிரணிதான் முன்னுக்கு நின்றது! ஆயினும் அவளுக்கு அபரிதமான நம்பிக்கை !

“கஷ்டம் போலை கிடக்கு, என்ன?..” நல்லநாதன் மாஸ்டர் கேட்டார். இவள் மௌனமானாள். நல்லதை எதிர்பார்த்துக் கூடப் பழக்கமில்லாத ஆசிரியர்கள்! தான் நம்பும் போது மற்றவர்களை

நம்பவைக்க வேண்டியது என்ன நிர்ப்பந்தம் என்ற கேள்வி மனதில் தோன்ற அமைதி பெற்றாள்.

எதிர்ணியின் மைய ஆட்டக்காரியான பிள்ளை குறி வட்டத்தினுள் வந்து பந்தைப் பிடித்து வேகமாய் தமது பேற்றுக் கம்பத்தின் பக்கமாய் வீசி ஏற்றதாள். மைய ஆட்டக்காரி குறி வட்டத்தினுள் வரலாமா? இவளுக்குக் கண்களில் புன்னகை மறைந்து சிறிது ஏர்ச்சல் தெரிந்தது. நடுவர் இந்த நிகழ்வுக்கு ‘விசிஸ்’ ஓலிக்கவில்லை. ஒரு வேளை காணாமல் இருக்கலாம். சில வேளை கண்டும் காணாதது போல் இருக்கலாம்.

மனதில் தோன்றிய அரிப்புணர்வை மெதுவாகத் தடைத்திருந்து விட்டுத் தொடர்ந்து ஆட்டத்தைக் கவனித்தாள்.

எதிரணி மாணவி ஒருத்தி பிடித்த பந்து கைதவரி விழுந்து கொண்டிருக்கையில் ஜானகி எடுத்தெறிந்தாள். வெளியே நின்ற பார்வையாளர் சிலர் சத்தமிடத் தொடரங்கினர்.

“தட்டிப் பறிக்கவே வந்தன்ன்கள்?”

“அம்பயர் எவ்வளவு வஞ்சம் வாங்கின்றீர்?”

“நிப்பாட்டு விளையாட்டை...” பலமாய் எழுப்பப்பட்ட கோஷிகள் சிறிது நேரத்தில் மெதுவாக ஓய்ந்தன. கோஷிகள் நீதியை அநீதியாயும், உண்மையைப் பொய்யாகவும் மாற்றி விடுமோ? மாற்றி விடும் போலத்தான் தெரிந்தது.

உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் தோன்றிய எதிர்ப்புணர்வை மிக நிதானத்துடன் சமாளித்துக் கொண்டாள். நிமிர்ந்து பார்த்தாள். நீலவானில் வெண் மேக பிசிறுகள் ஒன்றை ஒன்று தரத்திச் சென்றன.

துரத்துகின்ற நினைவுகளின் துயர் மனதில்....! இன்று மட்டும் வென்று விட்டால், பழைய துயரங்கள் யாவும் மறைந்து விடும்.

தமிழ்ப் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததீல், உயர்கல்வி வாய்ப்புகளின் கதவுகள் தரப்படுத்தல் என்ற கோலினால் தாழிடப்பட்டிருந்த நிலையில் தான் புத்தி ஜீவியான அவள் ஒரு ஆசிரியையாக நேர்ந்தது. அது ஒரு வகையில் ஒரு விபத்துத்தான்!

ஆயினும் ஆசிரியையாக வந்த பிறகு, பெலிவிழினில் தோன்றும் வெறும் விம்பம் போல இருக்க அவள் விரும்பியதில்லை. தன்னால் முடிந்த எதையும் கல்லூரிக்காகச் செய்யும் உயர்ப்புள்ள ஜீவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைவு அவளுக்குள் எப்போதும் இருந்தது.

இதுவரை தோல்விகள் என்ற நிழல்களைத் தரத்தியே வந்த வாழ்வாக இருந்த போதிலும், இனைமேலாவது மனதுக்கு நிறைவாய் ஏதோ செய்ய வேண்டும்.

கல்லூரிக்கு இவளைப் போலவே புதிதாக வந்த அதிபர் ஒரு ஆசிரியர் கூட்டத்தில் சொன்னார்.

“கடந்த சில வருடங்களாக எமது கல்லூரியின் வலைப்பந்தாட்ட அணி சிற்பாக இல்லை. நாங்கள் மாவட்டப் போட்டிகளில் பங்கு பெறவில்லை. பங்குபற்றிய ஓரிரு சிநேக் யூர்வமான போட்டிகளிலும் வெற்றி பெறவில்லை. இவ்வருடம் இந்த அணியைப் புதுப்பிரிய பெற செய்ய வேண்டும். ஒரு சுறுசுறுப்பான இளம் ஆசிரியை இந்தப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும் யார் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்வீர்கள்?”

மீளானத்தின் சீறப்பை யுணர்ந்து எல்லா ஆசிரியைகளும் வாய்த்திறவாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இவருந்தான்!

இருக்கும் வேலைகள் போதாலிதன்று. ‘வலைப்பந்தாட்டப் பொறுப்பாசிரியை’ என்று இன்னொரு பதவியையும் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர், பதவி என்று சுமப்பதா? சிலவை என்று சுமப்பதா?

ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாத நிலையில், புதிய ஆசிரியையான, இவளின் தயக்கத்தை அதிபர் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“சீசர்... மிஸ் ரங்காதரன்.... உங்களைத்தான்..... இந்தப் பொறுப்பை எப்படியும் நீங்கள் தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேணு ம். முடியாதன்னால் சிளால் முடியாது... கல்லூரி நன்மைக்காண்டித்தான் கேக்கிறன்....”

புதிய அதிபர் கல்லூரியில் சில நல்ல முன்னேற்றங்களை விரும்புகிறார்! ஆசிரியர்கள் எல்லாரும் அவரை நட்டாற்றில் கைவிழுவதும் பிடித்தான். அவள் ஏற்றுக் கொண்டார்.

அதன் பின்னர் சூறைக் காற்றில் அகப்பட்ட தனிர் மாதிரி... அவள் பட்ட பாருகள்!

எல்லாப் புண்களும் இன்றைய வெற்றியால் மறைந்து போகும்! இடைவேளைக்கு ஐந்து நிமிடங்களேயிருக்ககையில்..... ‘ஸ்கோர் போர்ட்’ ஓன்பது பதினான்று காட்டுவதால் மனம் சிறிது சஞ்சலப்படுகின்றது. ஒரு வேளை தோற்றுப் போய் விருவோமோ ?

தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்வது ஏன் இவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது? பாதுகாப்பு உணர்வு இல்லாதவர்கள் தான் கலைஞர்களாகிறார்கள் என்று எங்கோ வாசித்த நினைவு!

தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பாதவர்கள் தான் விளையாட்டில் அக்கறை கொள்கிறார்களா?

இவர்களின் பேற்றுக் கம்பத்தின் பக்கமாய் வேகமாய் வரும் பந்தை மதிவதனீ பிடிக்கப்போகும் போது, துள்ளிப்பாய்ந்து வந்த எதிரளீ ஒருத்தி மதிவதனியின் கால்களை முழங்கால் கொடுத்துத் தடக்கி மடக்கி விட்டார். அவள் இடற்கி கீழே விழு பந்து எதிரணிக்குச் சென்றது.

மனதிற்குள் ஏற்றது இவருக்கு! வாழ்க்கையிலும் செய்கிறார்கள்! இங்கும் செய்கிறார்கள்! ஒரே மனிதர்கள், அதே மனிதர்களின் பின்னைகள்!

போட்டிக்குப் பொறுப்பாக! இருந்த உயர் அதிகாரியிடம் சென்றார். மிகவும் தீட்சண்யமான பார்வை இவருக்கு! அப்பார்வைக்கு அவரது எவும்புக்கூடு நிச்சயம் உதிர்ந்திருக்கவேண்டும். உதிராத படியால் அவர் நிமிர்ந்து கேட்டார்.

“என்ன மிஸ்...? என்ன பிரச்சினை?”

“காலைத் தடக்கி விழுத்தியினம், வேணு மென்டு இடிக்கினம். வெளியாக்கள் அம்பயரைக் குழப்பினம்..., ஃபவுல் கேம் விளையாடினம்.. எல்லாத்துக்கும் அம்பயர்ஸ் பேசாமல் நின்டால்... இதென்ன சேர் விளையாட்டு..... ?”

கால்களின் இடையில் வாலைச் சிருகும் நாயின் பணிபுடன் தான் கேட்டார்.

“அதுக் கொண்டும் செய்யேலாது. அம்பயரின்றை தீர்ப்புத்தான் முடிவு. என்னோடை கதைக்க வரப்பிடாது... பிரம்பினையேநடைபெரிய கரைச்சல்.....”

அவர் சிறிய குட்டி நாய் போல் 'வள்' ளன்று பாய்ந்தார். அவர் கண்கள் வழக்கம் போலவே, எல்லாப் போட்டிகளின் போதும் இருப்பது போலவே, சீவந்திருந்தன!

சொல்லை மிஞ்சிய மொழி கண்ணீர். அந்த மொழியின் உதவியுடன் இவன் திரும்பி வந்தாள். அதீபர் வந்திருந்தால் அவரிடம் முறைப்பட்டிருக்கலாமோ? அவர் தான் வரவில்லையே, பிறகின்ன?

இவன் வலைப்பந்தாட்ட அணியைக் கூட்டிக் கொண்டு கல்லூரிலிருந்து புறப்பட்டபோது, தன்னுடன் வரும்படி வேறு எந்த ஆசிரியர்களையும் கேட்கவில்லை. கேட்க வேண்டிய அவசியமிருப்பதாய் என்னவில்லை. அது கூடப் பிரச்சினையாகப் போய் விட்டதாம்.

அடக்கமாக இருப்பது, விலகி நடப்பது நல்ல தென்று நினைத்தாள். அதே “அடக்கமோ? புத்திசாலித்தனமான அகம்பாவும்... இவை எல்லாம் என்ன ஆக்கள்... தான் பெரிசன்ட் திமிர்... தனக்கு ஒருத்தற்றை உதவியும் தேவையில்லை என்ட கொழுப்பான நினைப்பு....”

ஒரு ஆசிரியையால் அந்த நிகழ்வு இப்படி வர்ணிக்கப்பட்ட தாய் சற்று முன் கமலநாதன் மாஸ்டர் சொன்னார்.

பத்மநாதன் ரிச்சராகத்தான் இருக்கும்!

தற்சிசயலாக நடப்பது போன்ற பாவனையில் தனது முழங்கையினால் கோமதியின் நெஞ்சில் ஓங்கி இடிக்கிறாள் ஒரு மாணவி ஒரு கணம் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்ட கோமதி,

மறுகணம் அதை விழுங்கிச் சமாளித்துக் கொண்டு முன்போலவே விளையாடுகிறாள்.

வலைப்பந்தாட்டக் கோஷ்டியைக் கல்லூரியில் மூன்று மாதமாய் மாலை தோறும் விடாமல் பயிற்சி கொடுத்தபோது ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் கொஞ்சமா?

அடி மனதில் ஒரு ஊழை அரிப்பு!

விளையாட்டுப் பயிற்சிக்கிளன் வந்த மேன்கா ஏன் தனது படத்தைக் கொண்டு வந்தாள்? சரி ஏதோ கொண்டு வந்தாள்... அது உண்மையாகவே தொலைந்து போயிருந்தால் உடனேயே இவளிடம் வந்து சொல்லியிருக்கலாமே. மிஸ் ரங்காதரன் என்று ஒரு ஆசிரிய வலைப்பந்தாட்டப் பொறுப்பாசிரியையாக இருப்பது அவனுக்கேன் நினைவு வராமல் போயிற்று? அவள் ஏன் நாகேஸ்வரன் மாஸ்டரிடம் சென்று “என்றை போட்டோவைக் காணேல்லை...” என்று சொல்ல வேண்டும்?

பெண் பிள்ளைகள் தமது பிரச்சினைகளை ஆண் ஆசிரியர் களிடம் சொல்லித் தீர்த்துக்கிளாள்ள விரும்புகிறார்கள். இது போன்ற நிகழ்வுகளை-அவற்றின் உளவியல் காரணங்களை ஒதுங்கி நின்று ஒரு புறநோக்குடன் அராய முடிந்தால் நல்லது, முடியுமா?

அதீபர் இவளிடம் வந்து “என்ன மிஸ், உங்கடை ‘நெற்போல் பிறக்ரிஸ்’ நடக்கிற நேரம் பெரிய பிரச்சனையளாம். நீங்கள் எனக்கும் சொல்லேல்லை. தெரியாதது மாதிரி இருக்கிறியள். பிள்ளையளின்றை ஒழுக்கத்தை நீங்களெல்லோ கவனிக்கவேண்டும்?” என்று இவளது அக்கறையில் குறைகாணும்

தோரணையில் கேட்டிராவிட்டால் “யார் போய் எதை எங்கு சென்னால் எனக்கிகண்ன்?” என்று பேசாதிருந்திருக்கலாம்.

பின்னர் விசாரித்ததில் அவள் விரும்பியே அந்தப் படத்தை ஒரு மாணவனிடம் கொடுத்துவிட்டுக் காணவில்லை என்பதாய் ஆண் ஆசிரியர் ஒருவரிடம் முறையிட்டாள் என்று தெரிந்தது.

தனது புகைப்படத்தை மிக விரும்பி மாணவர்கள் களிவெடுத்துச் செல்வதால் தான் அவ்வளவு அழகாக இருக்கிறேன் என்பதை மறைமுகமாய் ஆண் ஆசிரியர்களுக்குச் சொல்வதை அவள் விரும்புகிறாளா?

எவ்வளவு ருசிகரமான உண்மை?

தனது சொந்த முகம் எப்படியும் இருக்கட்டும்! மற்றவனுக்கு எந்த முகத்தைக் காட்டுவது என்பதுதான் எல்லோருக்குமே பிரச்சினை.

மேனாக என்ன இருந்தாலும் நல்ல ‘ஷபியண்டர்’. ஆனாலும் இத்தகைய பிரச்சினைகளால் அவளை ‘மீஸ்’ வைத்திருக்க முடியாமல் போயிற்று.

பிறகு புதிதாக பாமதியைத்தேடி, அவளைப் பயிற்றி... சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட ஒரு தவரிக்க முடியாத தன்மையினால் இவள் வலைப்பந்தாட்ட ஆசிரியையாக வந்த போதிலும் அவள் அதற்காக ஓவ்வொரு நிமிடமும் பாடுபட்டது என்னவோ நிஜும்!

இன்றைய வெற்றி அந்தக் கஷ்டங்களை மறக்க வைத்துவிடும்!

இடைவேளைக்கான ‘விசீல்’ ஊதப்பட்டபோது இரு பகுதியினரும் ‘கோல்’ போட்டிருந்தனர்.

பதினொன்று-பதினொன்று.

இடைவேளையின் போது இவள் வீராங்கணைகள் ஏழூபிரையும் கூப்பிட்டு வைத்து உற்சாகப்படுத்தினாள்.

“நாங்கள் தான் எப்படியும் வெல்லப்போறம். பயப்பிடாமல் விளையாடுங்கோ...என்ன?”

“உடம்பு களைக்கிறவை குனுக்கோச் சாப்பிடுங்கோ...மனம் களைக்கப்படாது, ஒருத்தரும்.....?”

“ஷபியண்டேர்ஸ் பக்கம் தான் கொஞ்சம் வீக். உங்களை பாட்னேர்களை விட்டிட்டு விலகப்பிடாது நீங்கள்...?”

“தேவகி கட்டைதானே... அவக்குப் பந்து போடேக்கை ‘லோவர் பாஸ்’ போடுங்கோ....”

“தேவகி நீர் கோமதிட்டைக் குடுக்கிற மாதிரிக் காட்டிச் ‘சீர்’ பண்ணிப் போட்டு, நேரை மதிவுதனிக்கு ஏறியும்...”

இவளது ஆர்வம் நிறைந்த உற்சாக மொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்ட மாணவிகள் மீண்டும் மைதானத்தில் இறங்கினார்கள்.

இன்று வெற்றியுடன் பாடசாலை திரும்பும் போது, அதிபரும் ஏனைய ஆசிரியர்களும் மனத்தடையற்ற முறையில் இவளையும் இவளது மாணவிகளையும் பாராட்டத் தானே போகிறார்கள்! அந்த நிமிட மகிழ்வுக்காக எத்தனை கஷ்டமும் படலாம்!

தனக்குத் தெரியாத சீல நூட்பமான விடயங்களைப் பயிற்றுவதற்கு விசேட பயிற்சியாளர் ஒருவரைப் பிடிப்பதற்கு இவள்

அலைந்த அலைச்சல்! நாய் அலைச்சல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எத்தனை இடம் தேடி... எத்தனை பேரை விசாரித்து...!

‘கப்ரின்’ தெரிவாவது கலப்பாய் முடிந்ததா? உண்மையில் நல்ஸ் ஆட்டக்காரியான, மையத்தில் விளையாடும் தேவகியை அணித்தலைவியாகத் தெரிவு செய்த போது, பத்மநாதன் ரீச்சர் அருகில் வந்து,

“என்னப்பா... எங்கடை தழி இருக்கிறா... அவனைப் போடுமேன் கப்ரினாய்” என்றாள்.

தழி ‘சிறைக்காவலர்’ நிலையில் விளையாடும் பின்னை.

ஆசீரியர்களின் பின்னைகளுக்கே கல்ஜாரியின் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகிறது என்று மதில்களில் எழுதப்படுவதை மெய்ப்பிக்க இவள் விரும்பவில்லை.

“தகுதி என்னு பாத்தா... தேவகி தான் பொருத்தம். நான் இதிலை ஒரு மாற்றமும் செய்ய ஏலாது ரீச்சர்...” என்றாள் இவள்.

மனச்சாட்சி அவளுக்குள் மிகப்பலமாய் ஓலித்ததீல் அவள் இதனைத் தீவிரமாய்ச் சொல்லிவிட்டாள். ஆனால் அன்று முதல் பத்மநாதன் ரீச்சரின் குரல் பல இடங்களில் ஓலிக்கத் தொடங்கியது.

“இவ... நேற்றைக்கு வந்தவ. இவக்கு ‘நெற்போல்’ பற்றி என்ன மண்ணாங்கட்டி தெரியும் ?”

“இந்தியா யூனிஷனர்சிற்றியிலை இவக்கு நெற்போலும் படிப்பிச்சவை யாமோ ?”

“எத்தனை சீனியர் ரீச்சிகர்ஸ் இருக்கின்றன... நேற்று வந்த அதிபருக்கு வாஸ் பிடிச்ச எல்லாப் பதவியளையும் தட்டிப் போடுவின்றன.”

“இவ ஓடி அந்த விளையாட மாட்டா... அப்பிடிப்பட்ட உடம்பு! பிறகு இவ என்னத்தைப் பின்னையளுக்குப் பழக்கிறது?”

“இடைக்கிடை பின்னேரத்திலை அதிபர் வீட்டையும் போறவவாம். அந்தாளும் என்ன செய்ய... குடுத்திட்டுது..”

குரல்கள் கொறிப்புகளாயும் கொக்கரிப்புகளாயும் மாறிய போது இவள் கொஞ்சம் அதிர்ந்து தான் போனாள். இருந்தாலும் பயந்து ஒதுங்கி விடவில்லை.

வேகமாக வந்த பந்து ஒன்றினை ராஜினியும் மாணவி ஒருத்தியும் பிடித்துக் கொள்ள,

‘புனர்விண்றரை போல்... புனர்விண்றரை பந்து...’ என்று வெளியார் கத்திய கத்தலுக்கு நடுவர் பணிந்து போனார்.

பொதுவாகவே நடுவரை வெளியார் நெறிப்படுத்தும் நிலை வரவர அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.

நீல நிறம் வென்று விழுமோ?

“அம்பயர் தன்றை மனச் சாட்சிக்குச் சரியா நடக்க வேணு ம்...” இவள் சுற்று உட்ணுத்துடன் தான் கத்தினாள். ஆனால் அந்தக் குரல் மைதானத்தினுள் நுழையாமல் காற்றுடன் கலந்து மறைந்தது.

அடுத்து வரும் கணங்களின் ஆச்சரியத்திற்கு காத்திறுப்பது தான் வாழ்வு! ஆம்! அடுத்தடுத்து இரு கோல்களை இவள் கல்லுரை போட்டதால் ஸ்கேர்,

பதின்மூன்று ~ பதினொன்று ஆயிற்று!

அடுத்து வந்த ஓவ்வொரு கணமும் யுகமாக நீடித்தது. ‘மாச்’ முடிவதற்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களே இருக்கின்றன.

வந்து மாறி மாறி நடுப்பகுதியிலேயே நிற்கிறது!

ஒருவருக்குப் போய்க் கொண்டிக்கும் பந்தை நடு வழியில் தட்டி எடுத்துக் கொள்ளும் தீரன் கோமதிக்கு நன்றாகவே கை வந்திருந்தது. இந்தந் தீரனைப் பயிற்றுவதற்கிண்டே விசேடமாய் வந்த கோபி, பிர்ணைகளைத் தனியாகக் ‘கன்னைக்கு’க் கூட்டிச் சென்று ‘ா’ கொடுத்த போதும், வேறு கல்லுாரிகளுக்கிடையிலான போட்டிகளைப் பார்க்க வென்று தனியாக அழைத்துச் சென்ற போதும், பெற்றோர் இவளை நோக்கி எய்த அம்புகள் பல.

“பொறுப்பாசிரியர் எண்டிருக்கிறா. அவுக்கு இந்தப் பிர்ணையள் போனதெண்டு தெரியாதாம்.....”

“தெரியாட்டால் அவ அந்தப் பதவியை ராஜீனாமாச் செய்ய வேண்டியது தானே?”

பிர்ணைகளைக் கூட்டிட்டு, “நீங்கள் ஏன் எனக்குச் சொல்லாமல் கோபியைடை ‘மாச்’ பார்க்கப் போனார்கள் ?” என்று கேட்டார்.

“அது ‘ஸ்கூல்’ நேரமில்லை மிஸ். சனீக்கீழமை நாங்கள் எங்கையும் போறதுக்கு உங்களிட்டை ஏன் மிஸ், சொல்ல வேணும்?”

அதுவும் சரதான்!

அதிபரிடம் போனாள். அவர் சொன்னார்,

“அவை போனா இங்களுக்கென்ன மிஸ்...எங்கையும் போகட்டன்.”

“பிர்ணையளின்றை ஒழுக்கத்தை நீங்கள் தானே கவனிக்க வேணும்” என்று கேட்ட அதே அதிபர் தான்! சந்தேகமில்லை!

அந்த நிகழ்காலத்தின் குரூத்திலிருந்து தப்பியது பெரும் விடயம் எனலாம். சிறிது காலம் இந்தப் பதவி வகித்தால் போதும்... கெட்டியான சருமம், இணர்ச்சியற்ற சருமம், தானே வந்து விடும் போல் தோன்றியது அவனுக்கு!

இவர்கள் கல்லுாரியின் ‘ஸ்கோர்’ கூடியதைத் தொடர்ந்து ஆட்டம் விறுவிறுப்படைத்தது. கோமதி, ஜானகி, மதிவதனீ எல்லோருக்கும் கைகளாவும் கால்களாவும் பந்தாலும் நல்ல அடி! தாறுமாறான ‘பவுல்கள்’ எல்லாம் கவனிப்பாற்ற பறந்தன. ‘அவுட் போல்’ கவளல்லாம் ‘இன் போல்’ களாய் மாறித் தொடர்ந்து பாய்ந்தன. கால் வழுக்கீக் கீழே விழுந்து விட்ட தேவகியின் மேல் பாய்ந்து உழுக்கீக் கொண்டு ஓடினாள் ஒருத்தி. இவ்வாறிறல்லாம் ‘அகோரமாய்’ அடியதில் ‘ஸ்கோர்’,

பதினாலு ~ பன்றிரண்டு ஆகியது!

கல்லுாரி அணியைத் தெரிவு செய்வதற்காய் கல்லுாரியில் இல்லங்களுக்கிடையே போட்டி நடத்திய போதும் இப்படித் தான் ‘அகோர’ அட்டங்கள் நடந்தன.

வேறு கல்வூரிகளிலிருந்து வருவிக்கப்பட்ட இரண்டு அம் பயர்கள் இருக்கக் கல்வூரி ஆசிரியை ஒருவர் தனக்கு அவர்களை விட அதிகம் வெரியும் என்று இவளிடம் கூறிக் கொண்டே ஒரு விசிலைத் துக்கிக் கொண்டு இந்தத் தொடர்வியதே யாரும் நம்ப முடியாத வேடுக்கை நிகழ்வு! அந்த ஆசிரியையின் பின்னைகள் அணிகளில் விளையாடினர்கள் என்பது தெரிந்தவர்களுக்கு அது வேடுக்கையாகத் தோன்றாது! மதிலில் ஏழுதப்படுவதற்கிலும் சீல உண்மைகள் உண்டு தான்!

வேடுக்கையான அந்த நிகழ்வை நிறுத்த இவன் பட்பாடு! சரி, இன்றைய சாம்பியன் கிண்ணத்துடன் அவற்றையில்லாம் மறந்து விடலாம்!

அவர்கள் எவ்வளவு முயன்றும் ஸ்கோரரை பதினாலு - பதின் மூன்றுக்கு மேல் உயர்த்த முடியவில்லை.

நேரம் கூட ஒரு நிமிடம் அதிகமாகவே தரப்பட்டு விட்டது. முடியவில்லை!

வெற்றிதான்!

மனம் நிறைந்த பூரிப்புடன், எல்லாம் மறந்து, கல்வூரிபிளை நுழைந்த போது முதலில் எதிர்ப்பட்டது மிலிஸ். சவுந்தரநாயகந்தான்!

“எப்படி மிஸ். ரங்காதரன் மாச்... ?”

“வெற்றி தான்..... !”

அவன் கைதரக் கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் சுற்று உயர்ந்த கைகள், எதிர்பார்ப்பின் தோல்வியினால் தாமாகவே தாழ்ந்து கொண்டன.

“எண்டாலும் எங்கடை பிர்ளையனின்றை இந்தச் சீவ்பு உடுப்புச் சரியில்லை. பட்டிக்காடு மாதிரிக் கிடக்கு... சீ... !”

பொறாமை! பொறாமைக் குவியல்கள்!

அவன் இதைப் பொருட்படுத்தாமல் அதிபரைத் தேடி விடாற்றான். அணி பெருமித நடையுடன் பின் தொடர்ந்தது.

“சேர்! சாம்பியன் கப் கொண்டுதான் வந்திருக்கிறம்...”

“ஆ! எண்டாலும் இந்த முறை ‘ரீமின்றை’ ‘முசிப்பிளின்’ அவவளை சரியில்லை எண்டுதான் எல்லா ரீச்சேர் ஸௌம் சொல்லினோம். நான் எப்படியும் ‘மாச்’ முடியட்டும் எண்டு பேசாமல் இருந்தனான். அடுத்த வருஷம் இந்தப் பொறுப்பை மிலிஸ். பத்மநாதனிட்டைக் குப்பும் எண்டு யோசிக்கிறன்...”

கூறிக் கொண்டே அதிபர் உள்ளே பேரனார். •

இவன் மனதில் ஒரு சூன்ய உணர்வு தோன்றியதைத் தொடர்ந்து அங்கு சீல நிமிடங்கள் பொருள் பொதிந்த அமைதி நிலவியது.

தனக்குக் கோபம் வரக்கூடும் என இவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் வரவில்லையே!

(வீரகேசரி - 01.02. '87)

மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும்

உரண்த்தின் நிறமாய்க் கணக்கும் இருளில் சொட்டச் சொட்ட நனைந்தவாறு படுத்துக் கிடந்தது அந்தக் கட்டை.

தன்மீது தனக்கே ஏற்பட்டிருக்கும் சுயவெறுப்பைச் சுய மோகமாய் மாற்ற எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாமற் போன தோல்வி மரணக் கணையாய் முகத்தில் அப்பிக் கிடந்தது.

எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பத்து நல்ல நிலைக்கு அழள்க்கிய பின்னைகள் ஒருவரும் அருகில் இல்லாதததால் தகிக்கும் தனிமை, தனிமையால் ஏற்பட்ட முன்று வருடகால வெறுமை, வெறுமையில் வெதும்பி வந்த சுயவெறுப்பு!

காற்று, வெயில், மழை, குளிர் எதுவும் பாராமல் வாழ் நாள் முழுவதும் உழைத்து உழைத்துச் சேர்த்த வலுவான உடல்! இப்படி அலவிருட்சம் விழுந்தது போல் தீமிரனப் படுக்கையில் விழும் என யார்தான் எதிர்பார்த்தார்கள்?

முன்று வருட காலம் ஒரு தனிப் பிரமச்சாரி போல் வாழ்ந்த பெரிய வீட்டின் மேற்குப்புற அறையில் வடக்குப் பக்கமாய் ஒரு கட்டில்!

கட்டிலின் மையப் பகுதி வெட்டப்பட்டு இருக்கிறது. சிறந்திரும், மலமும் அதனாடாகக் கீழே வைக்கப்பட்டிருக்கும் மண்கூட்டையில் விழுவதற்கு வசதியாய்!

துப்பல் பேணி ஒன்று தலைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அணால் கீழவன் தலையை நிமிர்த்தித் துப்பக் கூடிய நிலையில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

வாய் மெதுவாகத் தீற்றிருக்கிறது!

இரு கோப்பை சூடான தேநீருக்கோ அல்லது ஒரு வாய் பாலுக்கோ அந்த இருளின் அதூத்தில் அது காத்திருப்பதாய்த் தெரிகிறது.

முள்ளை முள்ளே எடுப்பது போல கீழவன் எதிர்பார்க்கும் தேநீரின் கூடு கீழவனின் உள்ளச் சூட்டைக் குறைக்குமோ ஒருவேளை?

தீற்ற வாயினுடே இலையான்கள் போய் வருவது பார்க்க அருவருப்பை யூட்டுகிறது.

சரியாக ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு வரை பார்க்க அதீக மகிழ்வு தரும் பட்டாடையும், வெள்ளிப்பிழை பிரம்பும், கண்ணாடியும், மலேய வாசனைத் தீவியமுமாய்த் தீரிந்த உடல்!

மாலையிலிருந்து கை, கால் அடிடம் கூட இல்லை. கட்டிலுக்கு மேலே தெரியும் தூணிய வெளியில் கண்கள் நிலைகுத்தி நிற்கின்றன. அந்தக் கண்களில் மெதுவாக நீர் கச்கிறது.

இயிர் பிரியும்வரை மன உணர்வுகளும் பொசுங்குவ தீல்லையோ? மனதில் என்னென்ன நினைவுகளோ?

பல வருடங்களுக்கு முன்னமே இறந்து போன மணைவியை நினைத்திருக்கலாம். அவள் இருந்திருந்தால் இப்போது தலைமாட்டில் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருக்க மாட்டாளா?

வெளிநாட்டில் மிக வசதியாய் வாழுகிற பிஸ்ளைகளை நினைத்திருக்கலாம். கண்டாலில், ஜேர்மனியில், சவுதியில், லண்டனில்.....!

சீ....! அது மனதார ஏரித்துச் சாம்பராக்கிய நினைவுகளாக இருக்கும். இவர் படுக்கையில் விழுந்த முதல் நாள், ‘பாதர் சிக...’ என்று எல்லாருக்கும் ‘கேபின்’ கொடுத்த போதும், ‘சிரீலங்காவளின்றை இண்டைய சூழ்நிலையில் நாங்கள் வர ஏலாது. பின்னே டி, தந்திஃபுல்..... எங்களுக்காக எதற்கும் காவலிருக்க வேண்டாம்.... என்று தான் அவர்கள் எல்லாரும் சிவநாயகத்தீர்குப் பதில் அனுப்பியிருந்தார்கள். அந்தப் பதில் வந்தது கீழவானுக்கும் தெரியும்!

இங்கே ஒன்று நடந்து விட்டால் கூட அவர்கள் யாரும் வரப் போவதில்லை. அப்படியானால் இந்த மரணச் சடங்குகளையார் நடத்துவது?

இந்தக் கடவுள் இருக்கிறாரே அவர் ‘ரியலி கிரேந்’. எப்படியோ எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் ஒரு வழி கண்டுபிடித்துத் தீர்த்து விடுவார்!

அஹ்! மிஸ்டர் சிவநாயகம் குரும்பம்தான் மரணச் சடங்கை நடத்தப் போகிறது!

அஹ.... இப்போதுதான் நினைவு வருகிறது.

கடந்த வராம் வரையில் ஓடி ஓடிக் கவனித்து விட்டு ‘வீட்டை சிவநாயகத்துக்கு எழுதிப் போட்டார் எண்டாப் பிறகு.....’

அந்தப் பக்கமே எட்டிப் பராக்காது போன உறவினர் பலரையும் கூடக் கீழவர் நினைத்திருக்கலாம்.

அவரின் ‘ல்’ சுரங்களுக்காகவே ஓடிவந்த உறவினர்கள் மிஸ்டர் சிவநாயகம் குரும்பத்தையும் சேர்த்துத் தான்!

ஏன்? வீடு எழுதும் வரை விஸ்லங்கமாய் வந்து சேர்ந்து வேலைகள் எல்லாம் செய்து விட்டு, வீட்டை எழுதி வாங்கிக் கொண்ட பிறகு, ‘இது கெதியாய் அங்காலை போட்டால் எங்களுக்குக் கடரச்சல் இல்லை....’ என்று விவேகமாய் விலகி நிற்கின்ற சிவநாயகம் குரும்பத்தைக்கூட இந்த இறதி நேரத்தில் நினைத்திருக்கலாம்.

கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாய் தேநிரோ, பாண்துண்டோ கொண்டு வருகிற சிவநாயகம் வீட்டு வேலைக்காரர் சிறுவன் முழுராமி, தெருவினாக்கிள் மங்கிய ஒளியில் எங்காவது தென்படுகிறானா என்று பார்த்துப் பார்த்துப் பூத்துப் போன கண்களில் அந்த எதிர்பார்ப்பின் ஒரு வெளியீடாய் நீர் வந்தும் இருக்கலாம்.

பேராளிகளைத் தேடும் போர்வையில் சீருடைகள் அந்தக் கிராமத்துள் நுழைந்த போது.... உறவினர்கள், அயலவார்கள் அனைவரும் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். இந்தக் கீழவனை, படுக்கையில் பாரிச் வர்தமாய் விழுந்து விட்ட கீழவனை, அழைத்துப் போக வேண்டுமென்று யாரும் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

அந்த மூன்று நாளும் தலைமாட்டில் இருந்த சோடாவை எடுத்துச் சொட்டுச் சொட்டாய்க் குதித்து..... உள்ளே நுழைந்த சீருடைகளின் பல்வேறுபட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் கூற முடியாமல் திணநிரி..... அவமானத்தால் சீனந்து சிறுத்து

அந்த முன்று நாளின் பின் தான் நிலை மோசமாயிற்று! இயற்கை மரணத்தின் மூன் ‘அதிரடி மரணம்’ ஏற்பட்டு விருமோ என்ற பயமும் இந்த நிலை வர ஒரு காரணம்.

சீவநாயகம் வீட்டு வேலைக்காரனின் நிழல் தெரிந்தமாதீரி இருந்தது. அதும்..... அது அவன் தான்!

அவன் கிட்ட வந்து பார்த்தான். கிழவனின் வாய் ஏதோ முனை முனை த்தது. அவனுக்குத் தெளிவாகப் புரியவில்லை. கண்களில் இருந்து வடிந்திருந்த நீர் கிழவனின் வாயில் உப்பாகக் கசந்து கரைந்தது.

வீட்டில் பொழுது போகவில்லை என்று முனுசாமிக்குப் பின்னாலேயே வந்திருந்த மிஸ்டர் சீவநாயகத்தின் கடைக்குட்டி மகன் அழுதனைக் கைதட்டி அழைத்தான் முனுசாமி.

“அழுது இங்கிட்டு வாங்க... வந்து பாருங்க.... கிழவன்றை ஓடம்பு குளிருது. ஏதோ சொல்லுது... ஓண்ணும் புரியலை. சாவப்போவது”. அறு வயது அழுது அருகில் வந்தான்.

கடந்த சீல தினங்களாக இந்த வீட்டிற்கு வருவதற்கோ, தாத்தாவைப் பார்ப்பதற்கோ, அம்மா அழுதனை அனுமதிப்புதில்லை.

இன்று அம்மாவிற்குத் தெரியாமலே முனுசாமியுடன் வந்து விட்டான் அழுதன்.

அழுதனுடன் அன்பாக நடந்து கொள்கிற தாத்தா. இடையிடையே ‘சொக்கலேட்டும்’, ‘பிள்கட்டும்’, மாம்பழங்களும் கூடத் தருகிற தாத்தா!

“கெட்டிக்காரணாப் படிச்சு, பொக்டரா வந்து... இராபின் சீத்தப்பா போலை கண்டாவில் வேலை பாக்கவேணு ம....”

என்று சொல்லி அவன் கண்ணத்தில் கிள்ளுகிற தாத்தா!

அழுதன் அருகில் வந்து உன்னிப்பாகக் கவனித்தான்.

“தே....த.....த....ன்....”

அவனுக்குப் புரிந்து விட்டது.

மாநிற மேனியில் பட படத்த அழுதனின் கணவுக் கண்களில் பயமும், பரிதாபமும், அவசரமும் தெரிந்தன.

வேகமாய் வீட்டுக்கு விரைந்தான்.

“அம்மா தாத்தா சாகப் போறார். அம்மா.... பாவும் தேத்தண்ணி கேட்டார்....”

“உன்னை அறர் அங்கை போகச் சொன்னது? சாகிற ஆக்களைக் குழந்தைப்பின்னையென் பாக்கப்பிடாது... தேயே முனுசாமி... விசரா.... அழுதவை ஏனாடா அங்கை கூட்டிக்கொண்டு போனனீ?”

அம்மாவுக்கு ஏன் இப்படிக் கோபம் வருகிறதென்று அழுதனுக்குப் புரியவில்லை. அவனது அற்றவும் பொசுக்கிகன அணைந்து விட்டது.

அம்மா அப்பாவிடம் சென்றாள்.

“மெய்யேங்கோ..... கிழவன் எல்லே சாகப் போதாம்”

மிஸ்டர் சிவநாயகம் 'ஓகோ....' என்று சீரித்தார்!

"சாகிறவரைப் பிடிக்கப் போற்றோ.... கெதியாப் போம்... நானும் வாறன்...." அப்பா ஏன் சீரிக்கிறார் என்பதும் அழுதனைக்குப் புரியவில்லை.

மிலிஸ் சிவநாயகம் 'நதியா சாரி' என்று எடுத்து உடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். கையில் சுடுநீர்ப் போத்தலும், படுக்கை விரிப்புகளும், தலையணைகளும்!

"இரவைக்கு அங்கைதான் படுக்கவேணு ம..... என்னப்பா...."

மிஸ்டர் சிவநாயகத்திடம் கூறிவிட்டு அழுதனையும், முனுசாமியையும் கூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

"அம்மா..... கெதியாப் போவும்.... அவர் தேத்தண்ணி கேட்டுக் கண நேரமாச்ச...." அழுது ஓட்டமாய் ஓடினான்.

ஓடிச் சென்று முகத்தைப் பார்த்தான். மீண்டும் அதே அசைவு.

"தே...த....த...."

"அம்மா..... வாத்துக் குடுங்களன்...."

குழந்தைத் தனமும், கற்பனையும் மிதக்கும் கண்களில் அவசரம்!

"அது.... மோல்ரோவா எங்களுக்கிள்ளோ கொண்ந்தனான். அவருக்கு உயிர்போய்க் கொண்டிருக்கு... இப்ப ஒண்டும்

குடுக்கப்பிடாது.... தொண்டைக்கு அங்காலை போகாது.... நீ குழந்தைப்பின்னை. உனக்கு விளங்காது.... இஞ்சாலை வர...."

அம்மா கதவைச் சாத்திவிட்டு வெளியே வந்தாள். அழுதனை அறுவழும், எதிர்பார்ப்பும் மீண்டும் குண்டுசியால் குத்தப்பட்ட பவுான் போல் சுருங்கி விட்டன.

அங்கு வந்து சேர்ந்த மிஸ்டர் சிவநாயகம் அந்த வீட்டின் 'ஹாஸை' அளவிவருப்பது போல் குறுக்கும், மறுக்கும் நடந்தார்.

'செத்த வீட்டை எப்பிடிச் சிறப்பாச் செய்யலாமெண்டு யோசிக்கிறன்....' என்றார்.

வீட்டின் முன்புறத்தைத் தரப்பரவாய்க் கூட்டுமாறு முனுசாமிக்கு உத்தரவிட்ட மிலிஸ் சிவநாயகம், வீட்டின் உட்புறத்தை ஒழுங்குபடுத்தவதில் சுடுபட்டாள்.

இவர்கள் இந்த நேரத்தில் வந்து அமர்க்களப்படுவதை அவதானித்து எட்டிப் பார்த்த முன் வீட்டு முத்தையாவிடம்,

"அந்தக் காலத்திலை அந்தான் என்ன மாதிரி இடம்பு! சும்மா கண்டினால் ரத்தம் வாற நிறம்..." என்றார் சிவநாயகம்.

"இரும்புப் பெட்டிக்கை பூட்டினது மாதிரித்தான் மனமும். நல்ல மனுசன் பாவும்... பின்னையளைக் காண முடியேல்லை. அறஙால் நாங்கதான் பின்னைக்குப் பின்னையாய் ஒரு குறையுமில்லாமல் பாக்கிறம்..."

இது மிலிஸ் சிவநாயகம்!

தான் இடையிடை தேநீர் கொடுத்தும் கிழவன் தனக்கு ஒரு சதமும் தரவில்லை என்பது நினைவு வர முத்தையா மெல்ல நழுவி விட்டார்.

தாத்தா கேட்ட கேத்தண்ணீ என்ற சொல் அழுதனின் மனதை அழியிரும் அழனிகளாய் அழுத்துகிறது.

“இசுத்த வீட்டை வவு திறமா நடத்த வேணு ம். என்னக்கோ?”

“நல்ல காலம். நாங்கள் இனருக்கு வந்தாப் பிறகு கடுமைப்படுத்தினது. இல்லாட்டி அதர் செத்த வீடு நடத்திற்கு என்னப்பா?”

“ஒரு நான்று கதிரைக்கு ஓடர் குடுங்கோவன்...”

இந்த நேரத்தில் உள்ளே வந்த பக்கத்து வீட்டுப் பாக்கியக்காவிடம்,

“நாங்கள்தான் தன்னை நல்லாப் பாப்பம் எண்ட நம்பிக்கையிலை போன வெள்ளி அந்திக் கருக்கல் நேரத்திலைதான் வீட்டை எங்களுக்கெழுதி விட்டவர்”

அம்மா சொல்வது கேட்கிறது.

“உந்தாளுக்கு உயிர் கெதியாப் போகாது. நான் உதிலை இருந்து எத்தனை நாள் சாப்பாடு குடுத்தனான். எனக்கு ஒரு பறப்புக் காணி எண்டாலும் ஏழுதேல்லை. உந்தனவு காணியும் அள இனிப் பின்னையன் வரப் போயினமே? எக்கணம் அந்தும் கொண்டு போற சொத்துத்தானே... ஆ....”

வாய் நிறைந்த வெற்றிலைக் காவியை எட்டிக் குரோத்துடன் சேர்த்துத் துப்பினாள் பாக்கியக்கா.

புழுதியாய் இருந்த முற்றத்தைக் குளிர்மைப்படுத்த வாய்க்காலில் ஓடி வந்த நீர் இந்தத் துப்பலினால் ஒரு விநாடி சிவந்து பரவிப் பின் சாயை தெரியாமல் கலந்து மறைந்தது.

அழுதன் மீண்டும் தாத்தாவுக்கு அருகில் போய்ப் பார்க்கிறான். அதே அசைவு.... ‘தே....த்....’

அழியிரும் இஈகிள் ஓடே கணத்தில் அவன் இதயத்தைத் துளையிடுகின்றன. பக்கத்து அறைக்குச் சென்றான். சுடுநீர் போத்தல் ‘மோல்ரோவா’ வுடன் அப்படியே இருக்கிறது. வெளி முற்றத்துக்கு வருகிறான்.

நிலவு வெண்மையாய் பூக்கக் கொடங்கி விட்டாலும் இருள் மேகங்கள் நிலவை மறைத்திருக்கின்றன.

“டே.... முனுசாமி... தாத்தா மருந்து கேட்கிறாரடா”

“அம்மா.... அம்மோய்..... தாத்தாவுக்கு மருந்து வாத்துக் குடுக்கட்டுவங்களா ?”

அம்மா முனுசாமியின் காதில் குறுக்கிய படியே அடிக் குரலில் கூறுகிறாள், “மடையா... இனி மருந்து குடுக்கப் படாது. குடுத்தா உயிர் நடு வழியில் நின்டிடும்...”

தெருவில் சீருடைகளின் நடமாட்டத்தை அவதானித்த நாய் ஒன்று பெரிதாகக் குரைக்கிறது.

“நாயும் குலைக்குது. உயிர் போய்க் கொண்டிருக்கு...”

வேறு வேலை செய்யுமாறு அம்மா உத்தரவிடுவதற்கிடையில் முனுசாமி வெளியே ஒடு விட்டான்.

“எட்டுச் செலவுக்கு அவர் விரும்பிச் சாப்பிட்டதெல்லாம் படைக்க வேணும்....”

“அந்திரட்டி மேளம் பிடிக்க வேணும்...”

“அவற்றை யடம் போட்டுப் புத்தகம் அடிச்சு வெளியிலை இருக்கிற எல்லாருக்கும் அனுப்ப வேணும்...”

“கண்ணர் அஞ்சலி அடிக்க வேணும். நான் ஒருக்கா நடராஜா மாஸ்டர் வீட்டை போய் அஞ்சலிக் கவிதை ஒண்டு எழுதுவிச்சுக் கொண்டு வரான்...”

அப்பா சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போக அடியத்தமாகிறார்.

“பேப்பருக்குக் குடுக்க வேணும். ரேடியோக்கும் குடுக்க வேணும்.”

“அதுகளையும் பாருங்கோ... பேந்து நேரம் போடும்...”

அம்மா அவசரமாய்க் கூறுகிறாள்.

அழுதன் தாத்தாவின் கட்டிலுக்கு அருகில்... அவர் முகத்தில் கண் பதித்து, அவர் சிசாற்களில் மனம் செலுத்தி...

தெளிந்த நிரோடை போன்ற அவன் முகத்தில் சிந்தனை ரேகைகள்!

சிந்தனை பாடசாலைக்கு...!

இரண்டு வாரமாய் பாடசாலை முடிக் கீட்டந்தது. இன்னும் பலர் வந்து சேரவில்லை. அதனால் நேற்று ஆசிரியையும் தமிழும் கணக்குமாய் அதிகம் கற்பிக்காமல் இவர்களோடு கணத்துக் கொண்டிருந்தார். அழுதனுக்கு அது சந்தோஷம்.

“நீங்கள் பிர்ளையன் எப்பவும் உதவி தேவைப்படுகிற இடத்திலை அதைச் செய்ய வேணும். நாங்கள் செய்யிற்கை எல்லாம் கடவுள் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.”

ஆசிரியையின் வசனங்கள் எண்ணங்களாய் அவன் மனதில் சூழலிடுகின்றன.

“ாச்சர் சொல்றது ஒரு நாளும் பிழையாய் இருக்கிறேல்லை” நரம்பில்லாத நாக்கின் சூழற்றியால் வெளிப்படும் கருத்தற்ற சுத்தங்கள் பலவற்றைப் போட்டுப் போட்டு களைத்துப் போன இனர்ப் பெண்கள் விறாந்தையில் அங்காங்கே உறங்கிவிட்டனர்.

“அழுதா... ஏன்... நீ இன்னும் படுக்கேல்லை? உள்ளுக்கு வந்து கட்டில்லை படு...மெத்தை கீடக்கு...”

“நான் இதிலை படுக்கிறன் அம்மா...”

கிழவன் படுத்திருந்த அறைக்கு முன்னால் ஒரு பாயை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டான் அவன்.

“மோல்டோவா குடிச்சிட்டு படு” அம்மா கோப்பையில் கொண்டு வந்தார். அதை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு அம்மா அந்த இடத்தை விட்டு அகவும் வரை காத்திருந்தான் அழுதன்.

அம்மா போன பிள்ளை கோப்பையூடன் தாத்தாவின் அறையுள் நு தழுந்தான். வெளியே யாரோ வருவது போல் இருந்தது. கொண்டு போன கோப்பையைத் தாத்தாவின் தலைமாட்டில் இருந்த அவுமாரியில் மறைத்து விட்டு வந்து படித்துக் கொண்டான்.

“அழுதா மோல்ரோவா குடிச்சிட்டியா...”

“ஓம்... அம்மா”

அப்பாவும் அம்மாவும் ‘மோல்டோவா’ குடிப்பது தெரிந்தது. அழுது தன்னை மறந்து கண்ணயர்ந்த வேளையில் பூமி பாளமாய் வெடித்துத் தன்னை விழுங்குவது போல ஒரு கனவு.

திமிரன்று விழித்துக் கொண்டான். மெதுவாக எழுந்து தாத்தாவுக்கு அருகில் வந்தான். உதகுகள் இன்னும் அசைந்தன. ‘தே...’ என்ன சொல் என்பது புரியாதவர்களுக்குப் புரியாது.

அவுமாரியில் வைத்த மோல்ரோவாவை எடுத்தான் அழுது. கரண்டியும் எடுத்துக் கொண்டான். ஆசீஞ்சியிலின் சொற்கள் மீண்டும் அழுத்தமாய் மனதில்....!

ஒரு கரண்டி பாலைக் கிழவனின் வாயில் விட்டான். கிழவன் விழுங்கிக் கொண்டார். இன்னும் ஒரு கரண்டி... மீண்டும் ஒரு கரண்டி.

தாத்தா சிரிப்பது போல அழுதவுக்குள் ஒரு கற்பனை.

“தாத்தா நீங்கள் கேட்டதை நான் தந்திட்டன் தாத்தா....”

மோல்ரோவா கோப்பையைக் கீழே வைத்து விட்டு, மருந்துப் போத்தலை எடுத்தான்.

கட்டிலோடு சாய்ந்திருந்த அழுதனின் உடலைத் தாத்தாவின் கைகள் மெதுவாகத் தடவுவது போல் ஓர் உணர்வு.

உண்மையாகத் தடவினாரா? அஸ்து கற்பனைதானா? தனக்கு இனிப் போதும் என்று மகிழ்வுடன் சொல்கிறாரா?

வானுக்கு உச்சி எல்லாம் பூப்புத்த மகிழ்வு அழுதவுக்குள்...! நிறைவும் பூரிப்புமே தானாக அவ்விடத்தை விட்டகன்றவன் மீண்டும் சென்று படுத்துக் கொண்டான்.

மறநாள் காலை அந்த வீடு பரபரப்படன் விடிந்தது. வெள்ளை வேட்டிகள், திருநீற்றுப் பூச்சுகள், இந்ததை படாத இருப்படிகள் சகிதம் வந்த பலர் கட்டிலைச் சுத்தி அமர்ந்து தேவாரம் பாடுகின்றனர்.

மிஸ்டர் சீவநாயகமும் மனைவியும் பம்பரமாய்ச் சுழன்று பல வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

இலங்கை வானினால் தனது காலை அறிவித்தலில்,

‘முன்னாள் பிரபல வழக்கறிஞர் நமசீவாயம் காலமானார். அன்னார் காலம்சென்ற ஞானமணியின் அன்புக் கணவரும், பிறாபின்

(கன்டா), லோஜி (ஜேர்மனி) பாமா (லண்டன்), நிக்ஷன் (சவுதி) ஆகியோரின் அன்புத் தந்தையும் சிவநாயகம் (நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம்) அவர்களின் சிறிய தகப்பணாரும் திருமதி கலாவல்லி சிவநாயகம் அவர்களின் பேரன்புக்குரிய மாமனாரும் ஆவார். அன்னாரின் தகனக் கிரியைகள் இன்று பிற்பகல் நாலு மணியளவில் அவர்களின் குடும்ப மயங்கத்தில் நடைபெறும். இத்தகவலை உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் அணைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி திரு. சிவநாயகம் குடும்பத்தினர் அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின்றனர்...’ என்று அறிவித்தது.

அழுதன் இன்னும் அமைதியாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கனவில், ‘அழுதா... அன்னாந்து நீ சிரித்தால் நிலவுக்குக் கேட்குமடா.....’ என்று தாத்தா சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்.

(வீரகேசரி - 17.07. '88)

ஆழுந்த அநுதாபங்கள்

இருஞம் ஓனியும் மரணத்தைத் தழுவி விட்ட..... பின் அந்தி நேரம்!

முற்றத்தில் நிலா வெளிச்சத்தில் தெரிகிற – பவள மல்லிகை மரத்தில் நிலைத்த பார்வையுடன் நின்றேன்.

பவளமல்லிகை பூத்திருந்ததை நான் காணவில்லை! ஒரு வகை நிர்க்கதியான உணர்ச்சியால் என் கண்கள் நீர் சுற்றன:

அதனால் நான் அழுவிஸ்லை!

பக்கத்து வீட்டுப் பரமசாமி அண்ணை பேப்பர் வரங்க வந்தார்.

எனது நிலா முற்றம் நாய்க் குரைப்பின் அச்சத்தில் உறைந்திருந்து, இப்போது தான் சற்று விழுப்பட்டிருக்கிறது.

“பேப்பரைக் கெதியாத் தாருங்கோ போவம்,” அவரது குரலில் ஒரு அதிகாரம்.

பேப்பர் எங்களுடையது-அவர் நான் தோறும் வாங்கி வாசிப்பவர் என்ற உண்மையே..... என்ன செய்வது? எங்காவது எழுதி ஒட்டலாம்!

அவருக்குத் தரப்பட வேண்டிய சட்டப்படி பேப்பரை மிக விரைவில் தந்து, அனுப்பிவிடாதது ஒரு குற்றம் போல..... அந்த அதிகாரக் குரல்!

ஒன்றும் பேசாமல் அன்றைய தினசரிகள் இரண்டையும் எடுத்து வந்து அவரிடம் தந்தேன்.

அவரைப் பின் தொடர்ந்து படலை வரை சிச்ன்று, படலையை குறைமய் பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டி விட்டுத் திரும்ப, இருளைப் பியத்துக் கொண்டு ஓற்றையாய் ஒரு கூக்குரல் ஓலம்!

என்னவாய் இருக்கும்?

களவோ? கொலையோ? அதைப்பற்றி அக்கறைப்பட்டுப் போய்ப் பர்க்கும் மனத்துணிவோ மனதைபிழைய யாரிடமும் இல்லை!

“படலையை வெள்ளெனப் பூட்டினால் வராங்கனோ?” பரமசாமி அண்ணை நக்கவுடன் சிரித்து விட்டுத் தன் வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

நுழையும் போது தன் வீட்டுப் படலையை மறக்காமல் பூட்டிக் கொண்டே போனார்.

விடிந்த பின் சீலவேண என்ன நடந்த தென்று தெரியவரும்! சீல வேணா வராது! ஒரு தினுசாய், மனமில்லாமல் அலட்சியமாய் விவரப்புடன் கூடவே மெதுவாய் ஒரு நாவலை எடுத்துப் பிரத்தேன்.

படலையில் மீண்டும் ஒரு ‘ரோச்’ வெளிச்சம்! யாராக இருக்கும்?

யாராக இருந்தாலும் அவசரமாய் ஓடிப்போய்த் தீரக்கக் கூடாது! தீரந்தவர்கள் பட்ட பாடுகள், கெட்ட கேடுகள் தெரியும் தானே? அனுபவங்கள் எல்லாம் எமக்குச் சிறந்த முன்னுதாரணங்களாய் இருக்க வேண்டும்.

“ஆரது..... ஆ.... ஆரது.....?” படலையில் நிற்பவனுக்குக் கேட்டிருக்கும்.

“அது நான் தான்... பாப்பாண்ணை ... தீரவுங்கோ.”

என்னுடைய வீட்டுப் பெயர் பாப்பாண்ணை என்று தெரிந்தவர்.... தெரிந்ததான்.... பெண் குரல் போல் இருக்கிறது, பயமின்றித் தீரக்கலாம்.

“அட நீரே... பபி... நான் ஆரோவிவண்டு

பபி மாநிறம்! குறு குறு விழி!

“நான் தான் அண்ணை, உங்களிட்டைக் கதைப் புத்தகம் ஏதும் இருந்தால் வாங்கியர்ட்டாம் அம்மா. ‘கறன்றும்’ இல்லை வேறை வேலை ஒண்டும் செய்ய ஏலாது, பொழுது போகேல்லையாம் இரவைக்கு வாசிக்க.....”

‘ஏதும் இருந்தால்’ என்ன ? இருக்கிறது என்று தெரிந்து தானே வருகிறார்கள்!

பபி அல்லது பபியின் அம்மா படுத்திருந்தபடியே வாசித்து... அப்படியே நித்திரையாகி, புத்தகம் ஏதோ ஒரு பக்கம் தீரந்த நிலையில் நித்திரையாகி புரஞ் டூம்பின் கீழ் அகப்பட்டு நசிந்து கசங்கிச் சீலசமயம் கீழிந்து அழுக்காகி...

ஜீயா... இங்கள் கையில் விரிந்து கீடப்பது வெறும் புத்தகம் அல்ல. எழுதியவனின் இதயம் என்பதை நீங்கள் எல்லாம் எப்போது புரிந்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்!

'யாழ்ப்பாணத்தின் எந்த முலையில் எந்த நாவுக்கு வெளியிட்டு விழா நடந்தாலும் அந்த இடத்திற்குப் போய் விலை கொடுத்து அந்த நாலை வாங்கி வந்துவிடும் விசர்' என்று தெரிந்து....

குறைந்த பட்சம் - வெளியிட்டு விழாவுக்குப் போகாவிட்டாலும், பூபாலசிங்கத்தில் தேடிப் பிடித்து அந்த நாலை வாங்கிவிடும் 'பனீ' என்று புரிந்து...

"உள்ளுக்கு வாருமன்."

"இல்லை நான் இதிலை நிக்கிறன், கெதியாத் தாருங்கோ நாய் குலைக்குது போவம்."

நிலவு தனித் துப்ப போய் ஓளியிழந்து இருந்து போய்க்கிளாண்டிருக்கிறது. "இங்களிட்டை இந்தக் குழந்தைப் பின்னளைள் வாசிக்க - பெரிய எழுத்திலை நல்ல புத்தகங்கள் - ரஷ்யன் பப்ஸிகேஷன்ஸ் இருக்கும். இங்கடை மகன் வாசிக்கிறிதன்னால் ஒரு கிழமையில் திருப்பித் தந்திருவன்," என்று எண்பத்தெட்டில் கேட்டு வாங்கிய பூரணம் ரீச்சர், எண்பத்தொன்பதிலும் அந்தப் புத்தகங்களைத் தந்ததாய் நினைவில்லை.

"நான் திருப்பித் தந்திட்டன் எண்டுதான் ஞாபகம். எதுக்கும் நீங்கள் இன்னொருக்கா வீட்டிலை வடிவாய்ப் பாருங்கோ," என்று

பூரணம் ரீச்சர் சொன்ன பிறகு, நான் எந்த முகமுடியைப் போட்டுக் கொண்டு திருப்பிக் கேட்கலாம்?

சும்மா சொல்லக் கூடாது!

மனதையே கழுவி வெளியே தள்ளி விடுவதில் இந்த மனிதர்கள் மகா சமர்த்தர்கள்!

முன் வீட்டில் வீடு கழுவும் சத்தம் கேட்கிறது!

நாளைக்குத் திவசமோ?

"நான் இந்த ஈழத்தில் கவிதை வளர்ச்சி பற்றி ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதிறன். உங்களிட்டை இருக்கிற கவிதை நால்களை ஒருக்காத் தந்தியினாண்டால்...."

பல்கலைக்கழகப் பிறவி ஒன்று!

திருப்பிநான் பல நேரம் கேட்டபோதும், 'ஆய்வுக் கட்டுரை இன்னும் எழுதி முடியேல்லை, இன்னும் எழுதி முடியேல்லை, முடியேல்லை.....' என்று!

அந்த ஆய்வுக் கட்டுரை தேடிக் கொடுத்த பட்டம் வந்து விட்டது. என்னுடைய புத்தகங்கள் தான் வரவில்லை!

இவர்கள் எல்லாம் கெட்ட மனிதர்களா? இல்லை, நீச்சயம் அப்படிச் சொல்ல முடியாது! இவர்களில் பலர் கோயில் குளத்தில் கூட அரை நம்பிக்கையும் பக்தியுமளவர்கள்.

குற்ற உணரவை மறைக்கத் தான் பக்தி தலைவரித்தாடுகிறதோ? அது குற்றம் என்று அவர்கள் உணர்வதே இல்லை என்பதுதான் சரியாய் இருக்குமோ?

“எங்கை? இதிலை கிடந்த கயல்விழியைக் காணேல்லை....?” அவுமரியைத் திறந்து பார்த்த என் மனைவி ரொத்திர முர்த்தம் பெற்றாள்.

“யாரிட்டையோ குடுக்கிட்டன் சூபகமில்லை,” நான் இருக்கியம் பேசுவது போன்ற குரலில்!

“புத்தகங்களைக் குடுக்கிற தெண்டால் ஒரு கொப்பியிலை எழுதி வைச்சிட்டுக் குஞ்சோ என்னு ஏத்தனை நாள் சொன்னானன். எவ்வளவு பெறுமதியான புத்தகங்கள் எல்லாம் தானம் பண்ணிப் போட்டு நிக்கிறியள். உங்களுக்கு வீட்டைப் பற்றி ஏதும் சிந்தனை இருந்தாத்தானே.....”

அவள் எனக்கு மரண மண்டனை விதிக்க அறியத்தமானவள் போல நின்றாள்.

மனிதர்கள் எவ்வளவு அழகாக மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள் தெரியுமா?

“நானைக்கு ‘ரெஸ்ற்’பாப்பான்னை, அந்தக் கல்வி உளவியல் புத்தகம், முத்தலிங்கம் எழுதினது, ஒருங்காத் தாங்கோ ‘ரெஸ்ற்’ முடிஞ்ச உடனை தாறன்.”

ஏதோ சோதனை விடயம். புண்ணியமாய்ப் போகட்டும் என்று நினைவு வந்ததும் பிழையாகப் போயிற்று.

சீப்பைத் தப்பவிட்ட பிரீச் சுருளுடன் இராசமலர்... முத்தலிங்கத்தின் புத்தகத்தையும் எங்கேயோ தப்ப விட்டு விட்டாள் என்பதுதான் என்னுடைய ஊகம்!

எப்போது நான் கண்டாலும் “ஜேயா மறந்திட்டன் நானைக்கு,” என்று ‘ஸ்ரீரியோரைப்’ பதில்தான்.

ஒரு வேளை மறந்து போவது உண்மையாகவுமிருக்கலாம். முனை தனக்கு முக்கியமில்லை என்று கருதும் விடயங்களை உடனே மறந்துவிடுமாம்.

ஒருவர் தனது காதலன் அல்லது காதலி சுந்திக்கும்படி கூறிய இடத்தையும் நேரத்தையும் ஒரு போதும் மறப்பதில்லையாம்!

சரதான்!

என்னிடம் புத்தகம் இரவல் வாங்கியது அப்படி என்ன பெரிய முக்கிய விடயமோ, இராசமலரின் முனை மறந்து விடாமல் இருக்க?

என்னுடைய முனையும் மறந்து விட்டால்... தொல்லை தீர்ந்தது!

பணம் இரவல் கொடுத்தவர்களே பலர் சிர்த்துச் சமாளித்துவிடும் போது, இது என்ன புத்தகம் தானே, போனால் போகிறது! வெறும் நால் விடயம்.

அப்படி நினைக்க முயன்ற போது, என்னுள் ஏதோ ஒன்று இடிந்து தகர்ந்து போயிற்று!

மறதி என்பது இறைவன் மனிதனுக்குக் கொடுத்த வரங்களில் அதி அற்புதமானது!

நான் யார், யாருக்கு எந்திதந்தப் புத்தகங்கள் இரவல் கொடுத்தேன் என்பதில் அரைவாசியாவது மறந்து போனபடியால் இப்படி இருக்கிறேன்.

இல்லாவிட்டால்....?

உள்ளே தீ ஏற்றதாவும் முகத்தில் நிலைவைப் பொழியும் திறமை எண்ணிடம் இல்லை.

எனக்கு வருகின்ற கடிதங்களுக்கு முடிந்தவரை ஒழுங்காகப் பதில் எழுதுகிற குணம் எனக்கு இருந்தது. இது போன்ற கடிதங்களைக் காணும் வரை!

அன்புடையீர்!

நாங்கள் எமது ஆரில் புதிதாக அறங்பித்துள்ள சனசமூக நிலையத்தில் ஒரு நல்ல நால் நிலையத்தை அமைக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம். (பேஷாய்த் தீர்மானிக்கலாம் யார் வேண்டாம் என்றது?)

நீங்கள் வெளியிட்ட நால்களில் இவ்விரண்டு பிரதிகளை எமக்கு அன்பளிப்பாகத் தரவேண்டும். (ஓகோ..... அப்படி வாருமன் வழிக்கு!)

நீங்கள் அந்த நால்களை எமது சனசமூக நிலையத்தில் அல்லது யாழ் நவீன சந்தையில் உள்ள 'ஏகஸ்' என்ற கடையில், 10/10/.... க்கு முன் ஒப்படைதால் நல்லது. (புத்தகம் இலவசமாய்த் தரவேண்டும், அதைக் கட்ட நீர் வந்து எடுக்க மாட்டார். நான் நீர் குறிப்பிடும் இடத்தில் குறிப்பிட்ட திகதியில் ஒப்படைக்க வேண்டும்! நீர் என்ன என்ன அவ்வளவு வெங்காயம் என்றா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்!)

உங்கள் அன்புள்ளை
(ஓ..... உமக்கு எண்ணிடம் சரியான அன்பு)
செயலாளர், சனசமூக நிலையம்.

புத்தகங்களை அன்பளிப்பாக வழங்க எனக்கு ஒருவரும் கிடைக்காமல் நான் மிகுந்த ஏக்கத்துடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பதுதான் இமது கணிப்பா?

சுக்.... சுக்... சுக்கு நாறாகக் கீழித்துப் போட்டேன் கடிதத்தை.

இதைப் போல பல கடிதங்கள்!

பாடசாலைகளில் இருந்து... சனசமூக நிலையங்களில் இருந்து... போட்டிகள் வைத்துப் பரிசு கொடுப்பவர்களிடமிருந்து...!

கலைக்கக் கலைக்கத் திரும்பி வரும்.... வருவதாகச் சிசால்லப்படும் செய்வினைப் பேய் மாதிரி!

மனதில் குடைச்சல்!

'அமெரிக்க லைபிரி ஒண்டிருக்கு எங்கடை எழுத்தாளர் எல்லாற்றை புத்தகமும் அனுப்பப் போறன், உங்கடை புத்தகங்களிலை இவ்விரண்டு தாருங்கோ.'

இப்போது அறிமுகமாகிறவர் ஒரு ஏஜன்ட்! அமெரிக்கன் லைபிரி எப்போதும் பணம் கொடுத்துத்தான் நால்களை வாங்கும். அன்பளிப்புக் கேட்காது, அணால் இவர் பணத்தைப் பற்றி மூச்சு விட்டதும் இல்லை!

"உங்கடை புத்தகம் அந்த லைபிரியிலை போட்டாச்சு, இந்தா 'காட்ஸோக்' வந்திருக்கு, பாக்கப் போறியளே?"

தன்றை புத்தகம் அமெரிக்கா லைபிரியிலை இருக்கிகண்டு தெரிஞ்சால் போதும், அதின்றை உற்பத்திச் செலவைப் பற்றி மறந்து போடுவான் இந்தப் புகழ் விரும்பி எழுத்தாளன் என்ற நினைவு!

மனித சீந்தனைகளை அப்படியே படம் பிடித்துத் திரையில் விழுத்த ஒரு கருவி இருந்தால்....! அதுகா என்ன அற்புதமாய் இருக்கும்?

'இங்கே தேவையான புத்தகங்கள் எல்லாம் அன்பளிப்புச் செய்யப்படும்' என்றாரு போட் எழுதி பட்டையிலை மாட்டிவிட்டால் பிரச்சினை இல்லைப் போலிருக்கிறது.

தர்மமும், பண்புகளும்.... 'மனேர்ஸ்...' எல்லாமே புராண இதிகாசங்களில் மட்டும் சிறைப்பட்டுப் போன பின்பு.... !

"என்னன்னை? யோசிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறியர்.... ? புத்தகம்....," பட்டையில் நிற்கும் படி அவசரப் படுத்துகிறான்.

குநட்டு இருளில் சாவின் துயரம் முகத்திலறையும் சூழல்!

நானை இருப்பது நிச்சயமற்றது. புத்தகங்களை என்ன கொண்டா போகப் போகிறோம்?

மெளனமாய் உள்ளே வந்து நாவல்களை எடுத்து பபியிடம் கொடுக்கிறேன்.

நீங்கள் யாரும் அழற்ற அநு தாபங்களை அடித்துத் திணித்து எனக்கு அனுப்ப வேண்டாம்.

ஏனென்றால்.... நான் ஒரு ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளன்.

நான் இவற்றையியல்லாம் பழக வேண்டும் பாருங்கள்.

மை இருள் உலகத்தை மலைப்பாம்பு போல் விழுங்கி இருக்கிறது.

தங்கை விரித்த தலையுடன் இருக்கிறான்.

மாலையில் முழுசினாள்... இன்னும் தலை காயவில்லையாம்!

(மல்லிகை - ஆவணி '89)

எனியும்.....

எட்டு வருடங்கள் கீழ்றங்கி நின்று பார்க்கும் போது தெரியும் கவிதை!

‘என்னைப் பாரேன்’ என்று சண்டி யிழுக்கிற சேகரின் ஆண்மை, வாள் வீச்சு மாதிரி ‘தண் தண்’ லென்று பிசிறின்றி வந்து விழுகின்ற அவனுடைய பேச்சு, மனதெல்லாம் சாரலடித்த மாதிரி ஒரு நாள் அவர்களது கல்யாணம், அவள் நன்றாகவே விபர்த்திருந்த முதலிருவு எல்லாமே ஓவ்விலாரு கவிதை போல.....!

ஆனால் அதன் பின் எட்டு வருடமாய்...

ஓவ்விலாரு மாதமும் அவள் யூப்பதற்கு எதிர்பார்ப்பாள். மாத முடிவில் அவளது கருப்பை குருதி வடித்து அழுது ஒயும்.

அவனுக்கும் அவளது கருப்பைக்கும் நடக்கும் நிழல் யுத்தத்தில் அவள் எப்போது வெற்றி பெறப் போகிறாள்?

காத்திருத்தல் என்பது அது எதற்காக இருந்தாலும்... மிகவும் அவஸ்தை தருவது!

தீட்டிரை ஒரு தோட்டம் போல் கொத்துக் கொத்தாய்ப் புத்திக்க முடிந்தால்.. கொத்துக் கொத்தாய் வேண்டாம்.... ஒரு யூப் பூக்க முடிந்தால்... எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும்?

மாலை நேரங்களில், சேகர் வெளியே நண்பர்களுடன் பேசிப் பொழுது போக்கப் போய்விழுகின்ற பொழுதுகளில் இப்படியே கிணற்றிடக் கல்லில் அமர்ந்து கனகாம்பரப் பூக்களுடன் பேசுவது எத்தனை நாளைக்கு அமைதி தரும்?

மென் காற்றின் இதம் உடலின் மயிர்க்கால்கள் வழி உட்புகுவது உணர்கிறான். அந்த நினைவு வரும்போதே, ‘கம்’ மென்று ஒரு குளிர்ச்சி!

முற்றத்தில் நிற்கும் ரோஜாக்கலஞ்சுச் சேகர் நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கிறான்.

ம்மா... என்ன மாதிரி ஒரு நெனிவுடன் தண்ணீர் விடாகிறது! இந்த நீர் அவனைப் போலவே, அவசரமாக வேலைக்குப் போகிற மாதிரி, பகிடி விழுவது மாதிரி, சிரிப்பது மாதிரி, வெட்கப்பட்டுத் தயங்குவது மாதிரி... என்ன அழுகு!

இந்த ரோஜாச் செடிகள் இலைகளும், முட்களும், தண்டுகளும், கிளைகளும், வேர்களும் நிரம்பி எத்தனை வருடங்கள் வாழ்ந்தாலும் யார் அதைக் கவனிக்கிறார்கள்?

ஆனால், அதன் மேல் ஒரு மொட்டுப் பிடித்து, மொட்டு வளர்ந்து, ஒரு யூ விரிந்தால்... அன்றைக்கு முழுதும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்!

எட்டு வருடங்களாக இவனும் தன்மீஸ் அப்படி ஒரு யூப் பூக்கும் என்று ஏங்கி...

இந்த நேரத்தில் அவன் அருகில் பிஞ்சுப் பாதங்கள் மெல்ல நீலத்தில் பதிய விழுந்து எழுந்து ஓடி வரும் மழையை ஓன்று இருந்தால்...?

‘ஓ....’ என்றிராநு கும்மாளக் கூத்துடன் நெஞ்சு பொங்கி வழியாதா?

அம்மாவும் இப்படிப் பதினேழு நீண்ட வருடங்கள் ‘காத்திருத்தல்’ செய்தாளாம். இறுதியில் இவளைப் பெற்று வெற்றி பெற்றாள்.

அம்மா திருமணம் செய்யும் போது அவளுக்குப் பதினேழு வயது! பதினேழு வடங்கள் ‘இறை வணக்கமும் நம்பிக்கையுமே துணை’ எனக் காத்திருந்தபின் முப்பத்து நாலு வயதில் பூத்தாள். அப்போது கூட உயிர் பிழைத்தது அதீசயம் எனும் வகையில் ‘சீசேரியன்’ தந்த வெற்றி!

இவன் படித்து, உத்தியோகமாகிக் காதலித்துக் கஷ்டப்பட்டுக் கலியாணம் அதும் போதே இருபத்தெட்டு. அம்மாவைப் போல் பதினெட்டு வருடம் காத்திருக்க நாற்பத்தைத்தந்து! பிறகென்ன? ‘மென போல்’ காலம் வந்து விழும். மயிர் நரைத்த பின் வாழ்வு பச்சையாகுமா?

இம்முறை இவன் தெரிவு செய்த கலண்டரில் கூட ஒரு மழையைப்பையன் சுட்டு விரல் நீட்டிச் சிரிக்கிறான். சீவப்பு, வெள்ளைக் கோடுகள் கொண்ட அந்த ‘ரீ சேட் அவனது சுருட்டத்தை படத்தின் பின்னணியில் தெரியும் நீலவானம், தென்னங் கீற்றுகள், சிட்டுக் குருவி எல்லாமே இவளுக்குப் போதை ஊட்டினால்....

இடையிடையே ஒருவரும் பார்க்காத சந்தர்ப்பங்களில் இவன் அந்தக் கலண்டரைத் தாக்கி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்வதுண்டு. யாரும் கண்டால் பைத்தியம் என்று மந்திகைக்குத் தான் அனுப்புவார்கள்!

முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தாலும் வெறும் பாதத்தில் குறுணி மண் வேதனையைக் கிளரும்.

அலை காற்றும் கூட ஜீவனைச் சுடுவதாய் உணர்ந்த பிறகு, ஒரு நாள் இவளும் சேகரும் ‘கைண கோலோஜிஸ்ட்’ றிடம் சென்றனர்.

“ப்பயிலி பிளானிங் ஆலோசனை கேக்க வாறவையை விடப் பிள்ளை இல்லை என்று வாறவையின்றை தொகை கூடிட்டுது இப்ப...” வைத்திய நிபுணர் சிரித்தார்.

“பெரன்கண் தான் காரணம். வாழ்வை ஆங்பவிக்கத் தெரியீல்லை எங்களுக்கு ~ அஸ்து முடியேல்லை எங்களாலை.... வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வசதியள் எல்லாத்தையும் விஞ்ஞானம் எங்களுக்குச் செய்து தந்திருக்கு. அதனால் ‘வீடோன்ற் ஹாவ் ரைம்....’ எங்களுக்கு நேரமில்லை. ‘வீ ஆர் ஓல்வேய்ஸ் ரயாட்’ தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டு வந்ததை நிறுத்தி, வழமையான சில கேள்விகளைக் கேட்டார்.

பெயர், வயது, தொழில், திருமணமாகி எவ்வளவு காலம் பீரியட்டஸ் ஒழுங்காக வருமா என்று...

பிறகு சில சோதனைகள்.....,

சில வாரங்கள் கழித்து எல்லாச் சோதனைகளும் முற்றாக முடிந்த பின் அவர் சொன்னார்,

“நான் முதலே ஊகிச்சன், உங்கள் இரண்டு பேரினையும் உடல் ரீதியாக ஒரு குறையும் இல்லை. யூ ஆர் பெர்:பெக்டலி ஓல் ரைற்.... பின்னள் இல்லை என்ட கவலை, ரென்சன் இதுகள் மனதிலை இருக்கப்பிடாது. ரிலாக்ஸ்.... கடவுளைக் கும்பிஞ்சோ... நம்பிக்கையோடை இருங்கோ.... இதுதான் நான் சொல்லலாம்... ‘ரெஸ்ற் ரியப் பேபி’ உருவாக்கித்தாறு காலம் இது. இங்கை இன்னும் வரேல்லை. நான் வேறை என்ன செய்யலாம்?”

இவள் விரதம் பிடித்தாள். அங்களுக்கள் செய்து பழகினாள். நிலாக் சேஷன் எக்ஸைசர்சஸ் செய்தாள், சேகருடன் சண்டை போட்டு அவனைக் கொண்டும் சிலவற்றைச் செய்வித்தாள்.

நிலவு பொழியும் துளியில் ஓவ்வொரு இரவும் அமிழும் அந்தப் பொழுதில் வீட்டில் நின்ற கறுப்பு மறி அட்டுக்குட்டி இவள் மடியில் ஏறிப் படுத்து உறங்கும்.

“குட்டை....”

“மே.....”

“உனக்கு முருக்கங் குழை வேணு மோம்?”

“மே.....”

“முருக்கங் குழை வேண்டாமே அப்ப என்ன வேணு ம்? முகட்டை வேணுமே?”

“..மே...”

“இப்ப யாழிப்பாணத்திலை, சாப்பாடே கிடையாத நேரத்திலை உனக்கு முகட்டை வேணு மோ? அது கிடந்தால் நாங்கள் சொதி வைக்கலாம், வறை வறுக்கலாம் போடி ... உனக்கு முகட்டை இல்லை....”

“மே”

புதினம் பார்க்கும் மேகத் தலைகள் தம்முட் குழம்பித் தவித்துத் திரியும்...

குளிர்ந்து இருண்ட பகற்பிபாழுதுகள் அடுக்கடுக்காய் நின்ற பல மாரிகளுக்குப் பிறகு மாலையில் மேற்கு வானில் ஒரு நட்சத்திரம் மினங்கியது.

பக்கத்து வீட்டுப் பாப்பா மான் விழியைத் தூக்கிக் காற்றில் எறிந்து ஏந்தினாள் இவள்.

“அண்ணி... என்னை விஞ்சுகோ... !”

சென்ற மாதம் இருபத்தாறாம் தீகதி சனிக்கிழமை...

சனியோடு சனி எட்டு, முன்று சனி இருபத்திரண்டு, நாலு சனி இருபத்தெரண்பது, ஞாயிறு முப்பது, இன்றைக்குத் திங்கள் சோமவாரம்... முப்பத் தொரு நாள்..

இருபத்தாறு நாள் எங்கே என்று பார்த்துத் தவறாமல் வருவது... இம்முறை...

‘ஓ...’ மலர் ஓன்று விரிந்தது ரோஜாவில்!

“இஞ்சாருங்கோ.... இண்டைக்குச் சோமவாரம்... ஒருக்காச் செவன் கோயிலுக்குப் போட்டு வருவதோ?”

“என்ன? என்ன விசேஷம் இண்டைக்கு... வேலையாலை வந்தால் கண்ணப்பாய் இருக்கின்று படிக்கிறீர்... இண்டைக்குக் கோயிலுக்கு வெளிக்கிடுறீர்....”

இவன் சேகரை நெருங்கி வந்தாள்.

“இந்த முறை நாலைக்குச் நாள் தள்ளிப் போட்டுது. ஒருக்கால் போய்க் கடவுளைக் கும்பிடுவது....”

சேகர் சிறிதாய்ச் சிறித்தான். மலர்ந்த சிரிப்பு!

கோயிலுக்கு நடந்து போனார்கள்.

“என்னாலை உங்கடை சைக்கிளிலை இருக்கேலாது.. நீங்கள் குலுக்கி ஏழுதுப் போடுவியள்....” காலுக்கு மேல் கால் வைத்து மீல்ஸ் நடந்து போனாள்.

“கவனம் பின்னை தேகம் நோகத் தக்கதாய் ஒரு வேலையும் செய்யாதை இடிக்கிறது, அரைக்கிறது ஓண்டும் செய்ய வேண்டாம்..” அம்மாவின் அறிவுறுத்தல் மனதில் அடிக்கடி ஒலித்தது.

“நாப்பது நாள் முடிய டொக்டரிட்டைக் காட்டுவதும்.. என்ன?” சேகர் நம்பிக்கையோடுநின்தான்.

மாமி இவளைக் கண்ட போதில்லாம் வெட்டவெளியை வழித்து நெட்டி முறித்தாள்.

அடி வயிற்றில் ஏதோ ‘பிராண்டுவது’ மாதிரி ஓர் உணர்வு. மீதுவாக வயிற்றைப் புரட்டுவது போல!

‘மோர்னிங் சீக்னெஸ்’ அறிகுறிகள் இவ்வளவு விதரவாகவே தோன்றிவிடுமா? அப்படியானால், காலை நேரத்தில் அஸ்லவா அவை தோன்ற வேண்டும்?

அடுத்த வாரமும் கோயிலுக்குப் போய் வந்து சிறிது சாப்பிட்டாள். வயிறு ‘உம்’ மென்று ஊதி உப்பினாற் போல் இருந்தது. ஏன் அவளால் வழுமை போல நிறையச் சாப்பிட முடியவில்லை?

கருப்பையும், இரைப்பையும் வேறு வேறு அல்லவா? கண்ணாடியில் ஒரு முறை தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

வயிறு மிகச் சிறிதளவு பெருத்திருக்குமாறு.. உணர்தான். முகத்தில் ஒரு மினு மினு மினுப்பு!

வெள்ளரிப் பழத்தைப் பின்து வைத்த மாதிரி ஒரு நிறமும் குன்றமையும்!

‘பீஸுஸ்’ எல்லாம் இனி அவிழ்த்துத் தைக்க வேண்டும் அண்டர் ஸ்கேட்டும் புதிதாக வாங்க வேண்டிவரும். ‘பிரா’ அட்ஜஸ்ட் பண்ணலாம்.

அன்றம் வழுமைபோல் விடிந்தது. ஓவ்வொரு நாளும் நகரும் போது ஒரு புதுவித மகிழ்வு!

இரு நாற்றிறண்பது நாளில் நாற்பத்தைந்து நாள் போனால், இன்னும் இருநாற்று முப்பத்தைந்து நாள் இருக்கு. அம்மாடி!

“என்னப்பா இண்டைக்கு ரி இல்லையே?”

“இண்டைக்கு என்னாலை எழும்பேலாது. நீங்கள் தான் அடுப்பை முட்டிச் சுருதன்னிவையுங்கோ... தலையைச் சுத்தது...”

சேகர் வழக்கமையான சீரிப்புடன் விறகை வைத்து அடுப்பை முட்டினான். அவன் கொடுத்த தேநிறைக் குடித்துவிட்டு ஒரு நாளும் இல்லாமல் முகத்துக்கு மஞ்சள் பூசிக் குளித்தான் இவன்.

“வெய்யேங்கோ... எங்கயும் குங்குமப்பு வாங்கலாமோ?”

“பிள்ளை.. குங்குமப்பு பத்தாம் மாதத்திலை தான் சாப்பிடுறது. இப்ப தொடக்கம் வாங்கக் கட்டுமே பிள்ளை ...”

கீணற்றியில் முகம் கழுவி வந்த அம்மா, விழுதி பூசிய அரைவாசியிலேயே மகளுக்குப் பதில் சொன்னாள்.

மனதில் ஒரு சந்தோஷம்... குளிர் காற்று அடித்த மாதிரி வேகமாய் ஒரு கணம் வந்து மோதிவிட்டுப் போனது.

கலன்டர்த் தம்பியைப் பார்த்துச் சிரித்தான் இவன்.

‘நான் உண்மையாகவே நீ போட்டிருக்கிற மாதிரி ஒரு ‘ரி சேட் வாங்கப் போறன்... ஓ... பார்...’

ஓடி வந்து துள்ளிய ஆட்டுக்குடியிடம் சொன்னாள், “உன்றை சின்னச் சின்னக் கறுப்பு மயிர், என்றை மடியிலை இனி விழப்பிடாது.. மே... தள்ளி நில்....”

திடீரன்று ஒரு...

“என்னப்பா ?”

காதுகளைக் கூட்டுமையாக்கிக் கொண்டாள்.

“பொம்மர் வாறான்... பெறுறும் பாப்பம் எங்கை பேறான் என்னுடையும்.....”

பக்கிகள்று வயிற்றில் ஒரு பயம் பந்தாய்ச் சுழன்றது.

“ஜெயோ... டைவ் பண்றான்... நீர் ஓரும்... கோயில் பக்கம் ஓரும்...”

சொல்லிக் கொண்டே சேகர் மேற்கு நோக்கி ஓடினான். இவனும் ஓடினாள். ஓரும்போது ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள். ஏதோ ஒன்று கறுப்பாய், சீறு புள்ளியாய், இவர்களின் வீட்டுக்கு மேலே இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

“ஜையேயோ... போட்டிட்டான்.....” வயிறு நிரப்பி வந்த விமானம் கறுப்பு முட்டை ஒன்றைப் பிரசுவித்து விட்டது.

இன்னும் வேகமாய்..... முடிந்தளவு வேகமாய் ஓடினாள். எழுபத்தைந்து மீற்றார் ஓடியிருப்பாள்.

கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னல் வெளிச்சம்.... காது உடையும் சத்தம்..... இதயம் நின்றவிட்டது போன்ற உணர்வு. சுற்றிவர இருந்த நாற்பது ஜம்பது வீடுகளின் யன்னல் கண்ணாடிகள் சலங்கை என அதிர்ந்து வெடித்தன.

பொம்மர் பொழிந்த பின் போய்விட்டது. வீட்டின் முன்புறம் சேத மடைந்து கிடந்தது. முன் விராந்ததைச் ‘சீலிங்கில்’ வேட்டை வராளி கட்டியிருந்த கூட்டை முற்றாய்க் காணவில்லை. பக்கத்து வீட்டு மலர்விழியின் வீடு முற்றாகச் சேதம்.

வெங்குசு அடைக்க, துயரம் அதை உடைத்துக் கண்களில் நீராய் நிறைய, இவங்குக்கு பாத்ரும் போக வேண்டும் போல இருந்தது. போனாள், திரும்பி வந்தாள்!

“அம்மா! எனக்குச் சுகமில்லையல் வந்தீட்டுது...”

“என்ன ?” சேகரிடம் ஒரு அதிர்வு தெரிந்தது.

விருத்தி, ரமாற்றும், இழப்பு அல்லது சோகம்!

இவற்றுள்ள அல்லது இவை எல்லாம் கலந்த ஒன்று!

ஒரு நினைவு முகம் வெளியில் சிரித்தது போன்ற... கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் வெயில்!

தகித்துக் கொண்டிருக்கும் மனம் !

தகித்துக் கொண்டிருக்கும் வெயில்!

கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் மனம்!

கொழுத்தி... தகித்து...

தகித்து... கொழுத்தி....

கொழுத்தி... கொழுத்தி....

ஓ! ஏரிக்க வேண்டும்... ஏரிக்க வேண்டும் எல்லாரையும்!

(மல்லிகை - மார்கழி '91)

விடை

அழகாய் மஞ்சள் மஞ்சளாய்ப் பூத்திருந்த பூவரச மரத்தில் காக்கைக் கூட்டம் உட்கார்ந்து கரையர் பூமியை விடியல் தொட்டது. வெள்ளைக் கொக்குகள் வரிசை வரிசையாய்ப் பாடசாலைக்கு வரத் தொடங்கி விட்டன.

“இப்பிடி ஒரு ‘நிசல்றஸ்’, எங்கூலின்றை வரலாற்றிலையே வந்ததில்லை”.

“ஆறு பின்னையளைல்லே எட்டு ‘டி’ எடுத்திருக்கு....”

“அது ஒரு துரும்பு. மற்றிலை ‘ஏ’ டிவிசனிலை எல்லாப் பின்னையும் எல்லே டி ஏடுத்தத் தன்னியிருக்கு. நாறு வீதம் டிஅனாக்கு....”

“கெட்டிக்காறுப் பின்னையளை எடுக்கும் தானே.....”

“நீ வேண்டாமெண்டு விட்ட கிளாஸ் ~ பேந்து விசர்க்கதை கதையாதை ~ முர்த்தி மாஸ்டர் ஒரு பிடி பிடிச்சது உண்மை. அந்தால் தானே கிளாஸ் ரீச்சரும்அன்றை....”

“அவங்கள் சரியான குளப்படி எண்ணிடல்லோ நான் விட்டனான். சும்மா கிண்டிக் கிண்டிக் கேள்வியள் கேட்டபடி நிப்பாங்கள்....”

“முர்த்தி மாஸ்டர் லீவே எடுக்கிறேல்லை, எத்தினை நாள் பின்னேர வகுப்பு எடுத்திருக்கும். கஷ்டப்பட்டால் பலன் வருந்தானே.. உனக்குத் தெரியுந்தானே முந்தி யொருக்கா.....”

உஷ்ணமான கோடை காலத்தில் ஒரு பூவை வருடுவது போல் வருடி வருடி இந்தப் பூமியின் இருளைச் சூரியன் அகற்றிய பிறகு வரும் காலைப் பொழுது, உடலுக்கும் மனதுக்கும் மிகச் சந்தோஷமானது. அப்படியான ஒரு நேரத்தில் வகுப்பினான் நுழைகிறார் முர்த்தி மாஸ்டர்.

“குட் மோர்னிங் சேர்.”

“குட் மோர்னிங் பிர்ளையீன்.... சீர் டவுண்.... இண்டைக்கு அறுபத் தெட்டாம் அலகு.. அட்சர கணிதக் கோவைகள் படிப்பம் என்ன ?.....”

“என்ன சேர்.....இன்னும் ‘சிலபஸ்’ முடியேல்லை~ யாழ்ப்பாண மாவட்டப் பொதுத் தேர்வும் முக்காவாசியிலை போய்ச் செய்தனாங்கள்.....”

ஞபியின் செல்லமான முனை முனுப்பு.

“பேப்பர் செய்யாமல் :பைனவுக்குப் போக ஏலாது சேர்”

பிரசன்னாவின் பயம்

“என்ன சேர் முன்னோடியிலை தான் வரும் போல இருக்கு....”

க்தாவின் சோகம்!

“சேர், சிலபஸ் முடிப்பியனோ, மாட்டியனோ?”

குரலை உயர்த்திய வாசவின் கோபம். அவனுக்கு வரம்பாய் இரு புருவம்.

“என்ன செய்யிறது பிர்ளையீன்? ஆண்டு 10 சிலபஸ் வவு நீளம். அதையும் முடிச்சு, ஆண்டு 11 டி முடிக்கிற தெண்டால்....? பாருங்கோவன் எத்தினை நாள் மோர்ஸிங்களைச் போட்டிட்டம். முடியுதில்லை.... பாப்பம்....”

“ஜூயோ சேர். அப்ப சிலபஸ் முடியாதோ?”

மொழி கடந்த கவிஞர்யாய் மல்லிகாவின் முகத்தில் ஒரு பரபரப்பு.

“சேர், மற்றும் பெயிலிலண்டால் ஏ.எல் படிக்கேலாது சேர்...” தயங்கிய தமயந்தியின் நிழல் தாழ்வாரத்தில் போய் விழுந்தது.

முர்த்தி மாஸ்டர்க்குப் பொறுக்கவில்லை. போன வருடம் கற்பித்த ஆசிரியர் எதையும் ஒழுங்காகக் கற்பிக்காததால் வந்த வினை....! ஆணாவும்.....,

இந்த மாணவி ‘ஏ.எல்’ வகுக்குப் போகாமல் விடுவதைத் தடுக்கக் கூடிய தீரன் அவருக்கு இல்லையானால் அவர் ஏன் இந்த வருடம் வகுப்பை ஏற்றிருக்க வேண்டும்?

உணர்வுகள் அம்புகளைப் போலச் சீரிக்கொண்டு மேலே வந்த போது....,

“பிள்ளையன்..... பயப்பிடாதேங்கோ..... உங்களுக்குச் ‘ஸலபஸ்’ முடிச்சு, றவிசனும் செய்து.... வடிவா அதியத்தப்பருத்திச் சோதினைக்கு விஞ்ஞானம் என்றை பொறுப்பு.... அதை நான் எப்படியும் செய்வன்.....”

சொல்லிவிட்டார் :

நுவம்பர் 10

கண்கள் குழி விழுந்து, உடல் மெலிந்து, பேயறைந்தவன் போல் இருந்தான் விஜயன். நெற்றியில் கையை வைத்துப் பார்த்தார் மூர்த்தி மாஸ்டர். மலேரியாவின் ஊர்த்துவ நடனம் சுற்றும் குறைவதாக இல்லை. வானில் நிலாக் கொம்பு முளைத்து விட்டது. நேரல் சொன்னது நினைவில் வந்தது, “உங்கடை மகஞ்குப் பக்கத்திலையே இருங்கோ..... உடம்பிலை ஏதாவது மாற்றம் தெரிந்தால் கூப்பிஞ்கோ.....”

“கடவுளே... அப்பிடி ஓண்டும்....” என்று வேண்டிக் கொண்ட அதே வேளை “மற்று பெயிலெண்டால் ஏ.எல் படிக்கேலாது சேர்” என்ற குறவும் உள்ளே கேட்டது. இதயத்தின் அழுத்தில் இருந்து பெரு முச்சு ஓன்று எழுந்தது. மண்ணையில் முட்சக்கரங்கள் சுற்ற அறம்பித்து விட்டன.

நுவம்பர் 11

இன்னும் மயக்கம் தெளியவில்லை. வாயிலிருந்து ஏதேதோ குழம்பிய சத்தங்கள் வெளி வந்து கொண்டிருந்தன. அவனையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார் மூர்த்தி மாஸ்டர்.

மணிக்கட்டிலிருந்து கடிகாரம் கதறியது. பார்த்தார்.

8.00

‘இண்டைக்கும் ஸ்கூலுக்குப் போக ஏலாது’ என்ற நினைவு தோன்றியதும் இதயத்தில் சுருக் கெண்று வலித்தது.

நவம்பர் மாதத்து மழை மின்னால் ஓன்று இவரது மன எண்ணத்தைச் சரி பின்ற பார்த்து விட்டுப் போனது.

நுவம்பர் 12

“ம....ம....ம....அ... அம்மா...அம்மா....”

விஜயன் எவும்பும் தோலுமாய் மாறியிருந்தான். வாய் தன்னிச்சையாக அரற்றிக் கொண்டிருந்தது. அணால் மூர்த்தி மாஸ்டர் அதைக் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. அவரது மனதில் ஒரு தேவாசர யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

‘இண்டைக்கும் ஸ்கூலுக்குப் போகாமல் விஞ்வதா?’

விஜயனின் குழி விழுந்த கண்கள் கண்ணிற்குள் வந்தன.

‘ஏதாவது நடந்து விட்டால்....?’

‘அம்மா என்று அரற்றுகிறான். அந்த அம்மாவும் இல்லை... நானும்?’ அதே கணத்தில் தமயந்தியின் தயங்கிய குரல் காதில் ஒலிக்கிறது. இண்டைக்கும் போகாட்டில்... இன்னும் ஐந்து அலகு முடியாமல் இருக்கு... இனி றிவிசன் எப்ப? பேப்பர் செய்யிறது எப்ப?’

‘ஞம்..... ஞம்.....’

8.00

கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

8.00

‘இன்னும் நான் சொல்றது கேக்கேல்லையோ?’ என்று மணிக்கூடு அவரைக் கேட்பது போலிருந்தது.

தயங்கிய குரல் அழுத்தி ஓலித்தது.

குழிந்த கண்கள் மெதுவாய் மூடின.

புறப்பட்டு விட்டார்.

மறையின் ஈரத்தில் எதிர்பார்ப்புக்கள் நனைந்திருந்தன.

‘ஞம்.... ஞம்....’

4.00

“தாங்க்யூ சேர்” என்று மாணவர்கள் கத்துகின்ற ஒலி அவர் காதில் தேளாக - தேனாக அல்ல - நிழைந்தது. அறனால் இன்று அந்தக் ‘தாங்க்யூவிள்’ ஒரு விசேட இனிமை இருந்தது உண்மைதான். இன்று நாவு மணிவனர் ‘எக்ஸ்ரா கிளாஸ்’ ஷேட்டு ஒரு மாதிரி அவர் ‘சிலபஸை’ முடித்து விட்டார்.

“நல்ல காலம்... இரண்டு நாள் சேரைக் காணேல்லை எண்டு நான் பயந்து போனன்....”

“இண்டைக்கு ஒரு அப்வேசம் வந்த மாதிரிப் படிப்பிச்சார் என்ன?”

“சேரின்றை பின்னை அப்பத்திரிலையாம்....”

“சேர்.... இப்ப அப்பத்திரிக்குப் போரீங்களோ?”

மாணவர் சொன்ன எதுவுமே காதில் விழுமால் சைக்கிளைத் தீற்றுது.....

ஏறி.....

“சேர்... உங்களைப் பிரின் சிப்பல் வரட்டாம்....”

ஏதோ புரிந்தும், புரியாத மாதிரி-உலகமே சூனியமாய்... நு ண்ணறிவின் உள் உணர்வுத் தட்டி எழுப்பலில் விழித்துக் கொண்டார்.

“சேர்... அப்பத்திரி-ஒரு ‘மெசேஜ்’ குடுத்திருக்கு.... உங்கடை பின்னை.....”

புரிந்தது. புரிந்தே விட்டது.

“ஐயோ விஜயன்.. இந்த அப்பனை.. விட்டு... இல்லை... இல்லை... இ...ந்...த விசர் வாத்தியை.விட்டிட்டுப் போட்டியா...?”

எல்லாத் தேதிகளையும் போலவே அந்தத் தேதியும் இறுதியில் நிறமிழுந்து போயிற்று.

“உங்களுக்குத் தான் சேர் இதுக்கு நன்றி சொல்ல வேணும் நீங்கள் என்ன விலை குடுத்து இதைச் சாதிச்சளீங்கள் என்னுடைய எனக்குத் தெரியும் சேர்....” ~ அதிபர்.

“சேருக்கு விஷேசமா ஒரு பாராட்டு ஏழுதிப் பேப்பநுக்குக் குடுங்கோ சேர்” ~ உப அதிபர்.

“சேர்... ஒரு ரீ குடுக்கிறம். கட்டாயம் வரவேணு ம் நீங்கள்”. யாரோடும் சொந்தம் கொண்டு விடுகிற முகமும் முறவுவும் கொண்ட ரவி.

இவை எதுவும் மூர்த்தி மாஸ்ட்ரின் காதில் விழவில்லை. வானப் பெருவளையில் நட்சத்திரப் புற்கள் முளைக்கும் நேரத்தில் அவர் மகன் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

(உலக ஆசிரியர் நாளை ஒட்டி எழுதப்பட்டது - '94)

மனதையே கழுவி

சூரியன் சீரிச் சினந்தபடி சீவர்ப்புப் பந்திதன ஏழுந்துவிட்ட ஒரு காலைப் பொழுதில், நான் அந்தப் பிரபல கல்லூரியின் அதிபர் அறையினுள் (குளிர்ந்த வாடைபோல் - மன்னீக்கவும் - தவறுதான்) நுழைந்தேன். எனக்கும் கொஞ்சம் மதிப்பு இருக்கத் தான் செய்தது. அதிபர் கதிரையைக் காட்டிச் சீரிக்க நானும் பெருமையுடன் அமர்ந்து கொண்டேன்.

“என்ன விஷயம்?”

“இல்லை... ஒரு சீன்ன விஷயந்தான்... மாவிட்டுரத்திலை இருந்து இடம் பியர்ந்த ஒரு பிள்ளை... சரியான கஷ்டம். நான் ஒரு கவுன்சிஸர் என்னுடைய என்னை நம்பிச்சொன்ன விஷயங்களை உங்களிட்டைச் சொல்லப்பிடாது... என்டாவும் சொல்கிறன்....”

“சொல்லுங்கோ!”

தன்னைச் சுற்றி ஒரு வட்டம் வரைந்து கொண்டு எதிலும் ஒட்டாமல் நடப்பது போல் நடந்து வந்து அவன் எனக்கு முன் அமர்ந்தாள். அவனின் கழுத்து வளைவில் மட்டும் தான் இளமை நெடி அடித்தது.

முகத்தைப் பார்த்தேன். தனிமை, துக்கம், அவமானம், ஏக்கம், சோர்வு, வெறுப்பு, விரக்தி. இவற்றில் ஒன்று அல்லது

இவற்றில் பலவற்றின் சேர்வை! அந்த முகத்தின் மொழியற்ற செய்தியை என்னால் சரியாக வாசிக்க முடியவில்லை. மூலகங்களில் அடர்த்தி கூடியது எது? ஓஸ்மியமா? பாதரசமா? இரசாயனவியல் எல்லாம் ஒழுகிப்போய் நீண்ட காலம்! ஓ... மனித மனத்தின் கூறுகள் மிகப் பயங்கரமான அடர்த்தி கொண்டவை!

“தங்கச்சி சொல்லுங்கோ” வட்ட விழிகள். வரம்பாய் இரு புருவம், கண்ணுக்குள் அம்பு மாதிரித் துணைக்கும் பார்வை. இவை அவனுடையவை!

“என்ற பிர்ளை எப்படி எண்டாலும் படிக்க வேணும். என்னைப் போலை படிக்காமல் இருந்திட்டுப் பிறகு கஷ்டப்பட்டபிடாது.”

அவளிடமே ஒரு குழந்தை மனம் நிறைந்து வழிந்தது. அவனுக்கும் ஒரு குழந்தையா?

அதைச் சொல்லும் போதே அழுகை வெடித்துப் பொங்கிச் சரிந்தது. என்னைப் பார்த்த படி இருந்த முகத்தை ஏதிர்ப் பக்கம் திரும்பி வழிந்த கண்ணிரைத் துடைத்தான். முன் நிறைந்த வாழ்வுப் பாதையில் முதல் சுவட்டைக் கண்டிருப்பான்!

ஸ்ரூலில் இருந்த கைலேஞ்சியை எடுத்துக் கொடுத்து அந்த அழுகைக்கு நேரம் கொடுத்த நான், கொஞ்சம் அருகில் சென்று அவளின் தோளைத் தொட்டு எனது ஒத்துணர்வைக் காட்ட முயன்றேன். பிறரின் தொடலகளுக்கு அருக்கை அற்ற பிறவி தான் என்பது போல் நான் தொட்ட தோளைச் சுற்று இழுத்து...

“என்ற சுகோதாரங்கள் ஒருத்தரும் எனக்குக் கிட்டவும் வாறுதில்லை.....” என்றான். இதயத்தில் வெகு நாளாய் ஏற்ற நெருப்புத் தரைமீது வைக்கப்படுகிறதோ?

சிறிது தயங்கினாள். நான் தன்னுடன் வருகிறேனா என்று ‘செக்’ பண்ணவோ!

“உங்கடை பிர்ளையைப் படிப்பிக்க வேணும். ஒருத்தரும் உதவி செய்யாத படியால் அது உங்களுக்குக் கஷ்டமா இருக்கு.”

நான் அவளின் உணர்வுகளையும் மீள் எடுத்துக் கூறி அவனுடன் அருகே நடந்து கொண்டிருப்பதை உறுதி செய்தேன்.

எங்களைச் சுற்றி இருந்த பச்சை வண்ணம் பூசப்பட்ட சுவர்களை வெறித்தபடி சிறிது நேரத்தைச் செலவழித்தாள். சுவரில் தொங்கிய அழுகான பூக்கள் கொண்ட கலண்டரைத் தாண்டி அறைக்கு வெளியே நின்ற பட்ட மரம் ஒன்றில் அவள் பார்வை நிலைத்தது.

“அந்த மரம் ஒரு விதவை மாதிரி நிக்குது. அதுக்கு மேலை இருக்கிற வெள்ளைக் குருவி அதுக்கு ஆறுதல் சொல்லுவது,” என்று சொல்லும் போது அவளின் கண்ணிழை மயிரில் புல்லின் மேல் பரித்துளி போல் நீர்!

“நீங்கள் படிக்கேல்லை எண்டு சொல்றிங்கள். ஆனால் ஒரு கவிஞரைப் போலை நல்ல வடிவாக் கடைக்கிறீங்கள். ஒரு வேளை நான் அந்த வெள்ளைக் குருவி மாதிரி இருப்பன்”

அவனுடைய குறியீட்டை நான் புரிந்து கொண்டதை உணர்த்தினேன்.

மெதுவாகச் சிறித்தாள். விரக்தி கலந்த புன்னகை தான், என்றாலும் அழுகாக இருந்தது. அப்போது தான் அவளது உடையைக்

கவனித்தேன். மெல்லிய மஞ்சளும் பச்சையும் சேர்ந்த எனிமையான சட்டை என்றாலும் அந்தத் தெரிவில் ஒரு கலைத்துவம் இருந்தது.

“நான் விதவையோ இல்லையோ எண்டு எனக்குத் தெரியாது. அவரும் நானும் விரும்பித்தான் கலியாணம் செய்தனாங்கள்... அதுதான் என்ற சகோதரங்களுக்குக் கோபம்... தொண்ணாறாம் ஆண்டு சண்டை தொடரங்கேக்கை வவுனியாவுக்குப் போனார்... திரும்பி வரேல்லை. சீலபேர் சொல்லச்சினம் வவுனியாவினை அவரைக் கண்டதெண்டு. நானும் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் எண்டும் அதெண்டும் இதெண்டும் அவையாத இடம் இல்லை. காலும் ஓய்ந்சு போச்சு. நாலு வரியம் முடிந்சது. இனிக் காவல் இருக்கேலாது... சீலை உடுத்தாத்தானே வெள்ளைச் சீலைக்கு மாற வேணும். எனக்குச் சீலை உடுக்க வழியில்லை”

கத்தியால் கீறிய ரத்தக்கட்டி போல் ஓவ்வொரு சொல்லும் வெளிவந்தது.

நான் இன்னும் சற்று அவளை நோக்கிச் சர்ந்து எனது நெருக்கத்தை வெளிப்படுத்த முயன்றேன்.

“உங்கடை அவர் இருக்கிறாரோ இல்லையோ எண்டு தெரியாத நிலைதான் உங்களை ஆகவும் வேதனைப்படுத்துது.”

என்னைத் தொடர்ந்து அவள் அந்த நிச்சயமற்ற உணர்வுக்குள் வந்தாள்.

“அழி பிடிச்சு எங்கையும் அடைச்சு வைச்சிருக்கிறானோ அல்லது ஆன் இல்லையோ..... அல்லாட்டில்.....”

“அல்லாட்டில்?”

“எங்கையும் வேறு கலியாணம் செய்து என்னையும் பின்னையையும் மறந்துவிட்டாரோ?”

வானத்தை நோக்கி மிகத் தீண்மாய் அவலமாய் ஒரு பெருமுச்சு விட்டாள், தொடர்ந்தாள்.

“திரும்பத் திரும்ப இதை யோசிக்க எப்பிடித் தலையிடி வராமல் இருக்கும்? எனக்கு ஒரே தலையிடி. காலமையும் சமைக்கேல்லை. அவர் றாத்தல் பான் வாங்கி நானும் பின்னையும் சாப்பிட்டது. எனக்கு இருபத்தேழு வயதாகுது... நான் சாப்பிடாமல் கிடப்பன். அது ஐஞ்சு வயசப் பாலன்... வயித்தைச் சுருட்டிக் கொண்டு கீடவெண்டால் கிடக்குமோ? நீங்கள் சொல்லுங்கோ அம்மா?”

“சின்னப்பின்னை பசி இருக்க மாட்டுது”

எனது பதிலின் பின் நெரிந்த புருவங்களைச் சற்றுத் தளர விட்டாள்.

“பெரியாஸ்பத்தீரி டாக்குத்தர் ஐயாட்டைப் போனானான். அவர் மருந்து தரேல்லை. வருத்தம் ஒன்றாம் இல்லையாம். மனக் கவலைதானாம். அவர் தான் சொன்னார். உங்களிட்டைப் போகச் சொல்லி.”

“ஓ.....”

நிச்சயமற்ற தன்மை. இழப்பு, கணவரின் இழப்பை இவள் மனம் இன்னும் முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இழப்பின்

துயரத்தை வெல்லும் படிகளுக்கூடாக இவளை மெதுவாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று நான் மனதில் எழுதிக் கொண்டேன்.

“இந்தப் பின்னைக்கு இரண்டு இடியப்பம் அவசிக்கக் குடுப்பம் எண்டு நேற்று அக்கா வீட்டிலை ஒரு விறகுத் துண்டு எடுத்துப் போட்டன் எண்டு அவ என்னவெல்லாம் பேசினா தெரியுமே? நான் அறுதலியாம்... முதேசியாம்... நானும் பின்னையும் பட்டினி கீடக்க அவைக்குச் சாப்பிடுற சாப்பாடு என்னெண்டு செமிக்கும்? மாவிட்டிப்புறத்திலை எங்கடை வீட்டிலை இருந்த காவோலை காணும் சமைக்க. அழிக்காறன் வந்தான். அம்மாலையும் விட்டிட்டு உடுத்த துணியோடை ஓடி வந்தம்....”

வார்த்தைகள் காற்றில் தொற்றிக் காற்றையும் பெருமுச்சாக்கின.

“உங்கடை அம்மா, வீடு, வளவு, காணி எல்லாத்தையும் இழுந்து வந்திருக்கிற நேரத்திலை அவரும் இல்லாமல் போனதை உங்களாலை தாங்க ஏலாமல் கீடக்கு....”

ஓருவகை நிர்க்கதியான உணர்ச்சியுடன் மீண்டும் அவள் கண்கள் நீரைச் சுருந்தன. இப்போது சுற்று நீண்ட நேரமாய் அழுதபடி இருந்தாள். நான் தடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அழுது முடிந்து மீண்டும் அந்த மரத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி யோசனையில் அழுந்தான்.

அந்த நாளை அந்த ஏதோ ஒரு நீகழ்வை ஒரு சீத்திரத் தொகுதியைப் புரட்டுவது போல மனத்திறையில் காட்சி காட்சியாய்க் கண்டு கொண்டிருக்கிறானோ?

“நீங்கள் மனதிலை காணுற அந்தக் காட்சியைப் பற்றி எனக்கும் சொல்லுறியளா.... ?”

இமைகளை ஒரு முறை அழுத்தி முடித் தீருந்தாள்.

“அண்டைக்கு விடிய ஜிந்தரை இருக்கும். தூரத்தில் பொம்பர் ஓண்டு பதிஞ்சு குண்டு போட்டுது. அஹா மனிக்குப் பட்டாடவெண்டு கூடு கேட்டுது. பின்னைக்கு அப்ப ஒரு வயது. பின்னை படுத்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலை ஒரு சன்னம் வந்து விழுந்திது. கோயிலுடிக்குப் போன இவர் ஓடி வந்தார். அழிக்காறன் கோயிலுடிக்கு வந்திட்டான் எண்டார். ‘பின்னையைத் தூக்கு’ எண்டார். அவர் சைக்கிளை எடுக்க நான் பின்னையோடை சைக்கிளைலை ஏற்றினேன். அம்மா மாட்டடியிலை சாணகம் அள்ளிக் கொண்டு நின்டது. ‘அம்மா ஓடிவாணை’ எண்டு கத்திக் கொண்டுதான் சைக்கிளைல் ஏற்றினேன். எங்களுக்கு முன்னாலையும் பின்னாலையும் சன்னங்கள் விழுது. எப்படி வந்தனாங்கள் எதாலை வந்தனாங்கள் எண்டு தெரியாது. அம்மா வரவில்லை. வெத்திலைத் தோட்டத்துக்குள்ளே நிக்கிறா எண்டு பின்னாலை வந்த அதுகள் சொன்னவை. கொஞ்ச நேரத்திலை அவ்விடத்தில் பொம்பர் அடிச்சது....”

“அம்மா....”

“அம்மா இருந்தா இப்பிடி என்னை அழுதுகொண்டு திரியவிடாது”

“அதை எல்லாம் திரும்ப நினைச்சுப் பாக்கேக்கை..... ?”

“பிநஞ்சை ஏதோ இறக்கிற மாதிரிக் கீடக்கு. தலை எல்லாம் விறுவிறுக்குது. அங்கை இருந்த வெத்திலைத் தோட்டம் காணும் எங்கடை சீவிபத்துக்கு. கழுகும், தென்னையும், வெத்திலைத் தோட்டமும் சுத்தி இருக்க எவ்வளவு செல்வமாய் இருந்தது எங்கடை வீடு”

“பிறகு?”

“பிறகு கொஞ்ச நாள் பிள்ளையர் கோயிலடியில்தரன் படித்தனங்கள். ஒருநாள் இவர் சொன்னார், இனி இப்பிடி இருந்து என்ன செய்யிறது? வெங்காயம் கட்டிக் கொண்டு வெளியாவுக்குப் போட்டுவாறன் என்டு. நானும் பிள்ளைக்குச் சாப்பாடு குடுக்கத்தானே வேணு மூண்டு ஓமின்டன். பிள்ளையைக் கவனமாய் பாத்துக்கொள் வாறன் என்டு சொல்லிட்டுப் போனார். வரேல்லை.”

இலக்கும் பாதையும் இல்லாமல் சுழலுவதே இந்த மனதுக்கு வழக்கமாகிப் போய்விட்ட என்று!

“அவர் இனிமேல் வரமாட்டார் என்டு நினைக்க எப்பிடி இருக்கு உங்களுக்கு?”

உடைந்து நொருங்கி உருக்குலைந்து போய் இருந்த அவளின் கைகளைப் பற்றியபடி கேட்டேன்.

“எனக்கு அவரிலை சரியான கோபம் வருது....” சுறுக்கிகள்று வாழை இலை கீழ்ப்பது போல் பதில் சொன்னாள்.

“என்ன கோபம்?”

“என்னையும் பிள்ளையையும் தனிய விட்டிட்டு ஏன் போவான் என்டு!”

“அவர் ஒருவேளை இந்த உலகத்திலையே இல்லை என்டால்தான்....”

“அப்பவும் கோவும் தான்”

“எப்பிடி?”

“ஏன் என்னை இப்பிடி விட்டிட்டு செத்துப் போனாயியண்டு?”

“ஆ....”

தன் உணர்வுகளைச் சரியாக அடையாளம் கண்டு கொண்ட அவளின் கண்கள் இப்போது சிவப்பு அடைந்தன.

இந்தக் கோபத்தையும் நான் கையாள வேண்டி இருக்கும் என்று சிந்தித்துக் கொண்டேன்.

“உங்களுக்கு அவரிலை சரியான கோபம்..... ஆனால் இல்லாத ஒருவிலை கோபப்பட்டு என்ன செய்வீங்கள்?” அவள் பேசுவது போன்ற பொதுவான நடையில் கேட்டேன்.

“ஓ... அப்பிடி நினைக்கேக்கை ஏதோ குற்றம் செய்யிற மாதிரி இருக்கு!”

இந்தக் குற்றப்பழி உணர்வையும் பார்க்க வேண்டும். மனதயரியில் குறித்துக் கொண்டேன்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணி தாறீங்களா குடிக்க ?” நளான் கொடுத்த ஒரு கப் தேநிரை ஒரே முச்சில் குடித்து முடித்தாள்.

இழப்பு, கோபம், குற்றப்பழி உணர்வு, நம்பிக்கை இன்மை... இன்னும், இன்னும்! மனம் என்பது பெரிய பள்ளத்தாக்கு!

“உங்களுக்கு அவற், வீரு, காணி எல்லாம் ஓரே காலத்திலை இல்லாமல் போனது தாங்க முடியாததாலை அவர் உங்களை விட்டிட்டுப் போனது கோவம். இல்லாத ஒருவரோடை கோபிக்கிறன் என்கு ஒரு குற்றப்பழி உணர்வு, பின்னையை எப்பிடிப் படிப்பிக்கிறது என்கு ஒரு நிச்சயமில்லாத நிலை.... இதுகளிலை எது உங்களைக் கூட்ட பாதிக்குது?”

“ஓம் அம்மா, எல்லாம் சேர்ந்து ஓரே தலையிடி. இந்தப் பிறவியிலை இந்தத் தலையிடி மாறாது, செத்தால் என்ன எண்டிருக்குச் சிலவேளை.”

கனியாத நாவல் பழம் தின்றதுபோல் தொண்டை அடைத்திருந்தது. ஓ கோ... தற்காலை என்னம் வேறு இருக்கிறதா? காற்றின் ஓவ்வொரு அசைவிலும் கூடக் காலன் வந்துகாண்டிருக்கிறானா இவருக்கு?

“அப்பிடி எண்டால் உங்கடை பின்னை?”

“அதை நினைச்சுத்தான் இன்னும் சாகாமல் இருக்கிறன். அந்தப் பின்னையை ஜேயோ நான் என்னின்கு வளர்க்கப் போறன்? என்னின்கு படிப்பிக்கப் போறன்... அது எங்கை எண்டாலும் நல்ல பள்ளிக் கூடத்திலை படிக்க வேணும்... அதனால் எண்டட்டை இப்ப மிஞ்சியிருக்கிறது கவலையும், வறுமையுந்தான்.... இதுதான் என்னை அதிகம் பாதிக்குது....”

“நீங்கள் சொல்லுறவிலத்திலாம் எனக்கு விளங்குது. நாங்கள் அடிக்கடி சந்திப்பம், கதைப்பம். இரண்டு பேருமாச் சேர்ந்து மெல்ல மெல்ல உங்கடை பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கப் பாப்பம்.”

“அம்மா, உங்களோடை கதைச்சுது எனக்கு நல்ல ஆறுதலைக் கிருக்கு. என்ற பின்னையை ஒரு நல்ல பள்ளிக் கூடத்திலை சேர்க்க உதவி செய்து விழுங்கோ.....”

நான் தலையடைக்க, சோகப் பாசி பூத்த அந்த முகத்தில் புன்னகை அரும்பு கட்டுகிறது.

செப்பிடம்பர், ஓக்டோபர், நவம்பர் மாதங்கள். தேதிகள் அலங்கோலமாயின.

இழப்பின் படிகளுக்கூடாக இவனை அழைத்துச் செல்லல், கோப உணர்வை வெளியேற்றல், குற்றப்பழி உணர்வில் இருந்து விழுவித்தல், தானே குடும்பத் தலையிகாக அமர்ந்த பின்னையை வழி நடத்தலாம் என்று உணர்ச் செய்தல், இறுதியாகப் பின்னை ஒரு நல்ல பாடசாலையில் சேர உதவுதல், எனக்குள் பல காட்சிகள் படமாய் விரிந்தன.

பெரண்ட காற்று மன் புழுதியையும் சுருகுகளையும் வாரி இறைத்த படி சுழன்று வந்து கொண்டிருந்தது.

“உங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலை இந்தப் பின்னையைச் சேத்தால் உதவியா இருக்கும். அவ எப்பிடியும் கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பிச்சுவா.”

நான் நிமிர்ந்தேன்.

“ஓ... அதுக்கென்ன? உங்களுக்குச் செய்யாத உதவியா?” எனக்குக் ‘கொலா’ இல்லை. இருந்திருந்தால் உயர்த்தியிருப்பேன்.

ஆனால் எனக்கு எவ்வளவு மதிப்பு! மதிப்பையும் மரியாதையையும் கட்டாயப்படுத்தினால் அவை, அவை அல்ல!

“சேர்க்கலாம். இப்படியான பின்னைகளைச் சேர்க்கத்தானே வேணும்”

“ஓ.....” எனது முகம் ரோஜாப் போல விரிந்தது... “அதுவும் எங்கடை அயல் கிராமம் மாவிட்டபுரம்..... கட்டாயம் செய்ய வேணும்....”

“ஆ....” எனக்குள் ஐஸ்கட்டிகள் பல இறங்கி...

“ஆனால்!”

“ஆனால்?”

“ஓரு ஜியாயிரம் ரூபா தந்தியவிளாண்டால் எங்கடை பரடசாலை அபிவிருத்திச் சபைக்கு உதவியாக இருக்கும். நான் மற்றவை சீலரிட்டைக் கூடவும் வாங்கி இருக்கிறேன். நீங்கள் ஓரு ஜிஞ்சு தாங்கோவன்....”

‘களாம் புளாம்’ என்னுடைய எனக்குள் ஓரே வெப்பியாரம்.

“சீதறுவான்!”

நெஞ்சுக் கூட்டுல் கொதிநீர் கொட்டுகிறது. மனத் தடாகத்தில் பெரும் புயல் வீசுகின்றது, கண்ணிரப் பிசின் இதய அறைகளை இறக்குகிறது.

ஓரு ‘கவுன்சீலர்’ செய்யத் தேவையில்லாத வேலைக்குப் போனதற்கு எனக்கு நல்ல தண்டனை!

மனிதர்கள் எவ்வளவு அழகாக மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள் தெரியுமா?

மனதையே கழுவி வெளியே தன்னி விழுவதிலும் இந்த மனிதர்கள் மகா சமத்தர்கள் தெரியுமா?

ஆனாலும் நாங்கள் முயன்று கொண்டே இருப....ப...ப.....

(மல்லைகை - கை '95)

சாப்பமரணம்

இருவு பெய்த மழையில் மரம் எல்லாம் சொட்டச் சொட்ட நன்றாக யூ வெல்லாம் குளித்திருந்தது. இன்னும் சரியாக விடியவில்லை என்பதுடன் மழை இருட்டும் இருந்தது. மழை இருட்டில் அந்தப் பாம்பின் கருமை நிறம் மேகத்தின் வடிவத்தில் அதன் தோல் வரி அலை. இருளா ஒனியா மரணத்தைத் தழுவுகிறது?

அழுதே கழியும் ஊமை இருவுகளின் பின் பல்லு விளக்காத முகத்துடன் பவனீ வருகின்ற சூரியன் இன்று புதிய உலகிகான்றைக் கண்டு வழி தவறிப் போவோமா என்று மலங்க மலங்க விழித்து வெளியே வராது ஒளித்து நின்றான். நான் கதவைத் தீற்று முன் புறத் தோட்டத்தில் கால் வைத்தேன்.

அப்போது தான் அந்தப் பாம்பு பற்றை மறைவில் ஒளித்திருந்து விட்டு என்னைக் கண்டு மிரண்டு, கண்ணை முடிக் கொண்டு ஓடி... கண்ணை முடிக் கொண்டு என்பது பின்று. பாம்புக்குக் கண் மடல்கள் இல்லை. பிறகு எப்படிக் கண்ணை முடுமாம்? - கடதாசிப் பூ மரத்தில் ஏறி அதன் கிளைகளில் மறைந்தது.

“ஐயோ!” காலுக்கு மிக அருகில்... ஒரு சென்றி மீற்றர் தூரத்தில் பாம்பு ஓடியதால் அதிர்ச்சியும் பயறும் அடைந்து, நான் போட்ட கத்தல் குறைந்தது நாறு மீற்றருக்குக் கேட்டிருக்கும்.

ஈசுல்லிப்பழை தூர்க்கையம்மன் ஆலயத்தின் கோபுரத்துக்கு அருகில் நீண்றிருந்த நாள்-எனது தலைக்கு நாறு மீற்றர் தூரத்தில் அந்தக் குண்டு வருவதைக் கண்டு அதிர்ச்சியும் பயறும் அடைந்து, போட்ட குழறல் குறைந்தது ஐநாறு மீற்றருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டிருக்கும்.

“ஐயோ.... போட்டிட்டான் அம்மாளாச்சி!....” மனிதர்கள் எல்லாம் வேகமாய் ஓடுகிறார்கள் எங்கே என்று தெரியாமல்! நான் இன்னும் பலருடன் கோபுரத்தின் நீழ் பதுங்கிக் கொண்டேன். எங்கும் புகை, இருள்... செவிச் சவ்வு பின்து விழும் ஓலிகள்!

இருளைப் பின்து கொண்டு ஓற்றையாய் ஒரு அழுகை ஓலம்! என்னுடையதுதான்!

“ஐயோ... என்றை பின்னை !” ‘சீனக் சக்டை’ மீண்டும் சுற்றுகிறது.... எனது தலையும் கூடவே! உடல் மிக நன்றாக... குளித்தது போல் வியர்த்து விட்டது. இதயத் துடிப்பு... கதவு காற்றுக்கு அடிப்பது போல் ‘படர்.... படர்’ என்று கேட்கிறது.

வெளியே வந்து பின்னையைத் தேடவும் முடியாமல்... இள்ளே நின்று தேடாமல் நிற்கவும் முடியாமல்... என்ன வேதனை இது?

“ஐயோ, எனக்குப் பின்னை இல்லாமலே இருந்திருக்கலாமே!”

“இந்த நேரம் பாத்துக் கடலை அடிச்சிட்டைக் கடலை வரங்க வெண்டு ஓடினானே!”

“எனக்கு மேலை விழுந்தா விழுட்டும். பின்னையைத் தேடிப் பிழக்காம் என்னாலை நிக்க ஏலாது.....”

எனது சொந்தப் பாதுகாப்பு உணர்வு இடிந்து தகர்ந்து போயிற்று. சனத்தைப் பின்து கொண்டு வெளியே ஓடுகிறேன். அப்போது.....

இரண்டாவது குண்டு எனது தலைக்கு இருநூறு மீற்ற வெளவைல்.....

ஓடுகிறேன்.... ஓடுகிறேன்... மனதுக்குள் பல கறுப்புக் குறல்கள்!

ஆசியாவின் பைத்தோன் போன்ற பாம்புகள் ~ தனது தலையை விட மிகப் பெரிய இரையை ~ சில சமயம் மான்களைக் கூட.... விழுங்கி விருமாம்.

இந்தப் பாம்பு எனது ஒரு வயதுக் குழந்தையை விழுங்கி விருமோ?

ஏச்சிலை விழுங்கினேன். புண் மீது மருந்து தடவியது போல் ஏற்றதது.

உள்ளே பாய்ந்து சென்று குழந்தையைப் பார்த்தேன். குழந்தை புற்பாயில் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இது உறக்கந்தானா....? அல்லது.....? மேலே ஏறிய பாம்பு கூரை வளை மூலம் உள்ளே இறங்கி...?

இது ஒரு வேளை ‘அபிரிக்கன் மம்பா’ வாக இருந்தால்....? கடித்த ஒரு நிமிடத்துக் கிடையில் மரணம் நிகழ்ந்துவிருமாமே....?

“கடவுளே...!” கடவுளிடம் நம்பிக்கை குறைகிற போதும்... (இவ்வளவு அக்கிரமமும் நடக்கும் போது, தனது வாழிடமாகிய கோயிலிலேயே குண்டு விழுங்கிற போதும் ஒன்றும் பேசாமல் கல்லாய்

இருக்கிற கடவுள்....?) ஏன் என்று தெரியாமலே கடவுளைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு குழந்தையின் முக்கின் கீழே புறங்கையை வைத்துப் பார்க்கிறேன்.

“அப்பாடா!” குழந்தை முச்சவிட்டு உறங்கியது!

“**ஆப்பாடா!**”

கடவை அரச்சையைக் கட்டிக் கொண்டு தலையைக் கடவைச் சளகுக்குக் கீழே போட்டுக் கொண்டு ~ இந்தா ~படுத்திருக்கிறான்!

தலைக்கு வரும் குண்டைச் சளு காப்பாற்றிவிடும் என்பது போல!.....

என்னைக் கண்டதும் ஏழுந்து ஓடி என் முந்தானைச் சேலையைப் பிடித்துச் சிரிக்கின்றான்.

“அம்மா காசு விழுந்தோச்சு கடவை இல்ல.....” மூன்று வயதுக்குள் அடங்காத துடியாட்டம்.

கோயில் வாசலில் இருக்கக் குவியல்! காயப்பட்டவர்களையும் மரண வாசலுக்குச் சென்றவர்களையும் காவிக் கொண்டு அம்புலன்ஸ் வண்டி ஓன்று பறந்து போகிறது.

கோயில் குழுவை அசுத்தமாக்கிவிட்ட திருப்தியில் சகடை மறைந்து போகிறது.

“ஜேயோ! சகடையே! உனக்கு மரணம் இல்லையா?” மூன்று வயதை இடுப்பில் சுமந்து கொண்டு ~ நிறையவே அதும்னதில் பயத்தையும் நிரப்பிக் கொண்டு ~ வீட்டுக்கு வருகிறேன்.

எனது நிலா முற்றம் கூட ஏதேர ஒரு அச்சத்தில் உறைந்து போய்க் கீட்க்கிறது. மரம், செடி, கொடி, எதுவும் அசைய வில்லையே!

நான் பாம்புக்குப் பயம். பாம்பு எனக்குப் பயம். நல்ல வேடுக்கை இது! பாம்புக்கான பயம் மறைந்து விட்டதென்று யார் சொன்னது? நேற்றிரவுக் கணவிலும் இதே பாம்பு வந்ததே! கணவில் வரும் பாம்பு வேறு ஏதோ ஒன்றின் 'சிம்பல்' என்று உளவியலாளர்கள் சொன்னால் சொல்லட்டும்! எனக்கு வந்தது அசல் பாம்புதான்!

வானத்தில் வேட்டு முழக்கங்களுடன் தோன்றுகிற சீ-பிளேன்!

கொறித்த விழிகளுடன் தீசைகளை அளந்து விட்டு... சீ-பிளேன் தலைக்கு மேல் வட்டமிருஷ்வதை உணர்ந்து... குழந்தையின் நித்திரையைக் குழப்பித் தூக்கித் தோளில் பேரட்டுக் கொண்டு... பங்கரை நோக்கி ஓடுகிறேன்.

"குழந்தை கவனம்... பக்கத்திலை குண்டு விழுந்தால் காதுச் சுவ்வு வெடிச்சிடும்...."

கணவரின் குரல் செவிகளிலும் புலன்களிலும் அடிக்கடி மோதிச் சிலிர்த்து ரிங்காரித்த வண்ணம் இருக்கிறது.

குழந்தை ஒரு சாட்டுத்தான்! மூட்டை மாதிரி முடங்கீக் கொண்டு, வீடே அதிருக்கிற மாதிரி இருமுகிற பாட்டிக்குச் சீ-பிளேன் என்றால் பயமில்லையா? அல்லது இள ரத்தம் ஓடுகிற என் கணவருக்குத்தான் இல்லையா?

மூட்டைக்குள்ளிருந்து எவும்பும் நாருமான குச்சக்கையை வெளியே நிட்டி, "தம்பி, சகடை எதாலை போகுது மேனை?" என்று

கேட்கும் போது, நடுங்கும் பாட்டியின் குரல் வயதினால் மட்டும் வந்த தென்று சொல்ல முடியாது.

பங்கர் வாசலில்... பனை மரங்களின் நடுவில் ஒரு பாம்புச் செட்டை. இதற்குள்ளே ஞூழைந்த பாம்பு வளர்ந்திருக்கிறது. வளர்ச்சிக்கு இடம் கொடாத தோலைக் கழற்றிவிட்டது.

"முந்த நாளும் உதுக்குள்ளை ஒரு செட்டை கீடந்தது மேனை...."

பாட்டியின் குரல் நடுக்கத்துடன் கேட்டது. அறுவாரங்களுக்கு ஒரு முறைதானே பாம்பு தோல் கழற்றுமாம்? அப்படியானால்... இந்தப் பங்கருக்குள் ஒன்றாக்கு மேற்பட்ட பாம்புகள் வாழுகின்றனவா?

பங்கருக்குள் போனால் தலைக்கு மேலே பாம்பு!

வெளியே நின்றால்... தலைக்கு மேலே சீ-பிளேன்!

கண்ணை மூடினால் பாம்பு.. தீற்தால் சீ-பிளேன்! இல்லை தீற்தால் பாம்பு.... மூடினால் சகடை! ஒ... கணவுதானா?

அந்தச் சத்தம்.... அவ்விரோதான்! மனம் சரியாகவே பாகுபடுத்தி அறிந்து கொள்கிறது. அனால் எதுவாக இருந்தால் தான் என்ன? அவ்விரோ... சீ-பிளேன், சகடை, பொம்பர், வெறுவி எதுவாக இருந்தாலும் அந்தச் சத்தம் கேட்டவுடன் எனக்குள் பல பாம்புகள் ஓடுவதுபோலத் திடீரென்று ஒரு பயம் மனத்தை இறுக்குகிறது.

எந்தப் பெரிய வியாதி வந்தாலும் இப்படி ஒரு வேதனை இருக்கும் போலத் தெரியவில்லை. அந்த வேதனையை எப்படி

விபரிப்பது என்றும் புரியவில்லை. எங்கோ வேகமாக ஓட வேண்டும் போல ஒரு அந்தரம்.... அறனால் அசைய முடியாத ஒரு விழைப்பு.

‘ஒரு நாள் அநு பவம் எப்போதும் நடக்கப் போவதில்லை, இது அநேகமாகக் குண்டுபோடப் போவதில்லை’ என்று எவ்வளவு தான் அறிவு மனம்-நனவு மனம்- சொல்லிக் கொண்டாலும்... தன்னாட்சி நரம்புத் தொகுதி எல்லாம் தனக்கே தெரியும் என்பது போல் நடந்து கொள்கிறது. பாத்ராழுக்குப் போக வேண்டும் போல இருக்கிறது. உள்ளே நுழைந்தேன்.

பாம்பு இனங்களில் பத்தில் ஒன்பது பகுதி தீமை அற்றவை. சீ-பிளேன். அவ்ரோ வகைகளில் பத்தில் பத்தும் தீமையானவையே!

அங்கே பங்கருக்குள் நுழைந்தேன். புகையும் புழுக்கமும் இறுக்க எங்கோ ஒரு இருட்குகையில் பாறையின் இடிபாடுகளில் அழுக்குவது போல், மாரோ கழுத்தை நெரிப்பது போல், முச்ச அடைத்தது.

மனம் என்பது பெரிய பள்ளத்தாக்குத்தான்!

அழும், இருட்டு, அடர்த்தி!

அன்று கனவில் தோன்றிய அந்தப் பாம்புக்கு மஞ்சள் நிறமான கண்வில்லை. இந்த மஞ்சள் கண்கள் ஊதாக் கடந்த கதிர்களைப் பிரித்துப் பார்வையைக் கூர்மை அடையச் செய்யும் என்று எனக்குக் கனவிலும் நினைவு வருகிறது பாருங்கள்!

“நீ என் மனவியைக் கொலை செய்தாய். நான் உனக்குச் சாபம் போட்டிருக்கிறன்...” பாம்பு பேசுகிறது.

“பாம்பு சாபம் போடுவதை நம்ப நான் ஆயத்தமில்லை. நான் புத்தி ஜீவி.”

என்பது நான் சொல்லாத பதில்.

பயங்கரமாக நாக்கை நீட்டிக் கொண்டு அது என்னைத் தூரத்துகிறது. இது “தீமையற்றதாக இருக்கலாம்” என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. நான் ஓட்டமாய் ஒடுகிறேன்.

“என்னை ஒன்றும் செய்யாதே” என்று கெஞ்சுக்கிறேன். பாம்பு ‘செவிஞ்’ என்பது என் மனதில் உறைக்கவில்லை.

அவ்ரோவின் சத்தம் என்னை நோக்கி வருகிறது.

நாவு நேரம்! அமாவாசை! இப்போது பாம்பு எனக்கு மிக அன்மையில் வந்து விட்டது. அதன் கண்கள் பூணையின் கண்கள் போலப் பிரகாசமாய்! என்னை நு னு க்குக் காட்டியில் பார்ப்பது போல் தெளிவாகப் பார்த்திருக்கும்.

நாக்கை நீட்டி என்னைத் தொட்டுப் பார்க்கிறது. எனது உடல் மணத்தை அச்சொட்டாக அறிந்திருக்கும். இனிமேல் தப்புவது சாத்தியமில்லையோ?

“உட்பக்கம் வளைந்து, ஊசி போலக் கூர்மையான உன் பற்களால் என்னுடலில் நீ நஞ்சு செலுத்த நான் விடப் போவதில்லை...”

நான் தீஸ்த் துணிவுகொண்டேன். வேகமாய் ஓடி, வேலியில் கீழுவங் கதியாலை முறித்தேன். விசையுடன் ஓங்கி தலையில் ஒரு போடு போட்டேன்.

“கும்....”

என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த அவ்ரோவின் சத்தத்தின் மத்தியில் அந்த “கும்...” சத்தம் மிகத் தெளிவாகவே கேட்டது.

“ஞி என்னிடம் தப்பி விட்டாய். ஓ... என்னை என்னை ஓ..... அா.... அா..... முடிந்து விட்டாயா ?”

முனக்கிக் கொண்டே உயிரை விட்டது பாம்பு.

கண் விழித்தேன்.

பூமியில் பாதம் பரவாத பரவசம் மனதில் இருந்தது.

ஒந்ருவில்லாம் ஓரே கனபுள்ளா! இவர்கள் எல்லாம் எங்கே ஓடுகிறார்கள் வவு உற்சாகமாய் ?

“டேய் பிளேன்.....”

“ணிங் ணிங் ணிங்.....”

“மச்சான் அவ்ரோ.....”

“பீப்.....பீப்.... சரியா.....”

“இண்டைக்கு இரண்டாவது ஆனாம் முடிஞ்சார். இனிமேல் இந்தப் பக்கம் தலையும் வைக்க மாட்டார்!”

எல்லாரும் சீரித்துக் கொண்டே ஓடுகிறார்கள் பார்க்க!

மே தீனக் கூட்டத்தை விட..... அதிகளவு சனம்! நான் இப்போது பாம்புக்குப் பயமில்லை!

ஓ.... பிளேனுக்குந் தான்!

(புரட்டாதி - '95)

கோவிலா மகேந்திரன்

எழுபதுகளில் எழுத்துலகில் பிரேவேசித்து எண்பதுகளில் பிரகாசித்த நிருமதி. கோவிலா மகேந்திரன் தனது பெண்ணியம் சாந்த கருத்துக்களாலும் இளவியல் நியான அனுகுழறையினாலும் சகலர்னாலும் கவனிப்பைப் பெற்றுத் தீகழ்பவர்.

மன்கு சொநூபங்கள் என்ற இவரது முதலாவது இலக்கிய அறவடை எண்பதுகளின் அடிம்பத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தொடர்ந்து வெள்கிகாணிப்பட்ட முறைபாடுகளின் அறுவடை, பிரசவங்கள் ஆகிய இரு சிறுக்கதைத் தொடர்த்திகளுள் பிரசவங்கள் இலங்கை சாகித்திய விருத்தினைப் பெற்றது. தனது இலக்கிய சோதரனுடன் இவர் இணைந்து வெளியிட்ட ஏற்முகமிறா சிறுக்கதைத் தொகுதி 1984இல் அரங்கேறியது.

நாவல் இலக்கியத்தினைப் பொறுத்தவரை தமிழும் ஒரு நூள் கணவையும், தாவானும் கவனம் ஆகிய இரண்டு நாவல்கள் நாலுகுப் பெற்றுள்ளன. இவை தவர் பல நாவல்களை எழுதியுள்ள கோவிலா 10க்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

தற்போது நாடகத்துறையிலேயே மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ள இவர் நாடகமும் அரங்கியவும் பாடத்துக்களை உதவி நாலாகக் கொள்ளத்தக்க க்கிரக்கத்தின் கதாங்கள் அரங்கு எனும் நாலினை அன்றையில் கலை இலக்கிய களத்தினுடை வெளிக்கொண்டதும்ள்ளார்.

புலோலியூர் ஆ. இரத்தின வேலோன்
தினக்குரல்.